

Pre-Linnæus
QK41
.B33
1620-11

ΠΡΟΔΡΟΜΟΣ
THEATRI BO-
TANICI CASPARI
BAVHINI BASILEENS.
ARCHIATRI ET
Profess.ordin.

IN QVO
PLANTÆ SVPRÆ SEXCENTÆ
*ab ipso primùm descriptæ cum plurimis figuris
proponuntur.*

Mo. Bot. Garden,
1893

Francofurti ad Mœnum,
Typis Pauli Iacobi, impensis Ioannis Treudelii.

Anno MDCXX.

Sum Joannis Snippendals.

REVERENDISSIMI PER
ILLVSTRIS ET GENEROSI
DOMINI,

D. ERDTMANNI LIB. BARONIS IN PVTBVS;
ET ORDINIS EQVITVM DIVO IOHAN. SACROR. COMMENDA-
TORIS IN WILDENBVRCH, &c. FILIO

PERILLVSTRI ET GENEROSO
DOMINO,

D. PHILIPPO LVDOVICO LIB. BARONI IN PVTBVS, &c.

Hunc THEATRI sui BOTANICI ΠΡΟΔΡΟΜΟΝ

CASPARVS BAVHINIVS BASILEENS. ARCHIATROS OBSERV. ΜΟΝ.
ΤΥΚΗ ΚΑΙ ΠΟΝΩ offert.

Epistola Dedicatoria.

ALOMONEM populi Iudaici regem, PERILLVSTRIS & GENEROSE
DOMINE BARO, de omnium stirpium natura commentarios scri-
psisse, & quidem pro sapientia quam diuinitus acceperat, (omnium
priscorum, etiam Aegyptiorum sapientiam longe post se relincente)
sacra docet pagina: vt vel minima ac vilissima nature opera consi-
derarit, ita vt à Cedro Libani, vsque ad Hyssopum quae è pariete pro-
gignitur, disputarit. Quos in templi Hierosolymitani vestibulo diu asseruatos, Ezechias
rex, vna cum *ἱερῶν* libris, sustulisse asserunt, eo quod animaduertisset, agros, ad hos
): (2 tanquam

E P I S T O L A

tanquam ad numen aliquod confugere: ex his potius quam à Deo morborum curationes petere. Non enim dubium est in libris illis, posteritati ob insignem sapientiam commendatis, multiplicem etiam abusum fuisse, qui aliquot seculis post duravit: & vnum referam, Flauij Ἐρατορίης meminit cuiusdam Eleazari exorcistæ, qui in Vespasiani exercitu, multos qui à demonibus torquebantur, presente Imperatore curauit hoc modo: obsessi naribus annulū indebat, sub cuius sigillo radicis à Salomone indicatæ species inclusa erat: quo iterum è naribus educto & agro languore in terram collapso, eoque exanimato iacente, carminibus Salomonis demonem adiurabat, & per sacra in pristino ergastulo habitare edicebat: & vt obsessum à spiritu maligno liberatum astantibus ostenderet, coram obsesso calicem aqua plenum collocabat, & demoni iam ab homine egresso, eum vt subuerteret, imperabat. Eiusmodi ergo profanitatis & idololatriæ exterminandæ studio, Ezechias pietatis zelo ductus, commentarios illos remouit, non artis odio, cuius auxilium ipsemet postmodum in vlceris curatione persensit. Quos sane libros si adhuc haberemus, forsitan deesset de herbis scribendi occasio. Verum cum non solum veteres solis herbis in medicatione contenti fuerint, sed etiam num hodie non minima Medicinæ pars in iis consistat, idcirco in earum inquisitionem cupidius incumbere oportet, præsertim eum qui Medicinam aliis salutariter facere cupit, cum nec Hippocratem piguerit, vt dogmata Ἰσοπέτρις ἐπισημῶν, diuinæ medendi scientiæ, ita Ῥοτὰ μὴννὸν παρὰ Δοσίω à Democrito, qui ab Ægyptiis eam acceperat, addiscere. Ad quod studium vnumquemque sua valetudo inuitare debet, cum inter corporis dotes mortalibus à Deo nulla pretiosior concessa sit: id quod olim, nescio quis Poetarū senario comprobauit, ἔκ ἐστ' ὀργείας κρείττονον ἔστιν ἐν βίῳ. Sunt quidem de simplicibus ab antiquis multa non feliciter scripta, sed à nemine omnium æque de omnibus, neque ea ipsa in vnum collecta, ordineque, sine longis circuituionib. digesta. Quare laborē hunc, post plurimos clarissimos scriptores, cum susceperimus, dum THEATRVM BOTANICVM adornamus, in præsens PRODROMVM eius, qui vltra Sexcentas à me primum descriptas Plantas exhibet, præmittere placuit. Quem laborem, cui rectius offerrem quam tibi PERILLVSTRIS & GENEROSE DOMINE BARO, non occurrit alius, cum ex conuersatione & colloquio, te & literas & literatos singulari candore amare, & virtutes togatas ac bellicas omni studio prosequi, & eius nomine ab omnibus bonis & obseruari & laudari, sine fuce animaduerti. Non sane mirum, modo verum sit illud, ex vnguibus leonem cognosci, siquidem & peruetusta & illustriss. pro-sapia, Rugiæ Principum oriundus sis, quin etiam illustriss. Parète natus, Heroe virtutibus cunctis, vt numero dicam, eminente: insuper ab Ephoris & præceptoribus inprimis

à præ-

DEDICATORIA.

à prestantiss. vereque modesto & ingenuo D. Joachimo Volschowio, moribus & vita
præeuntibus, instructus fueris. Non immerito ergo illustriss. parentibus & gaudio &
solatio, patriæ & Reip. feliciter te natum suo tempore abunde testatum facies: ad quod
ab vno & trino, porro sælicissima quæque precor: & vt hunc laborem meum, serena
hilarique fronte suscipias, tuearis, & me porro tuo fauore prosequi digneris, opto, rogo-
que. Basilea Jdib. Martij MDCXX.

AD MEDICINÆ STUDIOſOS.

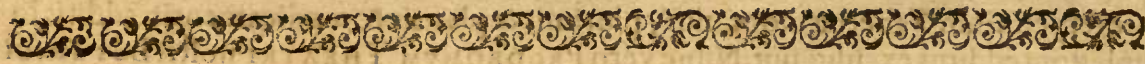
DIGNA sane est, CANDIDE Lector, Galeni I. de Antidotis s. sententia, quæ ab omnibus Medicis perpendatur. Medicus ait omniũ **STIRPIVM**, si fieri possit, peritiam habeat, consulo, sin minus, plurium saltem quibus frequenter utimur. Nam qui studio Medico operam dare in animo habet, nil in artis operibus laude digni præstabit, si **HERBARVM** cognitione destituatur: tam enim medico necessaria *ὡς ἔχουσιν τε εἶναι χωρὶς αὐτοῦ τοῦ ἰατροῦ εἶναι ὁρῶνς*, vt Oribasius scribit: siquidem partem Medicinæ potissimam semper complexa sit: Homeri Scholiastæ ἡ ἀρχαία ἰατρικὴ ἐν βόδῳ ἀναίσθησι: seu vt Seneca, Medicina quondam paucarum herbarum scientia fuit. Et apud Plutarchum Tryphon asserit, Chironem & Cadmum Agenoridem, qui duo primi Medicinam exercuisse credebantur, ægros suos solis herbis & radicibus sanasse. Sic cum Eurypylus apud Homerum ab Alexandro sagitta fauciatuſ fuisse, vulnus eius Patroclus ita curauit.

*ἀλλοιοὶ κελευθὸν
 Νίτ' ὕδατι λιπαρῶ, ἐπὶ δὲ ρίζαυ βάρυ πικρῆν
 χροσι διατρέψας ὀδωνήφατον.*

Hæc & similia mecum perpendens, nunc ab annis quadraginta quatuor, studium Botanicum, ea qua fieri potuit diligentia excolui, nullis laboribus, nullis sumptibus parcens, ne quidem molestas peregrinationes intermittens, quo & plantarum cognitionem, quantum fieri humanitus licet, solidam mihi compararem: easdem colligerem & collectas asseruarem, & cum authorum descriptionibus conferrem: vnde factum, vt domi meæ in horto meo sicco supra quatuor millia Plantarum demonstrare possim, quod quam plurimi & Doctores & Studiosi diuersarum nationum testari poterunt, vt qui eas singulas, à me ipsis demonstratas, vti frequenter soleo, viderint. Et ad huius fidam cognitionem Authores etiam consulendi fuere, quare omnes quotquot hætenus habere potui, quide herbis scripsere, vt & Florilegia, mihi comparavi. At quia non omnis fert omnia tellus, infinitis literis ad clarissimos viros datis, vt alibi plenius, suppelletillem meam Herbariam auxi, & ex ipsorum literis non pauca ad rem facientia, cognoui. Quare ne talentum à Domino mihi concredium defoderem, sed Spartam quam nactus sum exornarem, ante annos vigintiquatuor, in iuuenum gratiam Phytopinacis partem primam proposuimus, in quo plantas sparsim ab authoribus descriptas, certa methòdo proposuimus, & quidem supra bis mille & circiter quinquagentos: cuius libri exemplaria cum fuerint vendita & distracta, proximesi Deus volet, Pinacem Theatri nostri Botanici, qui loco Phytopinacis erit, dabimus, vna cum synonymiis herbarum supra quinque millia, conuenienti methòdo disposita, quo eo Studiosi in Herbarionibus uti possint. Sic & Matthiolum emaculatum cum synonymiis & multarum nouarum Plantarum auctario, ante annos viginti duos dedimus: & ante annos nouendecim in historiam Lugduni suppresso nomine editam, animaduersiones scripsimus: &
 anto

ante septennium Tabernæmontanus, plurimis & plantis & medicamentis additis locupletior redditus excusus fuit. Nunc vero **PRODROMVM THEATRI** nostri **BOTANICI** damus, in quo supra sexcentæ plantæ à me primum descriptæ, exhibentur: & licet earum aliquæ apud C. Clusium, & nobiliss. Fabium Columnam Lyncæum, & perpaucæ in horto Eystadiensi reperiantur, nostris tamen adiecimus, quia eas in supra dictis libris, antequam horum scripta prodirent, descripsimus. Figuras quas sculpi curauimus, tot quot ad manus fuere iam absolutæ adiecimus, sperantes futurum, vt & reliquæ **THEATRO** addendæ, sculpantur. Hoc labore nostro, iuuandi studio instituto, vt ere, donec Theatrum nostrum Botanicum accipias. Nam cum & Iohannis Bauhini Illust. Ducis Wirtembergici Archiatri, fratris mei pie defuncti opus præclarum sub prælo sit: & etiamnum Romæ, historia plantarum Mexiocanarum cum figuris excudatur, & ad medium absoluta sit, vt ex literis clariss. Fabii Columnæ cognoui, hæc opera expectare animus est, quo, si **DEVS** volet, in Theatro nostro, & vno volumine omnes omnium plantarum, à quibuscunque authoribus propositarum descriptiones, & quidem methodice, omnibusque superuacuis recisis, tibi, Candide Lector, exhibere valeamus, sicque perfectum opus accipias.

His interim in rem tuam vt ere, auctori faue, & si potes plantarum transmissione iuuato: & si quæ minus recte proposita animaduertaris, pro humanitate tua moneto: monitus non solum gratias habebō, sed etiam lubens, quod homines ingenui, & fatebor & sententiam mutabo. Nam vt recte Galenus, *χαλεπὸν ἀνθυποποιεῖν ὄντα, μὴ διαμαρτάνειν, ἐν πολλοῖς, ἅ μὲν ὅλως ἀγνοήσαντα, τὰ δὲ κακῶς κείνοισι, τὰ δὲ ἀμελεῖσθαι μὲν χράσαντα.* Vnum addam, paginis titulum **Theatri Botanici**, me in scio, impositum esse, qui vel omittendus, vel Prodromi nomen præponendum erat. Nunc nomina eorum à quibus plantas accepimus subiiciamus, cum ingenuum deceat, per quos profecerit, fateri, quod hætenus fecimus, & porro, si **DEVS** volet, facturi sumus. Viue & vale.

NOMINA EORVM QVORVM OPERA
in prodromo adiuti fuimus.

A. Clutius Medicus Alftrodamensis.
 .Arnoldus Gillenius , Ducis Megapolitani
 Medicus.
 Bernhardus Paludanus, Medicus Enchufianus.
 Caspar Weckerlinus , p. m. Argentinenfis Medi-
 cus.
 Caspar Bartolinus, Haffniæ Medicinæ Professor.
 David Vafmarus, p. m. Lubecenfis Medicus.
 Daniel Lotitzius, Paterniacenfis Medicus.
 Euerhardus Vorftius Professor Lugd. Batauorum.
 Fabius Columna Lyncaus.
 Fridericus Meyer, p. m.
 Ferrandes Imperatus , Pharmacopæus Neapoli-
 tanus.
 Georgius Rumbaum Medicus Vratislauenfis.
 Henricus Heyl Medicus Dantifcanus.
 Honorius Belli Medicus in Creta.
 Iacobus Albinus, Medicus Hamburgenfis.
 Iacobus Antonius Cortufus , p. m. Patricius Pata-
 uinus & hortipræfectus.
 Iacobus Cargillus, Medicus in Scotia.
 Iacobus Zuingerus, p. m. Medicus Bafileenfis.
 Iacobus Hagenbachius, Bafil. Med. Studiofus.
 Ioachimus Burferus, Medicus Annæbergenfis.
 Ioannes Bauhinus , p. m. Wirtembergenfis Ar-
 chiater.
 Ioannes Fleifferus Vratislau. D. qui in Virginia
 obiit.

Ioannes Francus, Senior Medicus Camicenfis.
 Ioannes Henricus Churterus, p. m. Medicus Bafi-
 leenf.
 Ioannes Neudorffer, Medicus Norinbergenfis.
 Ioannes Pona, Pharmacopæus Veronenfis.
 Ioannes Rudolphus Saltzman, Poliater & Profes-
 for Medicinæ Argentinæ.
 Ioannes Sigfridus, Medicinæ Professor Helmfta-
 dij.
 Laurentius Rosenau , Pharmacopæus Linebur-
 genfis.
 Laurentius Scholtzius Senior, p. m. Medicus Vra-
 tislau.
 Leonhardus Doldius , p. m. Medicus Norinber-
 genfis.
 Ludouicus Furer Senator Northufanus.
 Ludouicus Iungermannus , Professor Gieffanus.
 Matthias de Lobel , p. m. Botanographus An-
 gliæ.
 Matthias Lifterus, Medicus Londinenfis.
 Nicolaus Agerius , Physices Professor Argenti-
 næ.
 Nicolaus Contarenus, Patritius Venerus.
 Olaus Worm, Professor Haffniæ.
 Pafchalis Gallus, Pictauienfis Medicus.
 Philippus Stephanus Sprengerus, p. m. Pharmaco-
 pæus Heidelbergenfis.
 Samuel Sattler, Ducis Brunfvic. Medicus.

THEATRI BOTANICI
CASPARI BAVHINI BASI
LIENSIS ARCHIATRI

PRODROMVS.

PLANTARVM vniuersalem historiam, in THEATRO, Deo clementer vitam
viresque largiente, propositurus, hoc vero in libro, solum Plantarum à me pri-
mo descriptarum, historiam expressurus, eandemque methodum, quam in Theatro, ob-
seruaturus à GRAMINIBVS auspiciari lubet.

LIBER PRIMVS.

DE GRAMINIBVS.

CAPVT I.

GRAMINIS differentias ducentas
in THEATRO nostro, si Deo pla-
cuerit, proponemus, in præsens ve-
ro eas graminis species, quas à cæ-
teris Botanicis prætermittas cense-
mus, breuiter describere est animus, & id perspi-
cuae & sine omni verborum lenocinio: tu DEVS
cœptis clementer, quod supplex peto, aspira.

I. GRAMEN caninum vineale: radice est alba,
tenui, repente, geniculis distincta, ex quibus fibræ
capillares in terram defiguntur: culmos habet te-
nues, læues, geniculatos, in terram reclinatos: ex
quorum geniculis singulis, folium, duas, tresve vn-
cias plerumque longum, angustum, atrovirens
prodit: culmorum summo panicula breuis, parum-
que expansa, ex paruis glumis composita, insidet.

Apud nos in vinearum vijs, solo aliquantulum du-
riore, circa æstatis initium reperitur.

II. GRAMEN caninum supinum panicula-
tum dulce: ex radice oblonga, capillata, & nigra,
folia pauca, læuia, viridia, angusta, vnciarum trium
vel quatuor longa, prodeunt; inter quæ calamus
tenuis, internodijs distinctus, folijs paucis oblon-
gis cinctus, parte inferiore supinus, mox palmum
longus, erigitur, & paniculam tenuem, albam, glu-
mis exiguis donatam, sustinet: agris Londinensibus
vdis gaudet, vnde D. Lobelius, Graminis
dulcis nomine misit.

••(•)••

▲

III. GRA-

Gramen caninum maritimum
asperum.

III. GRAMEN caninum maritimum asperum: radicem habet ex multis fibris oblongis, albis, capillaribus compositam, ex qua ramuli plures dorso-ventrales, in terram primum reflexi prodeunt, calamis rotundis rufescentibus donati, quos folia quasi in fasciculo iuncta, brevia, dura, veluti in aculeum fastigiata, in circuitu leuiter hirsuta, terre instar minutissime exasperata, cingunt: spicae folliculo primum inclusae, angustae, ceu ex lappulis elegantissimis, exiguis, asperis & echinatis compositae. In litore Veneto, maritimis quoque circa Anconam, & Monspelluli reperitur. Lobelius aduersariorum parte altera in catalogo graminum, gramen caninum medicatum maritimum spica echinata. C. Bauhini (sed sine descriptione) vocat, quia hoc nomen in Phytopnjace nostro ante annos viginti quatuor breuissime descripsimus.

Gramen caninum maritimum
spicatum.

IV. GRAMEN caninum maritimum spicatum: ex radicibus tenuibus, lignosis, leuissime capillatis, viticelli plures repentes, rotundi, laeues, pedales, cubito etiam longiores, frequenter geniculati, vnde ramuli plures, foliolis arundinaceis breuibibus & angustis cincti, prodeunt, quorum superioribus spica triticealis, ex cinereo nigricans insidet. Ad litus maris, non longe Monspelio, D. Saltzmannus legit & communicauit.

V. GRAMEN murorum radice repente, ex radice nigricante repente & capillacea, culmi plures, pedales, incurui, tenues, geniculati, folijs paucis, breuibibus & angustis cincti, prodeunt: quorum summmitati panicula albicans, sesquifuncialis, ex minimis glutinis contexta, insidet. Hoc in muris fossarum interiorum vrbis nostrae prouenit.

V. Poa compressa

c. 4. 101. sp. her.

VI. GRA-

Gramen nodosum spica
parua. *Phalaris nodosum*
W. Sh. 1. 35

Gramen nodosum auenacea
panicula. *Avena elatior*
W. Sh. 1. 44
L. Sp. 117
Sinn. pl. 1

VI. GRAMEN nodosum spica parua: radice est parua, nodosa, albicante, fibris paucis & breuibus donata, cui ceu alter nodulus oblongus insidet, qui in calamum cubito altiore, laeuem, internodijs aliquot distinctum abit, folio ad quemlibet nodum vno, angusto, vncias quatuor vel sex longo: in summitate spica vnica vix vncialis, mollis, typhini graminis forma. In dumeris vdis circa Bedfordiam (vrbe diei itinere Basilea distante) prouenit, vbi D. Ioannes Bauhinus frater meus p.m. collegit & transmisit.

GRAMINIS nodosi auenacea panicula descriptionem hic praeterimus, cum ab alijs proposita fuerit, solum figuram nouam cum a nullo perfecte fuerit delineata, addere placuit.

(55): (50)

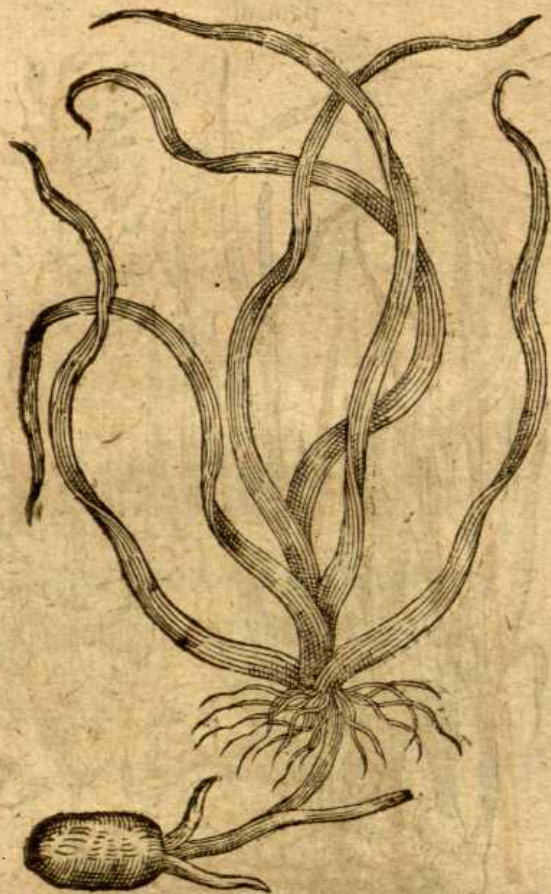
A 2

VII. GRA-

Phalaris nodosum
L. Sp. 117

TRANSBANA, 1717

Gramen bulbosum aquaticum.

Sagittaria angustifolia L.
W. sp. 1. 409

VII. GRAMEN bulbosum aquaticum: Bulbum unicum habet, elegantem; cum recens est, maculis luteis striatum, carne alba, nullius odoris nec saporis, in ima parte quasi caudulam habens, ex quo pediculus duarum vnciarum exurgit: cuius summo radix manifeste fibrosa ad foliorum exitum conspicitur: folia aliquot habet latiuscula, palmata, striata: an calamum ac florem proferat ignoramus, cum tale à D. Vasmaro anno 1592. Lubeca acceperimus: scribit se in ripa fluminis Traua inuenisse fructibus forte proiectum, quod absque dubio sub aquis nascatur, foliorum contemplatione id docente: imbecilliora enim esse, quam ut sine fulciente aqua sese sustinere possit: quod in Phytopin. etiam monuimus.

VIII. GRAMEN bulbosum ex Alepo: Radice est bulbosa, cortice reticulato obuoluta, cui fibrae paruae capillares subijciuntur: culmos duos

viii. *Nardum bulbosum*
W. sp. 1. 474. L. et. 125

Gramen tremulum minus panicula parua.

Briza minor
W. sp. 1. 403. L. et. 102c

folijs plurimis, oblongis, gramineis cinctis: spica, hordeo marino similis, culmo insidet, quam folijs, vesicæ instar parte inferna cingit eamque superat. Hoc siccum apud Iohan. Bauhinum fratrem vidimus.

IX: GRAMEN tremulum minus panicula parua: Radicibus rufescentibus huc illuc repentibus, nititur, vnde culmi palmares duo vel tres, geniculè vno vel altero distincti, folijs gramineis virentibus & glabris, angustis, acuminatis, quorum vnũ iubam vesicæ in modum obuoluit, & suo acimine vel superat, vel saltè adæquat, quæ multis laminitulis squamatis, lenticula similibus, rotundis, spadicèisæpe coloris, filo tenuissimo adpensis, constat: ex quibus stósculi tenues, ex flauo pallentes, in vere emicant: In pratis nostris montosis & ericetis prouenit, & vulgo Hasenbrod id est, leporinus panis, dicitur.

Gramen tremulum maximum.

Gramen pratense paniculatum molle.

*Nolens lanatus, L.
W. Sp. u. 734
Sax. Pl. 1. 107*

GRAMINIS tremuli maximi, cuius *Casalpini* sub *Phalaride altera*, & *Clusius* in *Cur. post.* sub *gramine Amourettes* maiore meminit. *Figuram* a nemine propositam adponere placuit.

GRAMEN pratense paniculatum molle, cum nomine *graminis lanati* in *historia Lugdunensi* propositum sit, solum *figuram veram* spectandam exhibemus.

X. GRAMEN pratense paniculatum maius angustiore folio: ex radice capillacea, rufescente, folia capillacea, quaedam breuia, quaedam palmum

superantia, prodeunt: inter quae culmi tenues, geniculati, cubitum superantes, vno altero ve folio breui eincti, in quorum summo panicula leuiter expansa, vnciarum quatuor longa, quae ratione loci, strigosior vel latior: In pratis & dumetis ad ripam *Wiesae fluminis* apud nos reperitur.

Huc simile ad ripam praedictam inuenitur, potissimum radicum capillarum, vt & capillum numero, paniculis & in ijs glumis longioribus, varians.

Nolens lanatus, L. M. 1485

Gramen panicula multiplici.

XI. GRAMEN panicula multiplici: ex radice multis cirthis villosis albicantibus composita, culmi plurimi, palmares, læues, geniculati & recurui, folijs gramineis, oblongis, angustis vestiti, exurgunt, quibus panicula triuncialis angusta varie diuisa, per maturitatem rigida & spadicea, insidet. Montepessuli prouenit; maius & minus reperitur, & gramen minus duriusculum vocatur.

GRAMEN aruense panicula crispa, cuius figura apposta, pro gramine à Matthiolo, gramine Xerampelino à Lobelio, gramine bulbofo Dalechampij in historia Lugd. describitur, figura non fœliciter expressa.

XI. *Poa nigra*,
L. sp. 101
Sm. fl. 1. 119

Gramen aruense panicula crispa.

XII. GRAMEN montanum panicula spadicea delicatiore: Radice est alba, breui capillacea, culmis ternis, quaternis, geniculatis, pedalibus, vno alteroue folio cinctis, quæ etiam ad radicem breuia & pauca sunt: in culmorum summo panicula triunciales, spadicei coloris, ex locustis minimis composita.

Hoc gramen variat magnitudine, cum & caule fœsqubicubitali & spica semipalmari inueniatur: prouenit locis saxosis, maius quidem in monte

Creutzacho: minus vero in monte Wasserfall dicto.

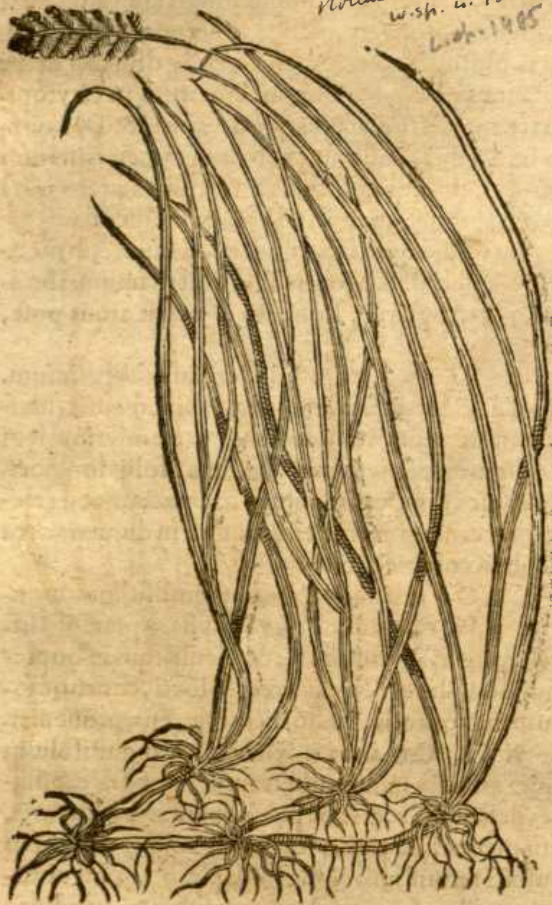
XII. *Apothia hispida*
W. sp. 1. 370

XII. *A. cellularis*, L. sp. 93

XIII. GRA-

Gramen paniculatum odora-
tum.

Nolens odoratus
W. Sp. 4. 936
L. Sp. 1485

XIII. GRAMEN paniculatum odoratum: Radicibus candidis, geniculatis serpit: culmo est bicubitali geniculis paucis distincto folijs angustis, longissimis, paniculam superantibus, in acumen fastigiatis, suauem odorem spirantibus: cuius culmo panicula parua, leuiterque sparsa, à pectore non rite expressa, insidet. Apud Borussos prouenit, & à Regiomontanis gramen Mariæ di-

citur, quod in fasciculos collectum, propter odoris fragrantiam vestibus adijciunt, vt D. Vasmarus, qui plantam transmissit, perscripsit.

XIV. GRAMEN syluaticum paniculatum altissimum: ex radice repente fibrosa, calami duorum triumve cubitorum exurgunt, qui paniculas paruas sustinent; folijs est latis; cyperi æmulis. Hoc in syluis circa montem Belgardum prouenit, ex quo rustici chlamidès pastorales, & torques equis aratra trahentibus, conficiunt.

XV. GRAMEN palustre panicula speciosa. Hoc ad bicubitalè altitudinem exurgit, calamo satis crasso: folijs est paucis pedibus latiusculis, per marginem asperiusculis, quorum aliqua tubuli instar, calamum medià ex parte ambiunt: panicula est iubata sesquipalmari; ex elegantissimis, paruis & subrotundis laminellis composita. In humidis circa Pataniùm legimus: & in Hassiæ stagnis reperiri intelleximus.

XV. *Leeria*
oxyoides
W. Sp. 1. 325
Poa palustris
W. Sp. 1. 391
L. Sp. 98
Phalaris rugosa
L. Sp. 1.

XVI. GRAMEN palustre paniculatum minus. Ex radice crassa, fibris albicantibus, durioribus donata, calamus rotundus, striatus, cubitum superans exurgit, quem folia pallide virentia, latiuscula pedalia, subaspera, inuestiunt: panicula palmaris est, rara; ex locustis albicantibus, aristis oblongis armatis, composita. Hoc in dumetis humidis circa montem Crenzacensem prouenit: at in vdis Michelfeldensibus, altius exurgit.

XVII. GRAMEN maritimum fluitans cornutum. Ex radice exili capillata; culmus tenuissimus, geniculatus, cubito longior producitur: ex quolibet geniculo, folia iuncea, communiter bina; culmum basi lata; instar vesicæ; ambientia; in latus sparguntur; indeque cauliculus vnus aut alter educitur; & tandem in capitulum membranèum finit, quod in foliola bina, terna, rarius quaterna, angustissima, in latus reflexa, & cornuta desinit. Tota planta, stagnis Monspeliensibus mari finitimis, in natat.

Ruppia
maritima
L. Sp. 180

XVIII. GRA-

Gramen cristatum.

Cynurus cristatus W. sp. 1. 411.
 XVIII. GRAMEN spica cristata laxi, vel gramen cristatum. Radicum capillamentis plurimis oblongis albicantibus abundat, quæ in vnum veluti cespitem coeuntia deorsum repunt; culmis est

pluribus sequicubitalibus, geniculis paucis donatis: folijs breuibus angustis, & circa caulem paucis, vncias quatuor vel quinque longis: spicam habet tenuem oblongam, pallide virentem, quæ gallicristas plurimas, vel semen capitis gallinacei dictæ plantæ refert, cuius nomine cristatum in Phytopinace appellare placuit: quod nomen & D. Lobelius in Aduer. parte alt. probauit, gramen cristatum Caf. Bauhini nominans. Prouenit in prato infra patibulum, aliquando ad mœnia Basilienfis.

Idem, sed spica elegantiore & densiore, in monte Wasserfall & Monspeffuli obseruauimus: simile ei ex Anglia D. Lobelius, multis annis post, misit.

XIX. GRAMEN spica cristata subhirsutum. Hoc à priore differt, radicum capillamentis rufescentibus, culmis tenuioribus, parte inferiore leui lanugine aspersis & humilioribus: folijs longioribus: spica candicante, minus compacta, nec ita eleganter cristam exprimente: quod in dumetis circa Cliben copiose prouenit.

XX. GRAMEN spicatum angustifolium montanum. Hoc à gramine caryophyllato pratensi differt folijs, quæ angustissima; cauliculis, qui in hoc tenuissimi, plures & longiores: & loco, cum hoc solum in montosis, Maio mense florens, proueniat.

XXI. GRAMEN syluaticum angustifolium spica alba. Ex radice rufa, transversa, fibræ capillares descendunt, & folia plura, capillacea, palmaria, etiam breuiora, rarius longiora exurgunt, vna cum culmis tenuissimis, ipsis folijs plerumque breuioribus, quibus spica vt plurimum simplex, candida, exiguis aristis donata, vnciam vix superans, insidet: quod in syluis humidis Hunningensium reperitur.

GRAMEN

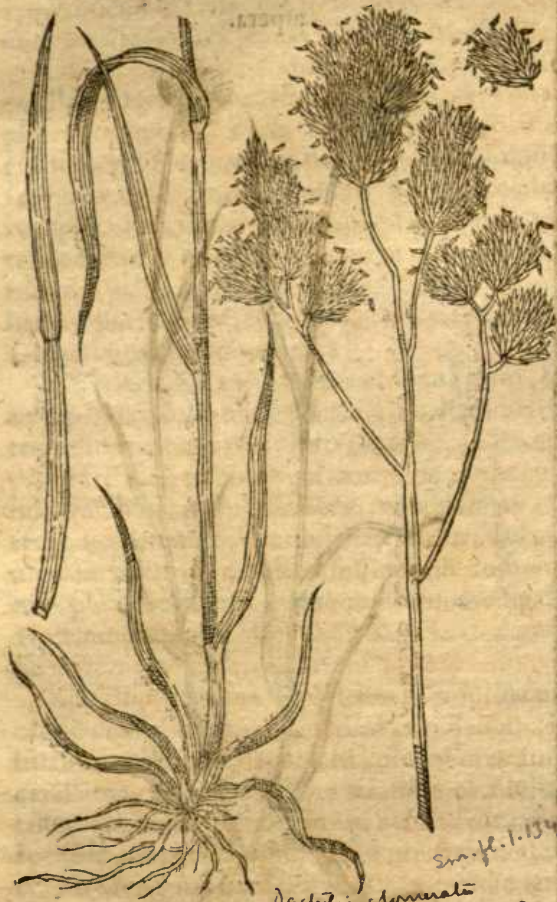
XIX. *Avena cristata*

L. sp. 95

Sm. pl. 1. 101

Gramen spicatum folio aspero.

Gramen caryophyllum montanum spica varia.

Dactylis glomerata
w. sp. 1. 4 of

Cary. digitata
w. sp. 4. 257
L. of. 1384

GRAMEN spicatum folio aspero, in historia Lugdunensi, nomine graminis spicati Dalecham-pij proponitur, cuius figuram perfectam adponere placuit.

XXII. GRAMEN caryophyllum nemorosum spica multiplici. Radice est ex fibris capillaceis rufescentibus composita, ex qua, tanquam ex cespite, folia semipalmata, etiam breuiora, Veronicæ caryophyllatæ similia, prodeunt: inter quæ culmi quam plurimi capillacei, nudi, folia aliquando superantes, spicas multas breuissimas & rufescentes sustinentes, exurgunt. Hoc in umbrosis & humidis ad Birsam & Wiesam reperitur. Huic non multum dissimile, sed radice magis geniculata, in via Richana ad sepes ad sinistram reperitur.

XXIII. GRAMEN caryophyllum montanum spica varia: Radicibus est paruis, fibrosis, oblongis, nigricantibus, ex quibus instar cespitis fo-

lia, aliquando palmum longa, angusta, vt in gramine spicato caryophyllatæ folijs, prodeunt: inter quæ culmi plures, tenues, folijs nudi, in summitate spicam modo diuisam, modo compactam sustinentes. In nostræ vrbi vicinis collibus reperitur.

XXIV. GRAMEN spicatum folijs & spicis hirsutis mollib. Radice est arundinacea transuersim repente, paucis fibris capillata, ex qua culmi molles cubitum superantes, folijs oblongis, angustis, spicas superantibus, & molli lanuginè aspersis, quasi pertubulo transeuntes, exurgunt: quorum summo spica angusta, uncias duas longa, mollis, modo simplex, modo gemina, rarius triplex, alternatim disposita, insidet. Hoc in arenosis ad Birsam reperitur.

B

XXV. GRA-

XXII. Carex omnithorata. w. sp. 4. 256. Spa. herb.

XXII. Carex pedata. L. of. 1384

XXIII. Carex digitata. Spa. herb.

Gramen typhoides maximum spica longissima.

XXV. GRAMEN typhoides maximum spica longissima. Ex radice parua, nodosa, cui fibræ exiguæ & plurimæ adnatæ, culmus exurgit rectus, testuicubitalis, internodijs rarioribus distinctus, qui in spicam rectam, teretem, palmarem, virescentem in maturitate albicantem, tactu mollem, desinit, utriculis aristas oblongiusculas & copiosas exhibitibus. Inter fruteta circa Gæppingam Ducatus Wirtembergici primum, dein non longe Basilea, in sepibus agrorum inter Michelfelden & Huningen, & in salycetis Michelfeldæ legimus.

XXVI. GRAMEN phalaroides minus, siue Hispanicum: hoc folijs est oblongis, angustis, viridibus, quorum vnum vel alterum, culmos cubitales, tenus tubi instar cingit: in culmorum summo spica Phalaridi similis, sed angustior, uncias tres longa, insidet: nec radicem, nec semen vidimus: & no-

Gramen alopecuroides, spica alpera.

Cynosurus echinatus
C. B. G. = L. G. 105
Sm. fl. 1497

mine Phalaroidis alterius Hispaniæ; D. Gillenius, transmittit.

XXVII. GRAMEN phalaroides spica molli, siue Germanicum: culmo est cubitali, prioris crassiore, vno alterove geniculo distincto: folio vno vel altero, eoque breui, culmum ambiente, cuius summo, spica biuncialis, prioris angustior, cinericei coloris, splendens & mollis insidet. Hoc Vlmenses, apud quod prouenit, à colore, Onocodon appellare, intelleximus.

GRAMEN alopecuroides, spica alpera, nomine Graminis echinati apud Lugdunensem describitur, quare solum figuram meliorem addere volumus.

XXVIII. GRAMEN tomentosum alpinum & minus. Ex radice parua inutili, calamus raro doctantem superans, folijs duobus tribusve vestitus exurgit

exurgit, cuius summitati pappus subrotundus insidet. Prouenit in Heluetia, in D. Bernhardi monte minore ad lacum: ex Rhoetia D. Burferus attulit.

XXIX. GRAMEN sparteum Basiliense, siue capillaceo folio maius. Ex radice fibrosa, culmi plures exurgūt, qui statim in folia capilli instar angustissima, in acumen molle fastigiata, palmum, sæpe pedem altiora, absumentur: nec paniculam, nec spicā obseruauimus. Tota planta insigniter uiret, & ex multis plantis simul iunctis cespes constituitur: in paludibus Michelfeldæ prouenit: uti mihi anno præterito M. Hagenbachius, vna cum alijs Graminibus plurimis, ostendit.

XXX. GRAMEN sparteum Hollandicum, siue capillaceo folio minus. Hoc pro radice fibellas tenuissimas albas habet: folia copiosa, capillacea, pallida trium quatuorve vnciarum, inter quæ culmi tenuissimi, palmo altiores, vno alterove internodio donati & pene nudi: efferuntur, qui paniculam pallidam diuisam sustinent: & communiter plures cespitem constituunt. Nomine Sparti Hollandici ex sylua Hagana D. Weckerlinus misit.

XXXI. GRAMEN sparteum Monspeliacum capillaceo folio minimum: Radicem habet ex fibris albis, oblongis, capillaceis compositam: folia capillacea, vncialia: culmos tenuissimos, nudos, trium quatuorve vnciarum: paniculas paruas ex locustis minimis compositas & per maturitatem rufescentes: quod Monspelisuli in agris æstiuo tempore reperitur.

XXXII. GRAMEN sparteum seras equinas referens. Hoc album est, & ex radice alba setarum instar, folia cubitorū quatuor longa producit, quæ forma, & tenuitate, & robore, caudam equinam,

eiusq; setas referunt: ex quibus Iauz in Italia incolæ, tapetia texunt. Cuius forte mentio fit in C. Clusij curis posterioribus, sub Herba, Sparto Hispanico non absimili.

Sic ex Insula Virginea, arboris cuiusdam cortex candidissimus, in pili tenuitatem diuisus adfertur, è quo incolæ pannos texunt: hunc corticem à D. Gillenio, Gramen vero à D. Saltzmanno accepimus.

XXXIII. GRAMEN sparteum variegatum: hoc folijs est quatuor vel quinque vnciarum, rotundis, variegatis, quorum alternatim pars vna virescit, altera rubet: quod primo vere in Franckenhusijs montibus copiose reperiri, D. Iungermannus anno 1602. scripsit, & colorem cultura mutare monuit, spartiq; nomine, solum folia, misit.

XXXIV. GRAMEN foliolis iunceis breuibus maius, radice nigra. Ex radice capillata, nigra, folia iunceæ, rarius duas tresve vncias superantia, prodeunt: inter quæ culmus tenuissimus, pedalis, læuis, cuius summo glumi minimi, quemadmodum in gramine exili duriore alternatim dispositi sunt: ad mœnia vrbs nostræ legimus.

XXXV. GRAMEN palustre iunceum racemoso semine: folijs est paucis iunceis, culmo cubitali, ex cuius summitate, inter bina foliola. veluti racemus paruus propendet: in aquis circa Francofurtum ad Oderam D. Fleisserus collegit, & anno 1605. communicauit.

☉(;)☉

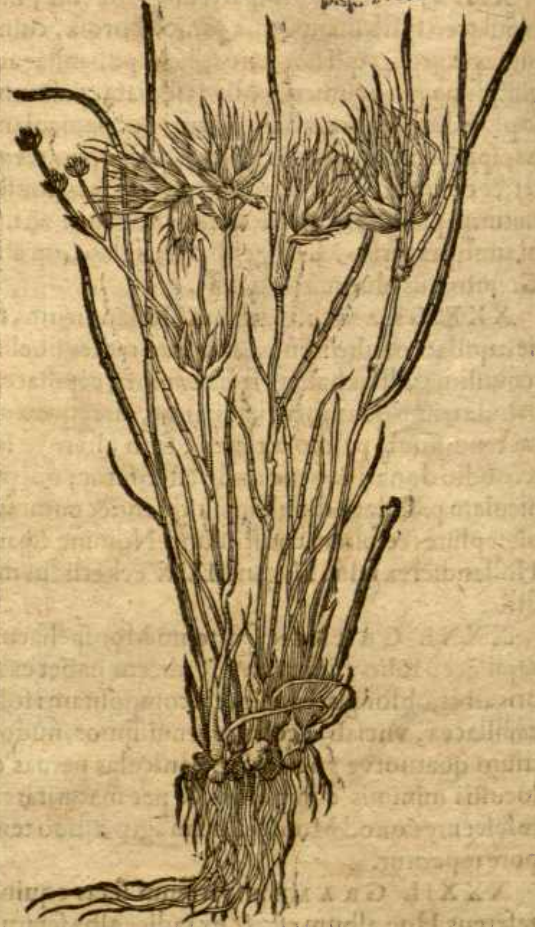
XXIX. Testuca. vna. b. st. 108
Sm. p. 1. 139

XXVII = alpinus hateris
w. sp. 1. 357

XXII. Pucis tendo
L. st. 1631

B 2

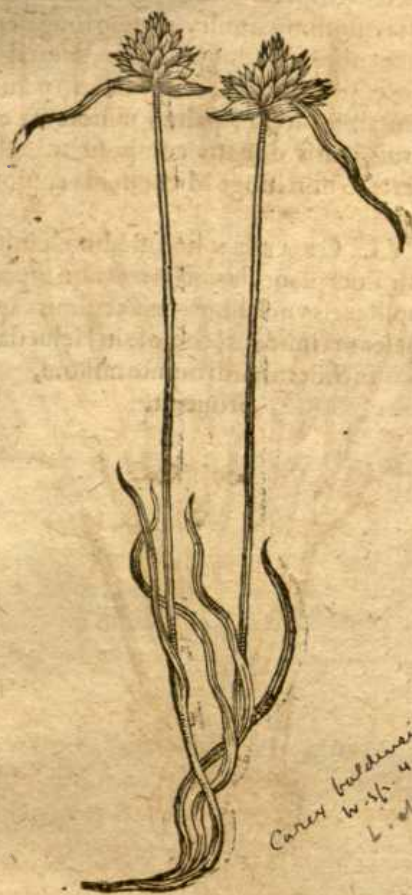
GRAMEN

Gramen iunceum folio articulato
aquaticum.Gramen iunceum folio articulato cum
vtriculis.

GRAMEN iunceum folio articulato aquati-
cum: etsi pro aquatico altero à Lobelio; aquatico
à Tabernamontano pingatur; verum cum folio-
rum articuli non exprimantur; nouam pro Thea-
tro nostro sculptam, addere visum fuit: & cum post

scenescium; caulis palmatis exurgat, cui raro capi-
tula corymbacea insident, sed vtriculi vniciales pa-
leacei, in capillamenta fisci; modo virides, modo
purpurascens; idcirco figura exprimi
curauimus.

Gramen montanum iunceum capite
squamoso.

Carex baldensis
L. sp. 4. 216
L. sp. 1370

XXXVI. GRAMEN montanum iunceum capite squamoso: Radice est parua, fibrosa; circa quam folia bina, ternave semipalmaria: culmus iunceus; læuis, enodis & nudus; pedem superans: cuius summo capitulum instar Phalaridis squamosum in apicem desinens; ex albo leuiter rufescens; insidet, cui vtrinque foliolum rigidum subiecitur, quorum longius, vnciam superans; deorsum vergit; alterum quod triplo breuius, recta effertur. In Baldi montis summitatibus legitur.

XXXVII. GRAMEN iunceum minimū capitulo squamoso: Radice capillares sunt, folia pauca capillacea, vnciarum fere duarum, inter quæ culmi vnciarum quatuor vel quinque exurgunt, in quorum fere summo capitulum vnicum minutissimū squamosum rufescens; cui culmi apex supereminet. In aquolis circa Altorffium Noricorum, vnde D.

Doldius misit: & Francofurti ad Oderam, prouenit.

XXXVIII. GRAMEN iunceum minimum alterum: à priore differt potissimum capitulis, quæ & summo cauliculo insident, & squamosa non sunt: in fossis Patauinis, aqua defluxa, reperitur.

XXXIX. GRAMEN iunceum minimum maritimum. Tota planta dodrantem non superat, cespiti similis, ex cuius singulis radiculis, singuli cauliculi exurgunt; foliolis capillaceis paucis cincti, qui exiguis vtriculis donantur: hoc in Zeelandiæ maritimis ad oppidum Gous, D. Gillenius collegit & transmisit.

XL. GRAMEN cyperoides latifolium spica spadiceo viridi maius: Radice est oblonga multiplici, rufa mire capillata, caulibus triangulis, cubito minoribus: folijs arundinaceis, pedalis, & quam in vulgari angustioribus: sp. cisternis, quaternis, rarius quinis, alternatim succedentibus, angustis, trium quatuorve vnciarum longis, coloris spadiceo-viridis, quarum primæ semper folium oblongum angustissimum subiicitur. Hoc in humidis ad Sellam nouam Montepessuli primum vidimus: dein ex Lutaria, à D. Franco Graminis Sprawaldensis nomine accepimus.

XLI. GRAMEN cyperoides angustifolium spica spadiceo-viridi minus: Radice est breuiore, lignosiore, partim fibrosa, & rufa: caule triangulo, pedali: folijs angustis, duris, semipalmaribus, in acutiè desinentibus: spicis aliquot angustissimis, oblongis, spadiceo-viridibus, alternatim dispositis, & pediculis longis capillaceis insidentibus, quod Aprilii mense circa Birsam reperitur. Aliquando tamen altius exurgit.

XLII. GRAMEN cyperoides spica pendula longiore & angustiore. Caulè est cubitali, anguloso, striato; folijs oblongis, angustis, basi oblonga, caulem instar tubi vestientibus, ex quo veluti tubo, spicæ singulæ, vncias quatuor vel sex longæ, angustæ, prodeunt & propendent, ipsum vero folium cuiuslibet spicæ subiectum, oblongum est. Hoc locis humidis circa Thermas Apponenses Patauinorum crescit.

XLIII. GRAMEN cyperoides spicis minoribus minusque compactis. Ex radice fibrosa, lignosa tamen; folia prodeunt angusta; graminea palmum longa; inter quæ caulis sesquicubitalis, triquetrus, subasper, & magna ex parte nudus exur-

XXXVII. Scirpus setaceus. L. sp. 70
XXXVI. Carex baldensis Sp. hist.

git: in cuius summo, spica parua diuisa, & quasi aculeata consistit, quæ semina oblonga, sub nigra, in aculeatum cuspidem definentia, continet.

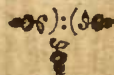
Huius tres differentias notauimus: 1. est latioribus & longioribus folijs, spicis maioribus, & ad riulum molendinarium vr̄bis nostræ trans Rhenum reperitur. 2. à priore rarioribus & minoribus spicis differt, & in via Riehana ad sepes crescit. 3. folijs est angustioribus, breuioribus, spicis inter duas priores medijs, quod Pataulij locis humidis anno 1578. collegimus, & cum D. Guilandino ostendissemus, Ischæmon Plinij censuit, quod non probamus: idem sed per omnia minus anno 1579. Monspessuli in humidis inuenimus, quod gramen cyperoides nominabant.

XLIV. GRAMEN arundinaceum plumosum album. Radice & folijs est arundinaceis, & in arundinis altitudinem excrescit: caule anguloso albo, paniculam arundinaceam, ramosam, palmatam, albam, mollem, splendentem, instar serici albi sustinet. Non longe Monspelio, circa Perault & Magolanam reperitur.

XLIV. *Andropogon ravenna*
L. N. 1481
Sper. h. nat.

XLV. GRAMEN nemorosum paniculis albis capillaceo folio: cespitis instar gramen hoc existit, quod ex radicibus capillaceis, folia copiosa, viridia, pilis tenuissimis similia, pedem longa, emittit: inter quæ culmi tenues, geniculati, cubitales, aliquando sesquicubitales, pene nudi, in paniculam rariorem albicantem, palmo minorem, ex glumis paruis aristis donatis compositam, abeunt: in Querceto non longe Michelsfelda copiose prouenit.

XLVI. GRAMEN holosteum alpinum minimum: Tota plantula vncias tres non superat, folijs capillaceis vncialibus, cuius culmis capitula paleacea insident, copiose in Heluetia, in S. Bernhardi monte minore, prouenit.

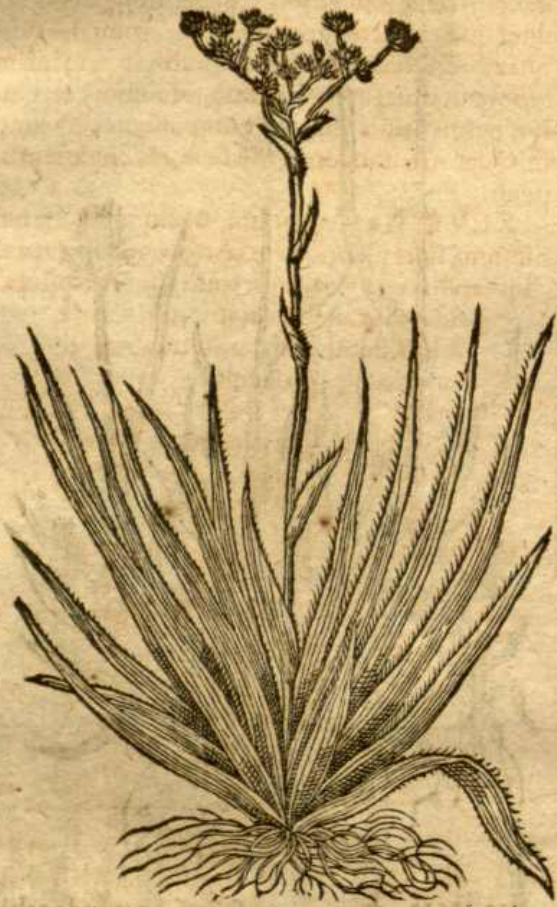

XLV = *Andropogon ravenna*
W. sk. 1. 378. L. N. 96

XLVI. *Juncus hypnoides*, L.
L. N. 466

Juncus campestris 16
Sm. 2. 181 35

Gramen hirsutum latifolium minus iuncea
panicula.

Gramen hirsutum capitulis
psyllij.

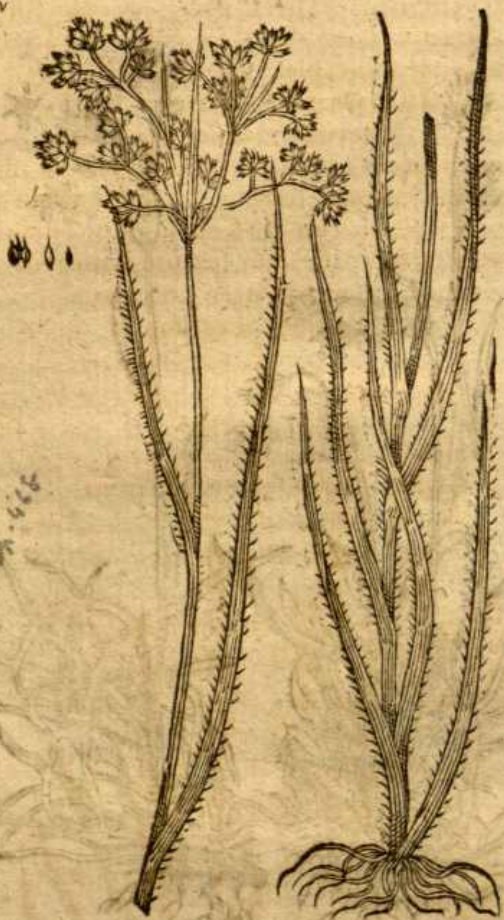
GRAMINIS hirsuti differentia sunt plures:
est latifolium maius ab alijs descriptum: est minus
iuncea panicula, magnitudine potissimum à prio-
re differens, cuius figura adposita: est & capitulis
psyllij, quod exile hirsutum cyperoides Lobelio

dicitur, cuius hic exactior figura exhibetur, est de-
nique hirsutum angustifolium maius hic descri-
ptum, & minus, quod gramen Leucanthe-
mon in histor. Lugdun.
dicitur.

Juncus pilosus, f.

L. st. 468

C. B. ut. 102

Gramen hirsutum angustifolium
maius.

XLVII. GRAMEN hirsutum angustifolium maius. Ex radice exigua fibrosa, rufescente, culmus vnicus, cubito altior, vt plurimum læuis, exurgit, in cuius summitate panicula alba, mollis, leuiter sparsa, ex multis laminulis composita, in quarum quilibet semina minuta, subnigra & subrotunda: folijs est paucis, angustis, palmaribus & villosis (sculptor in pilis exprimendis lapsus est) aliquot culmum cingentibus: ipsi vero paniculae, vtrinque folium tenuissimum subijcitur, quorum alterum panniculam superat, alterum non adæquat. Prouenit in nostris paludosis pratis Michelfeldensibus.

XLVII. *Juncus albidus*. Spr. herb.

Gramen spica subrotunda
echinata.

XLVIII. GRAMEN spica subrotunda echinata, vel gramen echinato capitulo. Radice est capillacea, alba, folijs paucis angustis; tactu subasperis, duarum, triumve vnciarum, inter que culmi festucarum instar læues, vno alterove folio cincti, prodeunt: & quidem terni, vel quaterni, sed altitudine inæquales, alter enim duarum, alter trium quatuorve: alter sex vnciarum: quibus singulis capitulum vnicum, instar tribuli echinatum & spinosum, insidet: flores & semina non obseruauimus.

Hoc locis sterilibus circa Monspelium crescit idem sed maius ex Hispania D. Albinus attulit, quod videretur clariss. Columnæ, gramē echinatum tribuloides appellasse.

XLIX. GRAMEN spica plana echinata. Plantula palmaris est radícula ex fibellis albis composita,

sita ex qua foliola capillacea, pauca, vnciam longa, & festuca tenuissima, prodeunt: spicam habet vnciam, planam, quæ ex vtriculis minutissimis aristas acutas emittit: ex Hispania D. Albinus attulit.

L. GRAMEN montanum panicula miliacea sparsa. Ex radice fibrosa rufescente, folia pauca, angusta, vncias quatuor vel quinque longa, vna cum culmo tenuissimo cubitali, vno alterove folio vestito, exurgunt, in cuius summo panicula sparsa, ex locustis minutissimis composita: in monte Crenzacenfi prouenit.

LI. GRAMEN arundinaceum panicula miliacea: Ex radicibus fibrosis albis, vnus & alter culmus cubitalis exurgit, quem parte inferiore folia arundinacea vnciarum trium cingunt ad partem su-

pernam duobus nodis distinctam, folia duo angustiora, longioraque vestiunt: in cuius summo panicula trium vnciarum, milij paniculæ similis: in agris Patauinis reperitur, & à gramine miliaceo à Lobelio proposito; plane diuersum est.

LII. GRAMEN arundinaceum Sorghi panicula sparsa. Hoc culmis est cauis, magna ex parte reclinatis, ita vt capillaribus radicibus terræ affigantur, qui folia (quæ longiora & angustiora quam in priore) veluti per tubum transeunt, & in summo paniculam fere palmarem, sparsam, paruis vtriculis donatam, sustinent. Locus natalis memoria excidit.

Gramen latifolium spica triticea compacta.

Gramen angustifolium spica tritici muticæ simili.

C

LIII. GRA-

Triticum junceum
L. et 128
T. rigidum, Schrad.
Sten. hist.

LIII. GRAMEN latifolium spica triticea compacta: Culmo est sesquicubitali, vno alterove geniculo distincto, folijs frumentaceis, pedibus, spica triticea, palmari, lata: glumis acutis carente: Basileæ, ad agrorum margines.

EIV. GRAMEN latifolium spica triticea diuulsa. Hoc à priore, spica potissimum differt, quæ in spicas distinctas & angustas diuulsa est, & sibi inuicem alternatim in culmo subsequuntur, quarum vtriculi breuissimis aristis armantur: in Italia ad agrorum margines.

LV. GRAMEN angustifolium spica triticea compacta: Hoc folijs est angustioribus; sesquipalmari- bus rigidis, acuminatis & albicantibus: culmo læui rotundo, striato, sesquicubitali: spicis palmaribus, compactis: vtriculis rigidis & acuminatis. Basileæ, ad sepes locis aridioribus extra portam.

Blasianam.

LVI. GRAMEN angustifolium, spica triticeæ simili. Radicibus oblongis, geniculatis: nodosis candidis serpit: culmis est sesquicubitalibus, rotundis: folijs iunceis, oblongis, duris, in acumen fastigiatis: spica oblonga triticea, ei Tritico: quod alijs spica mutica dicitur, simili: glumis paucis, oblongis, aristis carentibus. Locis arenosis circa Basileam, vt ad Cliben prouenit. Wasingraß appellare lubet, quod in Phytopyrace sub gramine arūdinaceo spica triticea posuimus, & Lobelius in Catalogo Graminum, quem aduers. p. 2: addidit: gramen frumentarium, segetaleue triticeum, siue triticea spica Cal. Bauhin. nominat:

LVII. GRAMEN spica fecatina: ipsi Secatiffimilimum: calamo est tricubitali, læui, geniculato & pallente: folijs paucis longiusculis: spica vncias quatuor longa, oblongis aristis armata: quod Basileæ, in agris frumentaceis frequenter reperitur.

Gramen spica brizæ maius.

Bromus pinnatis
Sm. Fl. 1. 150. L. N. 115
Triticum pinnatum, Spr.
Shr. hist.

Gramen maritimum panicula lobiacea.

Triticum maritimum, L.
Lam. enc. 2. 561

LVIII. GRA-

LVIII. GRAMEN spica brizæ maius. Radicibus & culmis est frumentaceis, folijs angustis, spicis palmaribus, multiplicibus, vtriculis aristis breuibus armatis, flosculis, vt in tritico, luteolis: Tota planta ad viri altitudinem assurgit, & apud nos locis accliuibus ad Rheni ripam, & ad montis Crenzacenlis ascensum prouenit.

LIX. GRAMEN spica brizæ minus: Tota planta palma minor est, radice exili, fibrosa, foliolis ad radicem breuibus, mollibus, canescentibus, spica vnciali, q̄ modo simplex, modo gemina & terra, vtriculis aristis armatis: in agris Monspeliens. D. Saltzmannus legit.

LX. GRAMEN loliaceum latifolium spica angustiore: Ex radice alba, arundinacea, fibrosa, culmi aliquot bicubitales exurgunt, folijs paucis, latiusculis, oblongis cincti, quorum summo spica angusta, vncias quatuor vel quinque, longa, Phœnici vel Hordeo marino similis. Basileæ circa Cliben, longioribus & breuioribus folijs varians, reperitur.

LXI. GRAMEN loliaceum minus, spica simplici: Ex radice capillacea, cauliculi plures, rotundi, duri duarum vnciarum, & et semipalmares, folijs paucis, angustis & breuibus cincti, exurgunt, quibus spica duarum vnciarum, angusta, lolio similis, insidet: in agris Monspeliensibus frequens est.

LXII. GRAMEN loliaceum minus supinum spica multiplici. Hoc maiori ex parte repit, & cauliculus est multis, vnciarum quatuor, folijs paucis, & spica multiplici, cuius vtriculis semen paruū oblongiusculū includitur, & hoc apud Mōspeliens. prouenit.

LXIII. GRAMEN maritimum panicula loliacea. Ex radicibus capillaceis, cauliculi plures, rotundi, recurui, altitudine impares, palmo inferiores geniculati, folijs paucis, angustis, oblongis cincti, exurgunt, paniculā loliaceam, triū quatuorve vnciarū, sed ramosam, sustinentes: locis maritimis circa Mōspeliū, vnde D. Saltzmannus attulit, prouenit.

LXIV. FESTUCA graminea glumis vacuis. Ex radicibus fibrosis simul iunctis, culmi aliquot geniculati, pedales, ad radicē lanugine pubescentes, folijs angustis, paucis donati exurgunt, qui glumos plurimos, læues & vacuos, filamentis tenuissimis adpendentes, partim virides, partim spadiceos, aristis oblongis donatos, sustinent: hæc apud nos in tectis & muris crescit: & cum glumi longis filamentis adpensi sint, facile à quouis vëto agitati, tremūt, hinc Monspeliensibus gramen tremulum dicitur.

Hęc aliquādo, apud eosdem, glumis paucioribus

& aristis longioribus & recuruis in agris reperitur & festuca graminea aristis incuruis, nominari pōt.

LXV. FESTUCA graminea effusa inba. Hęc altius exurgit, caule viridi & rotūdo, qui in iubam pedalis longitudinis effunditur, cui glumi angustiores & longiores, breuibus aristis cincti, pediculis capillaceis, oblongis insident, qui per maturitatem albicant: inter segetes reperitur.

LXVI. FESTUCA iuncea folio. Ex radice parua, fibrosa alba, folia pauca, iuncea, semicubitum longa, vt & culmus rotundus, cubitalis exurgit, qui in paniculam auenaceam, sed angustiorē, albam, angustam, desinit, quæ ex oblongo folliculo (à folio constituto) paniculam longe superante, prodit: cuius glumi rari, aristis longissimis & argenteis donantur. In Valesia ad paludem vrbis Sedunens. copiose prouenit, vnde D. Burserus nobis attulit.

LXVII. FESTUCA iūceo folio spica gemina. Hęc culmo est sesquicubitali, rotūdo, geniculato & ramoso, cuius summitati spicæ, vix vnciam longæ, molles, rufescentes, aristis oblongis armatæ, ischemo gramine villosi similes, insident, & semper due simul, vni oblongo pediculo insidentes, iunguntur: folia habet iuncea, longa, inordinate disposita: locus natalis excidit.

LXVIII. FESTUCA pratensis lanuginosa: ex radice capillacea, rufescente, folia multa, angusta, pedalia, vna cum culmis tenuibus, bipedalibus, foliaceis, molli & pauca lanugine (culmi potissimū) asperis, exurgunt: spica est oblonga, angusta, ex glumis oblongis, aristis donatis composita, & quasi in paniculam paruam expansa. Basileæ passim in pratis.

LXIX. FESTUCA dumetorum. Ex radice capillacea nigricante, culmi plures geniculis distincti, paucissimis pilis asperis, duorum triumve cubitorum, folijs oblongis, angustis cincti, exurgunt, in quorum summo spica oblonga, locustis raris, oblongis, cauli proximis, & aristis armatis constans: Iulio mense, in dumetis circa Birsam, verum etiam in vepribus, locis ficcioribus, prouenit.

LXX. FESTUCA dumetorum angustissimis & pilosis folijs: Radix est albicās, ex durioribus fibris composita: ex qua calami aliquot tenues, vno alterove geniculo distincti & pene nudi, exurgunt: folia sunt breuia angustissima, læui molliq; lanugine hirsuta: calamorum summitati veluti panicula, ex spicis pluribus composita, quarū qlibet capillaceo pediculo insidet, multis glumis aristatis & candidantibus constas: prouenit in dumetis circa Cliben.

C 2 LXXI. GRA-

LXIV. Bromus squarrosus

LXIII. Triticum maritimum. L. 118

LXI. Triticum tenellum. Lam. in. 2. 562

LIX. Bromus distachyos. L. 115

Bromus pinnatus
L. 115

Bromus
arvensis
L. 113

Andropogon
distachyos
Spa. 113

Andropogon
hirtus
W. Sp. 4. 917

Andropogon
distachyos
W. Sp. 4. 917

Avena pubescens
W. Sp. 1. 449

Gramen montanum auenaceum locustis rubris.

Gramen auenaceum lanuginosum glumis rarioribus.

LXXI. GRAMEN montanum auenaceum locustis rubris: Ex radice tenui, repente; alba, fibris capillaribus vtrinque donata, culmus simplex, læuis, pene cubitalis (rarius ex vna radice plures exurgunt) circa radicem purpurascens, qui quasi in spicam tenuem desinit; cuius glumi vt plurimum ab vna parte fiti sunt, & foris ex nigro purpurascunt; intusque albi sunt; in quorum medio vtriculus parvus, candidus, pedicello donatus; semen minutum continet: folijs donatus paucis, angustis, acuminatis, circa radicem breuib; at circa culmum, quem duo triaue cingunt, longioribus, communiter spicam superantibus. Iulio & Augusto, hinc inde in montosis & vmbrosis, vt circa arcem Richenstein, in monte Müteto Basileensium, & monte Crentzacensi reperitur.

LXXII. GRAMEN auenaceum lanuginosum glumis rarioribus. Ex radice fibrosa, folia iuncea oblonga, & culmi plures, iuncea, cubitum superantes; paucis folijs donati, exurgunt, in quorum summo glumi rariores, albi, lanuginosi, vtriculum continent, quibus semen nigrum, splendens, inclusum est: locus a speris circa Monspelium, prouenit: diuersum est à Gramine montano, auenae semine Clusij.

Gramen glumis varijs.

Cynodorus corymbosus
W. Sp. 1. 414
L. Sp. 106
Spreng. Fl. 1. 114

Iuncus acutus capitulis Sorghi.

LXXIII. GRAMEN glumis varijs: Ex radice crassa, membrana alba rugosa intacta, caules bini, ternive, pedales, fragiles, læues exurgunt, quorum summo spicæ similis panicula vncialis, ex glumis varij coloris, insidet: folia plura ad radicem angusta, palmaria, saturate virentia: locis montosis circa Montembelgardum prouenit, vnde à fratre p. m. accepimus.

DE IUNCIS.

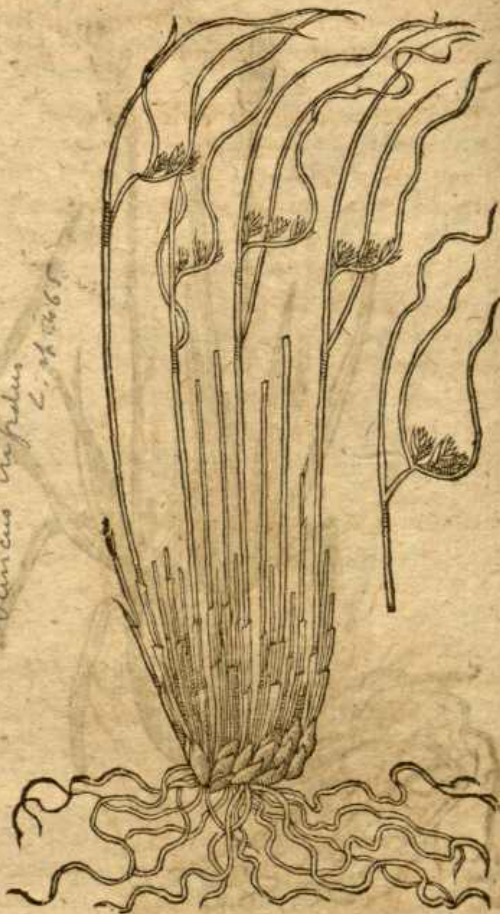
CAPVT II.

IUNCIS differentias viginti quatuor in Theatro preposituri, pauca hic apponemus: præmissa figura Iunci acuti capitulis Sorghi, qui Iuncus maritimus primus, aduersariorum auctoribus & Iuncus rotundus alter, Cæsalpino dicitur: cum huius figura à nullo fuerit expressa.

*Iuncus acutus maritimus caule trian-
gulo.*

*Iuncus acumine reflexo tri-
fidus.*

I. *IUNCUS* acutus maritimus caule trian-
gulo: Radice est repente, fibrosa, à qua aliæ ra-
diculæ, prioribus exiccatis, nascuntur: hinc cau-
les, quos ad radicem brevia folia cingunt, pedales,
trianguli exurgunt & in extremitatem pungentem
desinunt, infra quem à latere floccus racemosus,
rufescens exit. Hic in litore Veneto, & à Perault
via qua Menspelio ad mare itur, provenit: & ad
Danubium Lintzj D. Burserus legit.

II. *IUNCUS* exiguus montanus mucrone ca-
rens. Radice est pusilla, nigra, capillacea, cauliculo
quatuor vel quinque vnciarum, cuius summo capi-
tulum paruum, ex fusco purpurascens, quadrifidum,
in exiguum rigidiusculum filamentum abiens, in-
sistet: foliola ad cauliculi principium tria, iuncea,
vnciam longa: in Taurero Raftadiensi, D. Burserus
eruit.

II. *Iuncus trigulmis* w. sp. 2. 216. t. 4. f. 467
Sp. herb.

III. *IUNCUS* inutilis, siue *Chamæschænos*:
hic radice est fibrosa, & pro plantæ magnitudine,
cum vnciam vix superet, satis crassa, folijs est tribus
quatuorve iuncea. Tiguri prope lacum Felinum,
Maio mense Ioan. Bauhinus p. m. collegit, & à C.
Gesnero, ipsi *Chamæschænos* nominatus fuit.

IV. *IUNCUS* acumine reflexo alter: caule est
sesquicubitali, rotundo, lævi, aphylo, panicula um-
bellæ simili: atro splendente, pediculo carente, fila-
mentis cæruleis, vt in *Aphyllonthe*, donata, quam
caulis duarum triumve vnciarum, acutus, sed mol-
lis, parumque reflexus superat: in Prouincia Galliæ
provenit.

V. *IUNCUS* acumine reflexo trifidus: Ex radi-
ce nigra, geniculata & fibrosa, iunci plures, tenues,
palmum superantes exurgunt, qui in summo in-
rtes, rarius quatuor stylos, tenuissimos, trium qua-
tuorve

IV. *Iuncus inflexus* β.
w. sp. 2. 202

III. *Scirpus salicinus* L. sp. 73

tuorve vnciarum, diuiduntur, in quorum summi-
tatibus, post iunci diuisionem, panicula parua lo-
cata sunt. In monte Fracto Lucernatum, in Pyra-
æis & montibus Morauia prouenit.

Iuncus alpinus capitulo lanugi-
noso.

*Eriophorum
vaginatum
L. sp. 76
Sm. fl. 1. 66
E. caespitosum
Sp. hist.*

aliqui reflexi, capitulum minimum sustinent, &
iuncellis singulis foliolum tenue capillo ceu ad-
ponitur. In aquosis Angliæ fluitat, vnde D. Gille-
nius attulit.

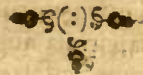
VII. IUNCUS alpinus capitulo lanuginoso:
Radice est subnigra, tenui, fibrosa, ex qua aliorum
iuncorum more, loco foliorum, quasi styli tenues,
recti, rotundi, & quidem plurimi, in læue acumen
vergentes, longitudine dispari, quorum longissi-
mi, vix palmares sunt, & ad radicem rufescunt: &
subhirsuti sunt: inter quas caulis vnicus, strictus,
ad spithamæ, plus minusve, altitudinem exurgit,
cui capitulum vnicum, oblongum, molle, lanugi-
nosum, haud multum leporum caudæ dissimile,
insidet: cuius nomine *γούρολα-βύρον* in Phytopinace
appellauimus: in montosis Harcyniæ prouenit, ad
acidulas, inter fontem acidum Ribelsaw & Griess-
bach, vbi Iulio mense Io. Bauhinus p.m. collegit,
& nomine Iunci alpini cum cauda leporina misit.

VIII. IUNCUS alpinus bombycinus: Ex ra-
dice aliorum iuncorum simili, folia iunceæ exur-
gunt, inter quæ culmi plures tenuissimi, palmo mi-
nores, qui capitulum paruum, lanugine alba or-
natum, sustinent. In montibus Morauia loco dicto
Kessel, D. Fleisserus eruit, & communicauit.

IX. IUNCUS floridus minor: Radice est can-
dida, geniculata, fibris plurimis adhærentibus:
caule palmari, folijs ternis, iunceis, oblongis, acu-
tis, duobus caulem superantibus, cuius summo,
singulis pediculis, qui quini sūt alternatim sibi suc-
cedentes, flores (quos non vidimus) insident, quos
fructus gemini rotundi Orobi Cretici magnitudi-
ne sequuntur. In palustribus Heluetiæ circa cœno-
bium Eremitanorum, & in monte Fracto ad la-
cum Pilati Lucernatum, D. Burserus
obseruauit.

VI. IUNCCELLVS capitulis equiseti fluitans:
Ex radiculis capillaceis, iuncus recuruus tenuissi-
mus prodit, qui in plures iuncellos duarum trium-
ve vnciarum subdividitur, quorum aliqui erecti,

*Scirpus fluitans
L. sp. 71
Sp. hist.*

VIII. *Eriophorum alpinum L. fl. 77*

IX. *Schwamgeria palustris DI*

*L. fl. 462
Sp. hist.*

Cyperus rotundus inodorus Germanicus.

DE CYPERO.

CAPVT III.

CYPERVS longus inodorus syluaticus: Radices habet oblongas, geniculatas, rufescentes, folia plura, palmaria, viridia, angusta, subaspera, ad principium membrana rufescente simul vestita: caulem hactenus nullum obseruauimus, in syluosis, montosis, humidis, vt in monte nostro Muteto, prouenit.

CYPERVS rotundus inodorus Germanicus, sub aquatico septentrionalium à Lobelio descriptus, cum non recte sculptus sit, figuram exhibere debuimus.

DE SPARGANIO.

CAPVT IV.

SPARGANIVM minimum: plantula est vnciarum quatuor; nam radícula ex fibellis oblongis componitur, vnde cauliculus vnciarum duarum effertur, & in capitulum exiguum subrotundum, cui aliud minus insidet, herbacei coloris & formæ, quemadmodum in sparganio maiore, desinit: circa quem folia vtrinque quaterna, vel quina, angusta, caulicum superantia. Plantulam hanc D. Fureus, anno 1617. transmisit, his ascriptis: Sparganium minimum & semestrale, Northusij in lacunis quibusdam cœnosis, quarum partes superiores per æstatem exiccantur.

DE EQVISETO.

CAPVT V.

Equisetum vulgare β. w. sh. i. 24

I. EQVISETVM palustre linariæ scopariæ folio: Ex radice repente geniculata, caulis rotundus, calami in modum inanis, geniculis distinctus, cubitoque altior assurgit: folijs ad genicula pluribus, linariæ vulgaris folijs latioribus, & linariæ scopariæ similibus, viridibus, oblongis, fragilibus, subasperiusculis: iulos in cacumine non obseruauimus, licet quandoque velut in ramos diuidatur. Basileæ, in paludibus Michelfeldensibus, & etiam in riuulo iuxta patibulum, reperitur. *H. vulgare. Sm. pl. 11*

II. EQVISETVM palustre minus polystachio: Radice est repente, geniculis distincta, caule tenui, cubito minore, geniculis crassioribus articulado, folijs, aut potius geniculatis cirris, ad articulum vtrinque ternis, vel quaternis, iunceis, palmariis, quibus pene singulis minuta spica iuli instar insidet: caulis vero iulum oblongum, minus compactum, flosculis pallidissime rubentibus donatum, sustinet: in aquis Michelfeldensibus.

III. EQVISETVM palustre tenuissimis & longissimis setis: Culmo est inani, bipedali, geniculis pixidatim cohærentibus articulado, cum cæteris conueniens, exceptis folijs, siue setis iunceis, longis, multoque tenuioribus: in palustribus Michelfeldensium.

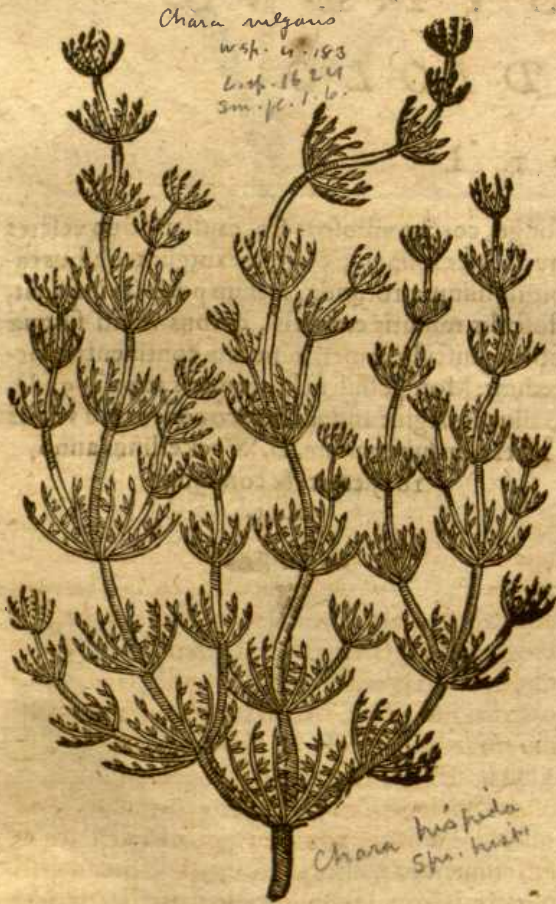
IV. EQVISETVM nudum minus variegatum Basileense: Ex radice, parua nigra, translucida, non-

11. *E. palustre. w. sh. 5. 5. Van. β. L. 4. 1516*

14. *E. variegatum. w. sh. 5. 7*

nihil capillata, cauliculi plures, inæquales, rarissime pedales, communiter palmares, semipalmares & multo breuiores, striati, pallide virentes, geniculis parte inferna nigris, superne albidis, articulati: folijs carentes, & caui: in quorum summitatibus capitulum breuissimum iuli instar insidet, quod à corona alba, ex octo, nouem, etiam duodecim foliolis acutis composita, sustentatur: & quando pedibus calcatur, crepitat. Prouenit ad ripam Rheni, iuxta locum dicitur Baar dictum. An Gesnerus libello de stirpium collectione, hoc intellexit? dum inquit: Hipparis lacustris quædam, folijs mansu arenosis, in fine Iulij floret, uti puto: plura non habet.

Equisetum fœtidum sub aqua
repeas.

V. Equisetum fœtidum sub aqua repens: Radice est fibrosa, caulibus tenuissimis, rotundis, per obliquum, ut Saccharum penidium, striatis, geni-

culatis, fragilibus per terram sparsis, quandoq; cubitalibus, in plures cauliculos brachiatis, folijs aliquot breuibus, in breues apices distinctis, ad genicula iunctis. Tota planta fragilis, quæ aquis cœnosis dū innatat viridis est, at extracta & exiccata, incana & friabilis, ita ut non solum digitis in puluere comminui possit sed sponte in puluerem abeat. Odoris est lutosi & sulphurei. Solum in aquis cœnosis demersum reperitur, quod primum Patauij in fossis Thermarum Aponitarum: dein non longe Lucerna: tum Basileæ cis pontem Birsæ, Michelseldæ & Hunnigæ, in fossis obseruauimus.

DE ARVNDINE SIVE CALAMO.

CAPVT VI.

I. CALAMVS aromaticus Syriacus: Ex radice incurtili, trium, quatuorve vnciarum longi, summo capite nonnihil extuberante & in paucas fibras desinente, caulis (modo vnus, modo plures) fere bicubitalis, rectus, rotundus, lauis, fragilis, multis geniculis distinctus, exurgit qui intus cauus, spongiosus & membranula (quasi tela alba subtensa) uti harundines præditus, qui assulatim frangitur, & in plures ramos diuiditur, hiq; in tenuissimos subdividuntur, ad modum Ligustri Ægyptiaci Alpini, vel Lentisci Perauiani sine Molle Clusij: qui flores paruos, foliaceos, plurimos, singulis tenuissimis, pedicellis insidentes, sustinent, ex quorum medio apex styli instar prodit. Folia pauca, semper bina ex aduerso ad singula genicula sita, caulem amplectuntur, vnciam lata, sesquiunciam longa, neruis aliquot per longum excurrentibus. Caulis sapore est aromatico, valde amaro, quo in Theriaca pro calamo vititur. Huius caulis partem anno 1579. à D. Paludano ex Ægypto reddece, Patauij accepimus. Verum cum totam plantam à D. Doldio habeamus, breuiem eius descriptionem (tam ab alijs non proponatur) ad iecere lubuit.

II. ARVNDO Anglica folijs in summitate distinctis: Hæc folijs est cubitalibus, duarum triumve vnciarum latis, neruis aliquot, per folij longitudinem excurrentibus & eleuatis: folijs in summo in in duos, tres & quatuor apices diuisis: hanc D. Cargillus ex Anglia misit.

III. ARVNDO Indica latifolia flore luteo punctato: Ex radice nigricante, nodosa, & fibris crassioribus donata, alijsque nodis adnascentibus,

D

caules

caules plures sesquicubitales, crassi, arūdinis instar nodosi, prodeunt, circa quos folia pallide virentia expansa, lata, in acumen desinentia, nervosa & tenuia: quæ, cum primo ante caulium exortum nascuntur, corniculorum chartaceorum modo conuoluta existunt. Cauli, flores, gladioli floribus forma similes, coloris lutei, punctis asperis variegati, capitello hirsuto inhaerent, quod flore delapso augetur, subasperum fit, & semen nigrum, subrotundum continet. Hæc ut omnibus sui partibus, ita & semine minor est, quam ea quæ florem minij coloris habet. Hanc in horto habemus, in olla colimus hyberno tempore in cellam reponimus, quæ pri-

mo vere plures caules, antiquis resectis profert, & Julio mense floret.

DE SECALE.

CAPVT VII.

SECALE latifolia: Culmis exurgit candicantibus, rotundis, striatis, quibus spica palmum longa, crassa, aristis longissimis, & ut in vulgari tenuissimis denticulis exasperatis armata, insidet: folia habet cubitum longa, vnciam lata & per marginem leuiter exasperata: grana non vidimus: spicam & folia ex horto Nobiliff. Contareni, Senatoris Veneti, habemus.

LIBER SECVNDVS.

DE GLADIOLO.

CAPVT I.

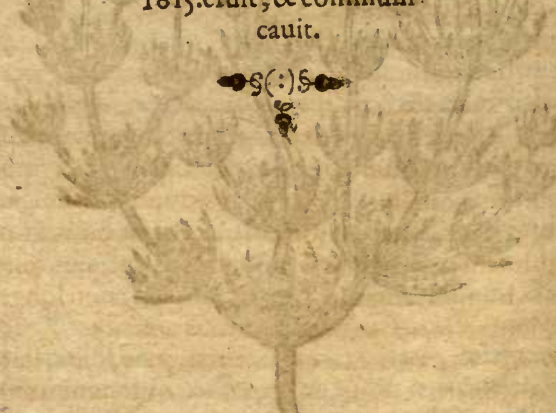
GLADIOLVS angusto gramineo folio: pro radice bulbum geminum habet, vnum alteri insidentem, caulem læuem, teretem, pedalem: folia bina ternave, graminea, angustissima, striata, mucronata, palmaria: flores ternos, quaternos, pallide rubentes, supra se inuicem ad caulis summum vtrinque, ex sex folijs oblongis commissi: quibus ut in cæteris, folliculi semen paleaceum continentes, sed minores, succedunt. Ex Hispania D. Albinus, in Muræna collectum attulit.

DE HYACINTHO.

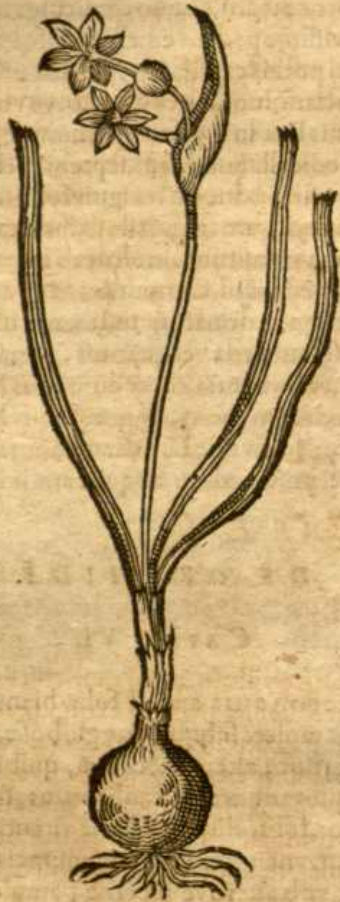
CAPVT II.

HYACINTHVS minimus maritimus. Tota plâta vnciarum sex est: ex bulbulo paruo ob-

longo, cortice villoso tecto, cauliculi duo vel tres nudi, inter folia angustissima exurgunt, quibus capitula minuta, rotunda, sursum porrecta insident, flosculis minutis cæruleis, quibus veluti siliqua oblongiusculæ, semen minutum continentes, succedunt: Monspefuli in litore maris anno 1595. D. Gallus collegit: eundem & loco eodem, sed vncias tres non superantem, D. Weckerlinus anno 1615. eruit, & communicaui.

Narcissus angustifolius albus minor.

DE NARCISSO.

CAPVT III.

I. NARCISSVS angustifolius albus minor: Ex radice bulbosa, tunica subnigra tecta & paucis fibris capillata, folia bina vel terna oblonga, angusta, porracea exurgunt: inter quæ cauliculus palmaris, cuius summo bini flores, parui, albi, calice oblongo, angusto donati, insident: non longe Monspelio in saxosis & montosis reperitur.

II. PSEVDONARCISSVS gramineo folio, sine Leuconarcissus æstiuus: Ex radice, oblongum, angustum bulbum imitante, exiguis capillaceis fibris prædita, membrana fusca tecta, folia bina, croceis æmula, oblonga, exurgunt, quæ sæpe cauliculum superant, qui nudus, tenuis, trium, quatuor, quan-

doq; quinque; vnciarum, qui foliolis ternis, quaternis, breuissimis cinctus florem vnum stellatum, intrinsecus albicantem, extrinsecus venis purpurascens, variegatum, ex foliolis sex compositum, sustinet: in cuius medio caliculus breuissimus, in stylum abiens, quem staminula apicibus candidis donata, cingunt, cui capitulum triquetrum, semen continens succedit. In alpibus Helueticorum & Rætorum, vt monte Spligel & ad Thermas Fabarias, Iulio mense floret: sed & Augusti fine, in Tauro Austriæ monte, D. Burferus eruit.

DE ALLIO.

CAPVT IV.

I. ALLIUM iunci folium bicorne luteum: ex bulbo oblongo, capillaceo, tunica alba vestito, caulis rotundis, palmo altior, folijs iunceis duobus tribusve vestitus, exurgit, umbellam paruum luteam sustinens, cuius flores singuli, filamentis oblongis insident, ex sex foliolis luteis compositi, in quorum medio staminula toridem, & in medio stylus, quibus capitula trigona, semen continentia, succedunt: ipsi vero umbellæ, foliola duo angustissima quorum alterum communiter longius, in latus expansa, subiiciuntur. Monspelio D. Saltzmannus attulit, & D. Burferus in Austria prope Stain & Baden, eruit.

II. ALLIUM montanum minus: ex radice parua, aliquantum nodosa & fibrosa, cauliculus vnus & alter tenuissimus, nudus, trium, quatuor, etiam sex vncias altus, inter folia oblonga, angusta, exurgit, qui capitulum minimum (quod apertum non vidimus) sustinet: in petra circa Oenipontem reperitur.

III. ALLIUM montanum radice oblonga: priori simile, sed caule altiore & folijs longioribus, capitulo rotundo pallide purpurascens, floribus ex foliolis sex, totidemque staminibus composito, non longe Monspelio, loco montoso, qui Hortus Dei dicitur, obseruauimus: quod forte Allium montanum siue Petroscorodon Gesneri in libro de Hortis.

Moly moschatum capillaceo folio.

DE MOLY.

CAPVT V.

I. MOLY Africanum umbella purpurascente: ex radice bulbosa, caulis (modo vnus, modo plures) cubito altior, nudus & cauus, vna cum folijs aliquot latiusculis, in acutum desinentibus, palmaribus & etiam sesquipalmaribus, per marginem, instar graminis hirsuti, pilosis: umbella, caulis summo insidet, cuius flores communiter ex quinque foliolis, dilute purpurascens, pediculis oblongis & firmis insident: quibus vesicula, duotriue semina nigra rotunda includens succedit. Odore est Allij grauiore. Hoc Argentina à D. Meyero acceptum, in horto ab aliquot annis alimur.

II. MOLY moschatum capillaceo folio: bulbo est paruo, oblongiusculo, rufescente & veluti reticulato cortice tecto, ex quo cauliculus tenuis, palmaris, rarissime pedalis emergit, circa quem folia iuncea vel potius capillacea, sed sine ordine, quæ modo vnciam, modo tres quatuorve vncias longa (quæ nimis lata in figura exprimuntur) cauliculi summo pedicelli quini, seni, septeni, veluti in umbella dispositi, à duobus exiguis foliolis sustentati, insident, quorum singuli flosculum ex sex foliolis acutis compositum, obscure albentem lineis fuscis per medium discurrentibus dissectum & staminulis aliquot donatum sustinent: his capitula rotunda semina tria vel quatuor, nigra oblonga, triquetra, continentia, succedunt: flos Moschi vel Zibethi odorem spirat, & in collibus Monspelio vicinis prouenit, vnde D. Saltzmannus anno 1598. attulit, & postmodum aliquot annis in hortulo coluimus.

DE ORCHIDE.

CAPVT VI.

I. CYNOSORCHIS angustifolia hiante cucullo: Chuc radices subsunt duæ globosæ, altera maior & vegetior, altera flaccidior, quibus superne fibræ aliquot adhærent: caulis cauus, striatus, cubito minor, folijs aliquot pallide virentibus, læuibus, striatis, vncias sex longis, semunciam latis inferne, & vno alterove superne, amplexantibus: spicam habet oblongam, ex floribus raris, candore purpurascens, ex oblongiusculis pediculis dependentibus, hiantem cucullum referentibus: hanc in pratis Patauinis legimus.

II. CYNOSORCHIS militaris montana spica rubente conglomerata: ex radicibus prædictæ similibus, caulis cubitalis, rotundus, cauus, paucis folijs angustis, striatis, vncias sex longis cinctus, exurgit, cuius summo spica, ex floribus paruis, eleganter rubentibus conglomerata, insidet: quorum labrum in quatuor paruas barbulas diuiditur, calcare tenuissimo à tergo. Nascurur in herbosis montis Mutetæ, Maio florens: quam prius circa Patauium obseruauimus.

III. CYNOSORCHIS militaris pratensis elatior floribus variegatis: hæc priore est testiculis minoribus, caule breuiore, folijs latioribus vncias duas longis, etiam caulis summum, tubi instar cingentibus:

II. *Orchis pyramidalis*. w. sp. 4. 15

III. *Orchis variegata*. w. sp. 4. 22

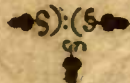
gentibus: spica breuiore, ex floribus priore longe minoribus, iisque ex albo & rubro eleganter variegatis. In pratis humidis Michelfeldenlibus, & trans Rhenum reperitur.

III. CAMÆORCHIS alpina folio gramineo: planta palmatis est, ex cuius radice gemina, globosa, oblonga, folia angustissima, vtrinque quaterna, cauliculum nudum, triunciale, qui inter ea fertur. superantia exurgunt: spica vnciali, cui vtrinque foliolum breuissimum subijcitur: flosculi virides galericulati sunt. In monte Heluetiorum Gothardo, copiose & aceruatim, Iunio florens, reperitur.

V. ORCHIS montana Italica flore ferrugineo lingua oblonga: Testiculos duos habet paruos, rugosos, quorum alter, vt in reliquis Orchidibus vegetior, hinc communiter solum vnus testiculus reperitur: quorum summo, fibræ oblongæ, variegatæ & oblique sparsæ, adpositæ. Caulis cauus, nonnunquam pede altior, quem folia angusta paucaque, vncias tres vel quatuor longa, basi sua vestiunt, at cuiuslibet flori folium breue quidem, sed latius & in apicem desinens, subijcitur. Flores quini, seni, alternatim in caulis summo dispositi, coloris ferruginei, obliqui tubuli forma, quorum lingua propen-

dens oblonga est, & ex basi latiore in apicem abit, cui legumentum pallidioris coloris, vesicæ instar impositum, etiam in apicem & communiter bifidum finit: floribus vtricoli, semine puluerulento repleti, succedunt. Hanc in Italiæ montibus Bassanensibus legimus: & Matthiolum sub Testiculi tertij specie prima, in figuris maioribus exprimere voluisse, censemus, cuius tamen figura mala & sine omni descriptione, & vt in historia Lugdunensi sub Testiculo 3. Matth. At fateor peiorem esse eam figuram, quam Matthiolo meo emaculato addidi, desumptam ex Tabernæmontani figuris: tunc enim quid sibi vellet Matthiolum, non constabat, imo etiamnum dubius sum: quare aliam figuram delineari curauimus. Huius haud dubie species, quam doctissimus Columna in sua Ecpfrasi minus cognitarum stirpium, Orchidis macrophyllæ nomine & eleganter de-

scripsit, & icone expressit.

III. Ophrys alpestris
sp. herb.

Orchis palmata pratensis angustifolia.

VI. ORCHIS palmata pratensis angustifolia maior: radices habet paruas, veluti palmas geminas, in binos digitos distributas, fibris paucis annexis: folia liliacea, angusta, læuia & palmata, per quæ veluti tubum, caulis cubitalis cauus effertur, cui spica fere palmaris angusta, ex floribus dilute purpureis, breui calcare donatis composita, quibus singulis foliola oblonga acumina subiiciuntur, & capitulum oblongum, semen aliarum instar continens, succedit. Hæc in pratis vdis Michelfeldæ, ipsa æstate reperitur.

VII. ORCHIS palmata angustifolia minor flore odoratissimo. Radice est gemina, oblonga, angusta, palmæ simili, in tres quatuorve fibras crassissimas diuisa, supra quas ex imo caule fibræ aliquot ortæ expanduntur: ex radice folia quina aut sena, oblonga, graminea prodeunt, inter quæ caulis vnicus palmatis, paucissimis & exquis foliolis do-

Orchis palmata angustifolia minor flore odoratissimo.

natus, qui velut in spicam biuncialem abit, cui flores dilute purpurei odoratissimi insident, qui galca testi, labro prominulo, in quatuor barbular diuisi sunt, & paruo calcari, à tergo prominente, donati. In pratis humidis Michelfeldæ prouenit & autumno floret (quamuis etiam Monspeßuli reperitur) & sub Satyrio octauo in Phytopinace descriptimus.

VIII. ORCHIS palmata flore viridi: ex radice gemina, palmata & parua, caulis palma altior, folijs paucis, neruosis, vncias tres longis, vnam latis, vestibis exurgit, spicam habens triuncialem, flosculos paucos, sub virides, galea testos, & labro prominulo in duas barbular diuiso, quibus singulis foliolum oblongum, angustū, subiicitur. In montibus Bohemiæ, Silesiæ finitimis in Saxo Mommelgrund, copiosam Iunio florentem, D. Fleißerus obseruauit, & attulit.

viii. D. viridis. W. Sp. 4. 34
Sp. herb.

IX. ORCHIS

Orchis palmata montana maxima.

IX. ORCHIS palmata montana maxima: Radices habet geminas instar palmarum duarum sibi invicem iunctarum, & velut in plures digitos diuisarum, quarum altera alba, vegetior ac solida, supra quas fibræ paucae conspiciuntur. Caulis est bicubitalis, striatus, vacuus, quem folia pedalia primum, mox palmaria, sesquivnciam lata, nervis distincta, complectuntur: in cuius summo flores in spica palmari digesti, coloris dilute purpurei, qui parvi sunt galeola recti, labro exiguo propendente, in angustissimas barbularum diuiso, & à tergo oblongo, capillaceo calcari donati, ad quorum exortum foliola singula, quasi in filamentum abeuntia, obseruantur: his capitulum oblongum, striatum, semen exiguum scobis instar continens, succedit. Hæc in montibus vicinis, potissimum Muleto, copiose Maio mense florens, provenit.

DE OPHRIS.

CAPVT VII.

OPHRIS minima: è radice subflauescente fibrosa & Orchides redolente, cauliculus simplex, trium, quatuorve vnciarum, sub foliis prodit, cui foliola duo Ophris vulgaris modo apponuntur, quæ parua sunt, glabra, splendens, coloris vni folij & non nihil in cordatam effigiem, è rotundiuscula figura discedentia, quibus cauliculi altera pars, similiter trium, quatuorve vnciarum supereminet, cuius summo flosculi parui herbacei insident, in Ophris vulgaris floribus, exilitate sola recedentes, quibus vascula exigua succedunt. Florētis in locis vbi sponte provenit, Iulio potissimum mense: at in hortos, cum gleba soli natalitij translata, citius. Nascitur plurimum, vt D. Furerus monuit, à quo eam (sed prius à D. Sigfrido) accepimus, Ophridij seu Bifolij Broccenbergici minoris nomine, in opacis muscosisq; syluis Broccio & Offmannino vertici dicto, interuenientibus.

Ophris
vulgaris
w. sp. u. 88

DE OROBANCHE.

CAPVT VIII.

I. OROBANCHE flore maiore ex cæruleo purpurascens: Radice est crassa, longa, fibrosa: caule semipalmari, foliolis paucis, breuissimis, crassis & acutis cincto, qui in quinq; sex, etiam plures pediculos triunciales, nudos, absumitur, quamuis etiam ex foliorum alis pediculi prodeant, quorum summo calyx vncialis sinuatus insidet, & ex quolibet flos vnus, cæruleo purpurascens, longo pediculo donatus, exit, qui magnus, vncias duas longus, forma galericulatus, & veluti rostratus, vt in Alektorolopho, ex quo filamentum oblongum, reflexum prodeit: quod flori succedat, non constat. Hanc, in Pyrenæis montibus D. Burserus legit & communicauit.

Lathraea
claudeslina
w. sp. 3. 200

II. Monere luber de vulgari Otobanche eam recte à Theophrasto Limodoron, quasi famem adferens, vocari; eo qd plantæ cui adnascitur, alimentum subtrahat. Hanc n. semper alterius plantæ radici adnatam obseruauimus; vt Genistæ vulgaris & Hispanicæ, Hieracio Sabaudo, Trifolio, Astragalo sylvatico & alijs.

III. OROBANCHE quæ Hypopytis dici potest: hæc Orobanche vulgaris similis, sed humilior & nigricans, caule vnciarum quatuor, quasi squamis cincto: flores in summo, veluti in paruam spicam congesti, Nido auis similes, albidiores tñ, rariore ac duriores. Sub piceis, abietibus & pinastris (hinc hypopytis) puenit. Sapore est aliquantum astringente.

LIBER

III. Muretia hypopytis
w. sp. 2. 533. Sp. 1. 100

LIBERTERTIVS.

DE RAPUNCULO, SIVE CAPANULA
GLABRA.

CAPVT I.

Rapunculus spicatus caeruleus.

Phytolacca spicata
W. & A. 1793

Rapunculus alpinus siue Pyramidalis minor.

RAPUN-

RAPVNCVLV Spicat⁹ datur spica alba, vel cinctica, vel coloris violacei saturi, hic solum figura Rapunculi spicati cærulei adposita, cum iam descriptus sit.

I. RAPVNCVLVS alpinus siue Pyramidalis minor: Radix Rapunculi forma: caulis vnus, sesquipedalis, folijs pallide virentibus, per ambitum crenatis, acutaatis, vnciam latis, tres longis, alternatim cingitur: in summo flores pauci, cærulei, campanulæ forma, pedicellis annexi & filamento oblongo ex eorum medio prodeunte, donati propendent: quibus singulis capitulum oblongum, pertusum vt in campanula perfici folia, succedit, cui semina minutam includitur: in Italia prouenit, sed locus excidit.

Rapunculus alpinus corniculatus.

II. RAPVNCVLVS alpinus corniculatus, quem nomine rapunculi alpini picato simili, ante annos viginti duos in Phytopinace, dein in Matthiolo emaculato, descripsimus, nunc vero diligentius, cum eam ex Baldi rupium fissuris, absque radice euerimus, vt figura nostra in Matthiolo exprimit, postmodum à D. Neudorffero cum radice, & perfectiorem à D. Pona ante annos decem acceperimus.

Radice est tuberosa inæquali quasi ex pluribus grumis compacta, alba, digiti crassities, aliquando lignosa, pallida, rugosa & palmari: ex qua cauliculus (modo vnus, modo plures) tenuis ac striatus, vnciarum quatuor exurgit: folia, quæ saturate virentia, tenuia, ad radicem aliquando ex rotunditate oblongata: Bellidis cærulea forma, communiter subrotunda, crenata, Alliaræ forma, sed minor, pediculis vncias quinq; vel sex longis prædita, ex radice vna cum cauliculis exurgunt: quæ vero cauliculis & quidem pediculis breuioribus adherent, longiora sunt & angustiora, profundius, sed rarius, incisa, quorum quina vel senz, stellæ in modum vmbellæ subijciuntur, quæ cauliculi summo insidet, & ex floribus viginti, etiam pluribus, aride iunctis & ex cæruleo purpurascētib. constat; qui, ex calicibus pediculis latis breuib. & striatis donatis prodeūt: ex singulo calice flos vnus, ad exitum tumidus, oblongus, sensimq; angustatus, & in extremitate crenatus, formam cucurbitæ vitreæ referens, in medio tumore, incisuræ superficialiæ quinq; conspiciuntur: apertus, ex foliolis quinque compositus, filamenta aliquot exhibet, inter quæ vnum longe producit, in summo bipartitum, aliquando instar capreoli vitium contortum: semen non fuit obseruatum. In Baldi montis iugis, inter præcipitia propendet, vbi Augusto mense florentem anno 1578. collectum, quod cum Parauij D. Guilandino ostenderemus, Rapunculum montanum, at D. Cortusus, Catabiscam alteram Anguil-laræ nominabat. Io. Pona in suo Baldo ante annos quindecim excuso, Trachelij petræ minoris nomine proposuit.

III. CAMPANVLA alpina latifolia flore pullo: hæc cauliculo est tenuissimo palmo minore, qui ad partem vsq; mediam, folijs vncialibus, subrotundis, alternatim dispositis, leuiter crenatis, pallideq; virentibus, cingitur: at pars superior nuda est, cui fere semper vnus flos, mediæ magnitudinis, pulli coloris insidet. In alpihus Austriacis, vt Sneeberg

& alijs D. Burserus reperit, & Rapunculi alpini latifolij nomine, misit.

IV. CAMPANVLA alpina linifolia cærulea. Ex radice tenui, alba, cauliculi quaterni, quini, plures paucioresq; palmares, & sesquipalmates, graciles, rotundi, simplices, emergunt: folijs oblongis angustissimis, confuso ordine septi: flores in summitate cærulei ut in Rapunculo vulgari, quibus capitula, exiguum semen continentia, succedunt. Hæc apes & summa iuga montis Wasserfall, Julio mense florens, exornat.

Campanula alpina rotundifolia minor.

CAMPANVLA alpina rotundifolia minor à Clusio sub Campanula alpina minore describitur: verum figura quam addit est Campanulæ rotundifolix vulgaris minoris, quare vera n figuram ad solvimus.

V. CAMPANVLA rotundifolia minima: plantula est vnciarum trium, ex cuius radícula alba, capillari, oblonga, exurgunt cauliculi (sæpe vnus, plerumque terni, quaterni) tenuissimi; subrubentes & ad radicem subhirsuti, maiori ex parte nudi, singuli vnicum flosculum subcæruleum deorsum nutantē, calathi forma, ex vnico folio sexangulo compositum, sustinent, quibus capitula foraminibus pertusa, vt in reliquis campanulis, succedunt: foliola habet potissimum ad radicem, exigua, subrotunda, ferrata, rigidissima, quandoq; rubentia. Hanc in Rhætorum alpijs cum Italiam peteremus, anno 1577. Septembrimense adhuc florentem inter saxa copiosissime obseruauimus, nec altiore inuenire licuit: quam cum D. Cortuso ostendissemus Cantabricam Plinij nominauit. Plinius l. 25. cap. 8. suæ Cantabricæ, quæ per Diui Augusti tempora à Cantabris reperta fuit, caulem iuncetur, pedalem tribuit, in quo sint flosculi oblongi veluti calathi: in quibus semen perquam minutum, & quæ ubiq; nascatur.

VI. CAMPANVLA Cymbalarix folijs: ex radice exigua capillacea & albicante, cauliculi tenuissimi, virides, nonnunquã palmum superantes, & mox in alios brachiati, prodeunt: quibus folia rara, subrotunda, hederacea, vel potius Cymbalarix folijs similia, angulosa, viridia, tenuia, longis pediculis donata, sine ordine adhærent: flores cærulei, oblongi campanulæ forma, aliquando summis cauliculis, al quando pedicellis biuncialibus, ex eorundem lateribus exurgentibus, insident. Hæc non longe Tolosa in Ericetis prouenit, & quia vix sola sustinetur, Ericis incumbens exurgit: eandem etiam circa Lutetiam D. Cherlerus legit.

vi. C. hederacea, l. p. 240

☉(:)☉

v. C. caespitosa, s. p. h. d.

Campanula serpillifolia.

Linnaeus, *heralis*
W. sp. 3. 340
Sm. fl. 3. 142

Campanula folijs subrotundis.

Campanula hirsuta
W. sp. 1. 1
L. sp. 23
C. stylifera, Lam.
Sp. hist.

VII. CAMPANULA serpillifolia: Tota planta floribus exceptis serpillum refert: nam radice est tenui, obliqua, tenuissimis fibris capillata, & hinc inde repente: cauliculis plurimis rubentibus in terram reflexis, cui novis fibellis adhaerent, qui in ramulos plures tenuiores diuiduntur: quos foliola Serpilli, vel potius Nummulanae, quae flore est purpurascens, forma subrotunda, duo semper opposita, quaedam maiora, quaedam Serpillo minora, crenata, subtus pallide virentia, pediculis brevissimis, & leuissime pubescentibus, ambiunt: cauliculi aliquando in pediculos nudos, flores sustinentes desinunt: aliquando ex cauliculorum lateribus pediculi triunciales in summo nudi, floribus ornati exurgunt: flores bini vel terni campanulae forma, ex caeruleo rubentes, deorsum nutantes, singuli singulis pedicellis donantur. Huius ramulum a D.

Bauhino fratre primum habuimus, dein in Baldo cum floribus legimus: tum a D. Paschali Gallo, qui eam in Rhetia ex rupibus dependentem collegit.

Similem, sed folijs inferne albidioribus & superne pallide virentibus, in Insula Toupinambault Brasil anorum natam, D. Burserus communicauit.

DE TRACHELIO SIVE CAMPANULA
HIRSUTA.
CAPVT II.

I. CAMPANULA folijs subrotundis: ex radice tenui, repete, caulis sesquipalmaris leuissimè pubescens exurgit, quae folia pauca, subrotunda, uncias duas pene longa, lataque, pediculo oblongo donata, tenuia, subaspera, per ambitum crenata, cingunt: in caulis summo flores pauci, dilute caerulei Campanulae forma, deorsum,

E 2 penden-

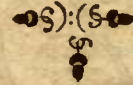
vii. *Linnaeus heralis*
L. sp. 850
Sp. hist.

pendentes, ex quorum medio stylus exurgens, extra florem fertur. Hanc certicariæ minoris rotundifoliæ nomine D. Sigfridus, Helmstadio misit.

Hæc à campanula hortensi Rapunculi radice differre videtur altitudine, foliorum longitudine, florum magnitudine & numero, quæ pro radicibus multas, tenues, tranuersas & oblique repentes fibras, habet, ita vt ex hortorum areolis vix extirpari possit, à quibus radices oblongæ, candidæ, Rapunculi radicibus similes, demittuntur.

II. CAMPANULA Drabæ minoris folijs: ex radice Rapunculi minoris forma, caules sesquipalmares, lanugine leuissima aspersi prodeunt, quos

folia, Drabæ minoris folijs similia, subrotunda, viridia, vnciam longa, semunciam lata, per ambitum crenata, & in acumē fastigiata, subaspera, pediculis carentia, alternatim vestiunt, flores pauci, subcerulei, sexanguli, calathi forma, mediocris magnitudinis, & pediculis oblongis donati, summo cauli insident. In pratis, circa Valesianorum Thermas copiose prouenit, vnde D. Burslerus attulit.

Campanula folijs Echij floribus villosis.

Campanula folijs Echij.

C. certicaria W. sp. 1. 904
L. sp. 235

III. CAMPANULA folijs Echij floribus villosis: ex radice oblongiuscula, folia angusta quatuor & quinque uncias longa, subaspera. prodeunt, inter quæ caulis palmaris, rarius pedalis, rotundus, subasper, paucis breuibus & angustis folijs vestitus, exurgit, ex cuius summitate flores unciales, lati, Campanulæ forma, quini, seni, cærulei, alternatim dispositi, breuibus pediculis dependent: quorum extremitates, quemadmodum & calices, pili oblongi, pappi instar, ambiunt. Hæc in Baldo reperitur & Helueticorum alpibus Gotthardo & monte Fracto: diuersa plane à Trachalio montano historia Lugdunensis.

Huius & minor species, quæ minus hirsuta, semipalmaris, folijs breuibus, cauliculo gemino, ex quorum quolibet reflexo, flos vnicus, illo tamen minor, dependet: quam ex Helueticorum alpibus D. Burserus attulit.

Campanula adhuc alia datur folijs Echij, quam cum Clusius nomine Trachelij *Op. 1. 1. 1. 1.* descripserit, nullam verò figuram adposuerit, eam præcedenti iungere volumus.

DE RAPISTRO.

CAPVT III.

I. RAPISTRVM floribus Leucij marini: plantula semipalmaris est, radice oblongiuscula, alba, fibellis donata, cauliculis trium quatuorve unciarum: folijs vulgari Rapistro luteo similibus, paruis, uncialibus, crenatis, & subasperis: flosculis paruis subcæruleis, Leucij marini similibus, quibus siliquæ paruæ, angustæ, semen minutum continent, succedunt. Circa Massiliam in rupibus D. Burserus legit. *1. Vesperis verna w. sp. 3. 133. Spr. h. 1.*

II. RAPISTRVM monospermon: ex radice longiuscula albicante, parum fibrosa, caules pedales, quandoque altiores, rotundi, tenues, ramosi, eleganter virentes, leuiterque hirsuti exurgunt: folia humi sparsa, crassa sunt, Rapi folijs similia, ad principium laciniata, dein subrotunda, leuiter sinuata & subhirsuta: flores secundum cauliculos palmares & tenues, velut in spica dispositi: quadrifolij eleganter lutei aureive, quibus siliquæ succedunt rotundæ (eleganter propter strias, per eas quemadmodum in semine Coriandri discurrentes) in filamentum oblongum abeuntes: quæ quasi geminæ sibi insident, parte tamen superiore maiore,

Rapistrum monospermon.

Myagrum perenne w. sp. 3. 406. Spr. h. 1.

cum in ea semen paruum oblongiusculum, sed vnicum (vnde ei nomen) contineatur. Huius semen, nomine Lampsanæ monospermi, D. Doldius misit, & hic Basileæ in horto D. Zuingeri, Maio mense floruit.

Hoc ipsum postmodum, sed multo strigosius (illud enim cultura elegantius) in agris qua Augustam Rauracorum itur, ad rubram domum obseruauimus: idem sed humiliter & valde ramosum, folijs paruis, eleganter virentibus, in agris circa Huringen ad syluam, inuenimus: & simile Monspelio, vbi quoque sponte creuit, habemus.

—(36)—

DE NAPO.

CAPVT IV.

NAPVS syluestris Cretica: folijs est ad palmi longitudinem accedentibus, instar foliorum Rapis tri albi, vel Irionis vulgaris, in lacinias octo vel decem diuisis, per margines crenatis, asperis: caule albido, rotundo, ramofo, subaspero, summitate, cui flores non insident, aculeata, florib. (quos non vidimus, vt nec radicem) siliqua angustissima biunciales succedunt, quæ semen exiguum nigricans continent. Buniadis agrestis nomine; ex Creta ab Honorio Belli accepimus: & à Cretensibus *σκιδερβες* vocatur.

Raphanus aquaticus alter.

Sisymbrium asperibrium L.
W. sp. 3. 491
Sp. hist.
Sm. fl. 3. 195

DE RAPHANO.

CAPVT V.

RAPHANVS Creticus: ex semine Cretico ab Honorio Belli, Ramolo nomine misso, Raphanus in hortis nostris creuit, cuius planta tota, toto habitu à vulgari nō dissidebat; radice oblonga, alba & gustus acerrimi; caule non adeo alto: folijs minus hirsutis & asperis, flore modo purpureo, modo albo: siliquis & seminibus minoribus.

Raphani aquatici duas figuras, tanquam optimas, adposuimus, sed sine descriptione: cum is, qui folijs est in profundas lacinias diuisis sub Radicula syluestri, à Dodonæo: sub Raphano syl. aquatico, à Lobelio in editione Belgica: Raphano aquatico à Tabernæ montano, siue syluestri & palustri in historia Lugdun. describatur: alter vero, nomine Rapis tri aquatici à Tabernæ montano exhibetur.

Raphanus aquaticus folijs in profundas lacinias diuisis.

Sisymbrium palustre W. sp. 3. 491
S. temetia, Sp. hist.
Nasturtium temetia, Sm.

DE DRACVNCVLO.

CAPVT VI.

Achillea macrophylla. w. sp. 3. 2204.

DRACVNCVLVVS alpinus folio scabiosæ: radicebus est fibrosis, cauliculis rotundis, pedalis, in summo in alas brachiatis: folijs instar scabiosæ laciniatis, alte incisis & crenatis, alternatim dispositis & pallide virentibus: flosculis, in summis virgulis, quoad discum medium subluteis, quem foliola albida vt in Chamæmelo vulgari ambiunt. In Heluetiorum pratis alpinis prope Fabarias & in Gotthardo provenit, Iulioq; floret.

Eruca latifolia.

DE ERVCA ET SINAPI.

CAPVT VII.

I. ERVCA latifolia: hæc caule est cubitum excedente, albo, crasso, striato, ramoso: folijs glabris.

pallide virentibus, ad radicem pedalis, profundis incisuris laciniatis, per quorum medium nervus latus excurrit, quem utrinq; foliorum laciniæ biunciales, alarum instar, triangulares, corrosæ, figuræ diversæ, inferne & superne continuæ, cingunt: quæ vero in caule breviora sunt, & horum quædam Eruca vulgaris folijs similia, suprema vero angusta & parum sinuata: in caulis summo flores satis magni, aurei, quadrifolij, staminibus plurimis donati, quibus siliquæ oblongæ strictissimæ succedunt. Eruca nomine in horto sata: an forte Eruca tertia Anglica, in horto Camerarij?

II. ERVCA sylvestris minor Bursa pastoris folio: ex radice crassiuscula, cauliculus palmo altior, subasper, brevibus alis brachiatus exurgit: folia ad radicem sparsa, sesquiunciam longa, Bursa pastoris mediæ modo laciniata, subaspera, in caule nulla, nisi quæ alis, & quidem vix laciniata, subijciuntur: flores subaurei, satis magni, longis pediculis insidentes, quibus siliquæ breves succedunt. Monspensuli collecta.

III. ERVCA sylvestris minor incana: ex radice cauliculi læves, virentes, quatuor, sex & octo unciarum, in plures alas uncialia diuisi prodeunt: folia ad radicem plura, biuncialia, tenuissime laciniata, quæ etiam cauliculos alternatim cingunt, omnia incana sunt: flosculi plurimi, pallide lutei, quibus strictissimæ & breves siliquæ succedunt: Monspensilio D. Rumbaum attulit.

IV. ERVCA lutea siue Barbarea flore pleno: hæc à vulgari magnitudine differt: caule est crassiore & striato, sed brevior: folijs uncialibus: floribus non nihil quam in vulgari maioribus, aureis & plenis. Inter segetes Paterniacenses, & iuxta

Arburg arcem Bernatum, Iunio floret.

*Sisymbrium
Benedicti
w. sp. 3. 491*

Eruca cærulea in arenosis crescens.

Eruca maritima Italica.

V. ERUCA cærulea in arenosis crescens: Ex radice rufescentē, oblonga, tenui, leuiter fibrosa, caules plures palmares, rari⁹ sesquipalmares striatos, hirsutos, ramulis aliquot brachiatos, emittit: folia ad radicem per terram sparguntur, eruca vulgaris instar sinuata, & quasi circumrosa, hirsuta, aspera, sesquiuncialia, sed etiam breuiora & angustiora, quæ in caule rariora sunt, minus sinuata & aliquando integra: flosculi eleganter cærulei, vel purpuro-cærulei, quadrifolij, filamentis breuibus donati, ramulorum extremis insident, quibus siliquæ oblongæ, tenues & læues, semen minutum subrustum & acre includentes, succedunt. Prouenit apud nos locis arenosis, vt ijs quæ Birsa alluit: sic quibusdam in locis in muris reperitur: imo etiam altissimis iugis & petris circa Delspergam & Lauffen Rauracorum: in Phytopinace, & Matthiolo, addita figura, quoq; descripsimus.

VI. ERUCA maritima Cretica siliqua articulata: tota planta albescat, folia habens ad radicem breuia, angusta, in minores lacinias diuisa & subaspera: cauliculis est palmatibus, reflexis, striatis (flores non conspecti) uli quis plurimis, incuruis, articulatis, trium quatuorve vnciarum, asperis semē minutum subrustum continentibus, quam ex Creta Honorius Belli misit.

ERUCA maritimæ Italicæ siliqua hastæ cuspidi simili, figuram perfectam adposuimus, cuius tres dicesæ vna cum descriptione (inter quas vna ex Lobelio desumpta, qui nomine Cakile Serapionis

Eruca folio, napi flore exhibuit) in Lugdunenfi historia proponuntur.

Eruca Montpeliaca siliqua quadrangula echinata.

Bunias erucago.
W. Sp. 3. 411

VII. ERUCA Montpeliaca siliqua quadrangula echinata. Hanc Monspessuli anni 1579. vbi col-

VII. *Bunias erucago.* Sp. hist.

legissemus, sic descripsimus, quemadmodum in Phytopinace videre est: ex radice semipalmari, crassiuscula, leuiter fibrata, albicante, caules ad exortum purpurascens, terni quaternive, pedales, aliquando cubitales, rotundi, striati, subasperi, in ramos brachiati exurgunt: folia ad radicem humi sparsa, pauca, oblonga, angusta, sinuata, hirsutie aspera, bina ternave simul iuncta, in caulibus, praesertim siliquis onustis, pene nulla, oblonga, leuiter sinuata: flosculis est luteis quinquefolijs, quibus siliqua succedunt quadrangulae, in apicem acutum rigidumque desinentes, laeues, oblongo pediculo insidentes, per maturitatem durissimae: quarum quaelibet latera quatuor obtinet, quae ad formam alarum percae piscis eleuata, in medio sinum ostendunt: his per longum dissectis, vtrinque duae capsulae distinctae conspiciuntur, in quarum qualibet, semen vnicum rufum, cochleae instar conuolutum acuminatum & acre continetur. Iunio mense florentem & siliquas ferentem, legimus. Hanc videtur Herbarij Lugdunensis auctor, sub Sinapi echinato voluisse proponere, verum figura vitiosa & descriptio non sufficiens.

I. SINAPI paruum siliqua aspera: radice est oblonga, crassiuscula & capillata, ad quam folia plura, Erucae syluestris minoris forma, sed minora, in lacinias tenuissimas diuisa, & acria: cauliculi plures, recurui, laeues, duarum triumve vnciarum (rarissime cauliculus palmaris erigitur) in alas vnciales brachiati: flores parui, pallide lutei, quibus siliquae multae strictae, vnciales & asperae, in latera diuaticatae, semen minutissimum continent, succedunt: circa Monspelium prouenit.

Sisymbrium asperum
W. Sp. 3. 500
Sp. hist.

Reseda affinis Phyteuma.

Eryfino similis hirsuta alba.

DE RESEDA:

CAPVT VIII.

RESEDA linariae folijs: ex radice candida, longiuscula, caulis cubitalis rotundus, in ramos palmares diuisus, folijs linariae strictissimis, oblongis, viridibus vestitus exurgit: rami singuli, in florū oblongam, veluti spicam abeunt, quam flosculi parui, muscosi, tenuibus capillamentis ornati, vt in Reseda minore alba (quam Sesamoidem paruum Salmanticensem Clusius nominat) pallide flauescerentes constituunt: quibus capitula vel vascula angulosa, bifida, exili semine pallido plena, succedunt. Hac in solo arenoso conuallium montium Pyrenaeorum, à D. Bursero collecta.

RESEDA affinem facimus eam quam Phyteuma Monspelienfium, Lobelius & Lugdunens. vo-

Duntis hirsuta

cant, describunt & depingunt: verum cum folijs nunc oblongis, nunc in aliquot laciniis diuisis reperiat, vna figura exprimere voluimus.

DE ERYSIMO.

CAPVT IX.

ERYSIMO similis hirsuta: ex radice oblonga, alba, lignosa & fibrosa, caulis modo vnus, modo plures cubitales, aliquando subrubentes, striati, hirsuti, aliquando in ramulos brachiati, exurgunt: folia plura, ad radicem humi strata, aliquando pediculis carentia, sesquiunciam longa, aspera, hirsuta, subalbiantia, per ambitum crenata, rarius laciniata, & quæ in caule minora sunt, eumque basilatiore cingunt: secundum ramulorum longitudinem, veluti in spica, flosculi albi, quadrifolij, pedicellis

Reseda phytolium
W. Sp. 2. 470

Reseda Phytolium
W. Sp. 2. 470

Er. sp. 3. 213
Stem. hirsuta

dicellis insident, qui in siliquis oblongas, strictas, semen minutum continentes, abeunt. Prouenit locis saxosis, ruderibus. muris, vt hic Basileæ ad mœnia, ad arcem Mönchenstein, primoque vere floret: Monspeßuli quoque in ruderibus vmbrosis, sed per omnia minor: rarius in arenosis, vt apud nos ad Wieselam fluium Parauij similiter collegimus, & hanc D. Guilandinus Dryophanon Plinij lib. 27. cap. 9. Drabam alteram & Thlaspi speciem: at D. Cortusius. Erysimum tertium, nobis nominabat: post modum Barbaram muralem Ioan. Bauhinus frater appe lauit. Huius descriptionem & iconem, in Matthiolo emaculato, exhibuimus.

DE PERSICARIA.

CAPVT X.

Polygonum minus. w. sp. 2. 446

PERSICARIA angustifolia: ex radice nigricante, fibris oblongis capillata, caules plures cubito altiotes, rubentes, laues, geniculis distincti exurgunt: quos folia, Persicaria vulgaris folijs triplo, quadruplo angustiora, duas, rati s tres, vncias longa, ambiunt, & in summo in ramulos brachiantur, quibus spicæ oblongæ, floribus pallide purpurascensibus ornata, vt in vulgari insident. In humidis circa Michelseldam, æstate florens, teperitur.

P. persicaria P. L. sp. 518

Nasturtium hortense latifolium.

Nasturtium horrense crispum angustifolium.

Lepidium sativum P. w. sp. 3. 435 L. sp. 899

Nasturtium hort. crispum latifolium.

DE NASTURTIO.

CAPVT XI.

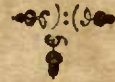
NASTURTIVM hortense duplex est, plano & crispo folio: illud latifolium, cuius solum fi-

gura adposita, & angustifolium vulgatus: hoc, quod crispum similiter duplex est.

I. NASTURTIVM hortense crispum: hoc, folijs exceptis, cum vulgari conuenit: huius enim folia crispa sunt: estque duplex, latifolium & angustifolium, quemadmodum binis figuris in Matthiolo exhibuius (cum sæpius in hortulo nostro creuerit) & hic repetere placuit.

II. NASTURTIVM pratense paruo flore: ex radice tenui, fibrosa, caulis cubitalis, viridis, varie incuruatus exurgit, folijs atroirentibus, oblongis, Eruca syluestris minoris, aut Sij forma, vtrinque longis petiolis in lobos subrotundos; aliquando oblongos diuisis, & per ora dentatis, cincti: in caulis summo, flosculi parui, albi, velut in umbella dispositi, quibus siliquæ paræ semine minutissimo refertæ, succedunt. Circa Montembelgardum locis humidioribus prouenit. Suspicamur Matthiolum, quem Tabernæmontanus securus est, sua figura Sifymbrij aquatici alterius, duas plantas miscuisse: ita vt florum umbella, huic iam descriptæ, folia vero, Nasturtio pratensi vulgato magno flore conueniant.

II. Cardamine pennifolia
W. Sp. 3. 485. Spr. herb.

NASTUR-

*Cardamine amara, L.
Sua pl. 2. 190*

Nasturtium aquaticum maius & amarum.

Nasturtium alpinum minus Resedæ folijs.

*Cardamine nasturifolia
W. Sp. 3. 482
L. sp. 913*

NASTURTIVM aquaticum maius & amarum, quod Thalium nomine Sisymbrij alterius specie secunda descripsit, & sæpe inter Nasturtium aquaticum supinum reperitur, à quo sapore amaro potissimum distinguitur, hic describere nolimus, at figuram adponere, cum nullus eam exhibuerit, volumus.

III. NASTURTIVM sylvestre minus: ex radice tenui capillacea, cauliculi plures (& quantum ex sicca colligere licet reclinati) trium quatuorve vnciarum emergunt: folijs Nasturtij vulgaris formæ, sed minoribus, per terram sparsis & etiam cauliculos cingentibus: in quorum summo flosculi parui albicantes, valvulae exiguae, vt in Iberide, vel Bursa pastoris minima. Hoc primo vere, ad alueos aquarum salugine imbutarum Franckenhusij Thuringiorum, copiosissime erumpit, vnde D. Furerus:

cum alijs elegantissimis, Iberidis pusillæ, seu Nasturtij sylvestris Franckenhusiani nomine, misit.

IV. NASTURTIVM alpinum minus Resedæ folijs: ex radice alba tenui & oblonga, cauliculi laeves, tenues, recurui, communiter indiuisi, palmoque minores prodeunt: folijs longis pediculis, instar Resedæ vulgaris, præditis, in lobos tres, vel quatuor subrotundos, diuisis: flores, in cauliculis summis albi, medioctis magnitudinis, quibus siliquæ strictissimæ, sesquiunciales succedunt. In Rhætorum alpebus Iulio florens, reperitur. Verum ex Helueticorum alpebus & Pyrenæis, longe minus habemus, ita vt tota planta absq; radice, vncias tres non superet.

V. NASTURTIVM alpinum capsula Nasturtij hortensis: radice est lignosa, parum fibrosa, cauliculis vncias duas non excedentibus: foliolis paruis,

*Cardamine
Resedæ
L. sp. 913
Sua. h. 1.*

uis, angustis, crassis, vngue breuioribus: flosculis paruis albis, capsulis satis magnis, Nasturtio hortensis similibus. In Rhætia monte Nombre prope Balneum Worms, estate florens, Io. Bauhin. frater collegit.

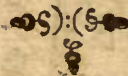
VI. NASTURTIVM alpinum Bellidis folio maius: Ex radice caulis cubitalis rotundus, læuis, ad exortum statim diuisus, prodit: folia habet tenuissima, bellidis forma, vncias quatuor longa, quæ vero in caule sunt, pediculis carent, & instar Thlaspi vulgaris lato semine, leuiter sinuata, eum ambiunt: flores albi, in caulis summo, quasi in spica vncias sex longa, quibus siliquæ triunciales, angustæ, semine rufescente, rotundo, plano, refertæ, succedunt. Circa Fabrias Thermas, ad aquæ defluxum, D. Burserus legit.

VII. NASTURTIVM folijs Barbareæ: Radice est parua, capillacea, albicante: cauliculis

vii. arabis holerari
w.sp. 2. 599
Sfr. holerari

pluribus tenuissimis, fragilibus, reflexis, nonnihil villosis, nonnunquam in alas diuisis, semipalmaribus, palmaribus & nonnullis cubitalibus: folijs ad radicem pluribus, paruis, tenuissimis, viridibus, foliorum Barbareæ modo, sed minus frequenter sinuatis, quæ in cauliculis rariora sunt, & quædam minime sinuata: flosculis est minimis albis: siliquis oblongiusculis & strictissimis. Hoc Cardaminæ aut Erucæ peculiaris nomine,

D. Burserus ex Austria, sed in finibus Bohemæ collectum, transmisit.

Thlaspi villosum capsulis hirsutis.

DE THLASPI.

CAPVT. XII.

I. THLASPI vaccariæ folio, Bursa pastoris filiquis: caule est cubitali, rotundo striato, læui;

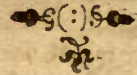
1. *T. alpestre?*
w.sp. 3. 447

viridi, ramoso, quem folia vaccariæ similia; atroi-
rentia, glabra, pediculis carentia, cingunt: flores
parui, albi: filiquæ Bursa pastoris forma, sed maio-
res: Non longe Monspelio, in horto Dei dicto, D.
Burserus collegit.

II. THLASPI vaccariæ incano folio minus:
Tota planta villosa, & incana est: ex radice crassi-
uscula, rufescente, cauliculi semipalmares, etiam
minores, recurui & quasi repentes, villosi & incani
prodeunt, folijs paruis incanis, vaccariæ similibus,
pediculis carentibus & alternatim dispositis, vesti-
ti: in quorum summitate, flosculi plures, albi, quasi
in subrotunda spica vniti, quibus thecæ parux suc-
cedunt. Hoc in agris Monspeliensibus repens, &
in Prouincia prope Massiliam, paulo maius & ere-
ctius reperitur.

III. THLASPI villosum capsulis hirsutis: ex
radice tenui, oblonga, albicante, caulis pedalis v-
nicus rotundus, villosus exit: ad cuius exortum fo-
lia aliquot humistrata, longis pediculis donata, or-
biculato cuspede, hirsuta: quæ vero in caule, longe
breuiora, pediculis carentia, latiore basi ipsum am-
plectuntur, quorum quædam leuiter crenata sunt:
flores albi quadrifolij: filiquæ magnæ, hirsutæ,
compressæ, longo pediculo donatæ, superiore
parte fissæ, vtriculis duobus præditæ, in quibus se-
men rufescens, acri sapore præditum, continetur.
Hoc anno 1577. in horto Patauino (postmodum
Monspessuli sponte natum) collegimus: cuius se-
mine, in Italia pro vero Thlaspios semine, olim v-
sos fuisse, ex D. Cortuso cognouimus: hoc in Phy-
topinace primum sub 19. Thlaspi, dein

in Matthiolo, figura addita,
exhibuimus.

IV. THLAS-

Thlaspi Creticum flore albo.

Thlaspi alpinum minus capitulo rotundo.

IV. THLASPI Creticum flore albo radice est oblonga, paucis fibris donata, cauliculis palmum superantibus, rotundis: folijs paucis, oblongis, angustis, læuibus, alternatim caulem vestientibus: in cauliculorum summo, flores candidi magni, quib. thecæ magnæ, apice medio donatæ succedūt. Hoc Thlaspi, Cappadocici fruticantis flore albo perennis nomine, D. Doldius Norinbergæ misit.

V. THLASPI saxatile rotundifolium: Ex radice alba, longa, fibris carente, sublignosa, cauliculi plures, tenues, pedales, reflexi, & fibris capillaceis, deorsum missis, terræ affixi, prodeunt, folijs est paruis, subrotundis, tenuibus, inter quæ cauliculi palmares, nudi exurgunt, flores paucos pallidos sustinentes, quibus siliquæ parvæ, tenuissimo filamento donatæ, semen minutum concludentes, succedunt. In locis petrosis circa oppidum Lauffen M. Hagenbachius reperit.

*vi. Myagrum saxatile
W. sp. 3. 410*

*Myagrum saxatile
W. sp. 3. 410*

VI. THLASPI alpinum folio paruo crenato: vel Thlaspi alpinum minus capitulo rotundo: à radice crassa, è rupium fissuris prodeunte, caules exurgūt tenues, palmares & sesquipalmares in ramulos brachiati: folia habet ad radicem plura, breuia, acuta, leuiter crenata, longis pedicellis donata, in caule pauca & angustiores flosculi in summo albicantes, quibus folliculi copiosi, oblongis pedicellis indistincti, semen minutum flauum & acre continent, succedunt. Prouenit in monte Wasserfall, & in Heluetiorum ac Rhætorum alpibus. Huius in nostro Marthiolo & figuram & descriptionem, sub Thlaspi saxatili minori folio exhibuimus: & Thlaspi alpini maioris iconem addidimus: vtramque & hic exhibemus.

*Myagrum saxatile
L. sp. 3. 410*

VII. THLAS-
Fig 4

Thlaspi alpinum maius capitulis rotundis. *Myosoton saxatile* W. Sp. 3. 410

Thlaspi montanum incanum luteum. *Alyssum campestris* L. Sp. 909

VII. *Thlaspi alpinum* repens: ex radice oblonga, cauliculi plures, per terram repandi, trium quatuor vel quinque vnciarum, folijs parvis subrotundis, inordinate dispositis, vestiti prodeunt, floribus copiosis magnis & albis ornati, quibus siliquæ, *Thlaspi bellidis* folio similes, succedunt, sapore est *Eruca*. D. Burferus ad *Thermas Fabrias Heluetiorum*, dein in *Austria* collectum, transfert.

Variatione loci: illud enim folijs est leuiter hirsutis, floribus communiter purpurascens, rarius albis: hoc vero folijs est glabris, floribus albis.

Et sic *Thlaspi montani incani lutei serpillifolij* maioris figura erat adponenda, cum minus recte sculptor, apud *Lobelium* nomine *Thlaspi supini lutei*, expresserit.

? *Alyssum campestris* W. Sp. 3. 417

VII. *Alyssum montanum* 5 p. hist.

VIII. *Thlaspi biscuratum* villosum flore calcari donato: caule est cubitali hirsutis aspero, summitate in alas brachiata: quem folia crassa, villosa, aspera, per marginem profundis incisuris crenata, quædam sinuata, vncias duas longa, semunciam lata, vsq; ad summum, basi lata vestiunt: flores habet luteos, magnos, calcari vt in *linaria* donatos, quibus peltæ duæ rotundæ vnitæ, semen continent, & in apicem oblongum desinentes, succedunt. In saxosis Gallo prouinciæ *Bormij* non longe ab *Infulis Stechadibus* prouenit, vnde D. Burferus attulit.

Biscutella auriculata W. Sp. 3. 47 L. Sp. 911

IX. *Thlaspi fruticosum* leucoij folio latifoliu: caulibus est pedibus, rotundis, lignosis, quos folia pallide virentia *Leucoij* forma, sed breuiora & angustiora, vestiunt: flores in summitate pallidi, magni, & vascula bifurcata. Circa *Massiliâ* D. Burf. legit.

G Idem,

Idem, sed minus & folijs angustioribus, ex Italia, Thlaspi perpetui nomine, habemus.

X. THLASPI Alexandrinum: planta est elegantissima, do drantalís, ex cuius radice singulari, caulés plures in ramulos brachiati, prodeunt, & ad diuisiones singulas, folia subrotunda perfoliatæ instar, ramulos ambiunt: à ramulorum extremitatibus, ex pediculis dependent siliquæ plurimæ, fere circinata, vt in Thlaspi tenui folio Fuschii, eoque ordine, sed maiores, Nasturtij vulgaris fere magnitudine, in angulum oblongum cum cuspidē desinentes, quæ in partes duas finduntur, & membranulam tenuem relinquunt. Hoc apud Iohan.

Bauhinum fratrem vidimus, quod à Cortuso accepit, vt in Phytopinace monuimus.

Bursa pastoris maior loculo oblongo.

Draba muralis
W. sp. 3. 429

DE BURSA PASTORIS.

CAPVT XIII.

I. BURSA pastoris maior folio non sinuato: radice est longiuscula tenui, aliquando capillata: caule palmum superante, communiter vtro (rarius pluribus) ramoto: folijs atrouirentibus, ad radicem longis pediculis donatis, quæ circa caulem alas duas habent & basi complectuntur: floribus & thecis cum vulgari conuenit. Basileæ in arenosis: Italix syluestribus, circa Monspelium (vbi tamen longe minor est, quoque notauimus).

II. BURSA pastoris maior loculo oblongo: radice tenui, fibrosa, inutilis & alba, cauliculum palmarem, hirsutie asperum, ramosum: aliquando vix semipalmarem, sed alis carentem, emittit, ad cuius exortum, folia aliquot inter se viridia, humi strata, vnguis magnitudine, ovali figura, serrata, hirsutie aspera: quæ vero caulem ambiunt, pauca sunt & pediculis earent: flôsculi in summo multi, parui, congesti, albi, quibus loculi parui oblongi, & petiolis oblique tendentibus, succedunt: quibus semina duo, parua, fulua, acris saporis, includuntur, quæ loculo maturo aperto, & tantum altera parte foliacea relicta, decidunt. Apud nos locis siccioribus & campestribus, Martio florens & loculis onusta reperitur, vt in Phytopinace monuimus. Monspelluli, Thlaspi Veronica folio nominatus, & hanc videretur Doctiss. Columna, sub Draba minore murali discoide descripsisse.

III. BURSA

Bursa pastoris alpina hirsuta.

Myagrū monospermon latifolium.

Myagrū pufoliatum
W. Sp. 3. 407

Draba alpestris
W. Sp. 3. 428

Draba hirta
L. Sp. 897

DE MYAGRO.

CAPVT XIV.

III. B^UR^SA pastoris alpina hirsuta: radice est vnciali, foliolis copiosis pallide virentibus, in orbem humi stratis, mollibus, incanis, lenticulari magnitudine, leuiter crenatis, aliquando integris: cauliculis aliquot tenuissimis, leuiter hirsutis, penenudis, tres quatuorve vncias longis: flosculis paruis, albis: loculis flauescens oblongis; multo quam in vulgari maioribus, semen minutum rutum continentibus: in alpihus Heluetiorum, vt monte Fracto & Spligel, reperitur.

III. *Draba alpestris*. Sp. hirt.

I. M^YA^GR^VM fœtidum: ex radice caules cubitales, aliquando sesquicubitales, virides, crassi, rotundi & asperi exurgunt, quos folia pallide virentia, subaspera, leuissime sinuata, quatuor vel quinque vncias longa, sesquiunciam lata, alternatim cingunt, qui in summo in alas breues diuiduntur, quibus flores pallide lutei, longis petiolis donati, veluti vmbellæ insident, hisque vtriculi orbiculati, minutum semen continent, succedunt. Hoc apud nos in arenosis ad pontem fluminis Wiesen repertum, quod ad differentiam vulgaris, ab odore, fœtidum appellare placuit.

II. MYAGRUM monospermon latifolium: caule est cubitali, aliquando altiore, rotundo, tortuoso, varie & inæqualiter brachiato: folijs vulgari viridioribus, latoribus, linea alba diuisis, obtusis, latiore basi caulem amplexantibus, ijs quæ ad radicem sunt, Cichorij fatiui modo laciniatis, reliquis aliquando sinuatis: floribus luteolis, paruis, quibus vtriculi oblongi peræ similes, superne in duas extuberantias desinentes, quorum medio apex insidet, per maturitatem, vti & totus fructus, durus: in cuius vtriculi medio, cavitæ vnica, semen vnicum (vnde nomen) rufum, oblongum continens. Sapore Myagro non respondet. Hoc in horto D. Felicis Plateri primum, dein in horto Illustr. Ducis Wirtembergici, quod Montembelgardii frater coluit, (cui semen Bricourrues nomine missum fuit) legimus: ex Euganeis quoque accepimus, & Pseudoisatidem ab Alpino vocari intelleximus. In Phytopinace primum sub 5. dein in Matthiolo figura addita, descriptimus.

III. MYAGRUM monospermon minus: ex radice parua, tenui, capillata, albicante, caulis vnus vel alter tenuis, pedalis prodit, folijs paucis tenuissimis, pallide virentibus vestitus: quorum ea, quæ ad radicem per terram sparguntur, parum sinuata sunt, pediculis oblongis donantur, & vnciam lata sunt: at quæ in summo caulis, basi sua in alas abeunte, caulem amplexantur: in summo flosculi albi, conglobati: quibus vtriculus paruus, semen continens, succedit. Monspessuli, non longe à monte Calcaris, D. Burserus collegit.

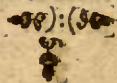
IV. MYAGRO similis siliqua rotunda: radix caulem cubitalem, hirsutum, fragilem, in ramos varios brachiatum, emittit: cui folia ad radicem hirsuta, aspera & succulenta, quæ masticata, cum visciditate leuem acrimoniam exhibent, sex vncias longa, sesquiunciam lata: quæ vero caulem ambiunt minora, pediculis carentia & alata: flores pallidi, minuti, quasi in spica semipalmari dispositi, quibus semen paruum, rotundum, rugosum in apicem desinens, quodlibet pedicello oblongo insidens, primum viride, per maturitatem nigrum, medulla flaua, oleaginosa plenum, succedit. An-

Myagro similis siliqua rotunda.

Myagrum paniculatum
W. Sp. 3. 409

nua est planta, ex semine deciduo renascens, Julio & Augusto florens. Ioan. Bauhino in horto Montembelgardiano nomine alicuius Myagri creuit. Monspelio prope Lunellam natum, Lepidij & D. Doldio, Thlaspi nomine Norinberga, accepimus.

W. Myagrum paniculatum
Sp. herb.

DE DRABA.

CAPVT XV.

I. DRABA tenuifolia velut spicata: radice est oblonga, tenui, albicante, caulibus pedali- bus, aliquando cubitum superantibus, fragilibus breuib; brachiatis: folijs paucis, tenuibus, pallide virentibus, non nihil in ambitu dentatis, triuncia- libus, vnciam latis, basi lata caulem cingentibus, a- latis, gustu feruente & acri proditis: floribus albis, paruis, in cauliculis palmaribus, quasi in spica na- tis, quibus singulis semen rotundum paruum, lon- go pedicello insidens, succedit. Hanc Bononiæ D. Agerius legit, & Drabam feruentem vernam no- minari affirmavit.

II. DRABA flore cæruleo galeato: ex radice fibrosa albicante, Asclepiadi simili, gustus ferui- dioris aromatici, caulis vnus (aliquando dico) cu- bitalis, læuis, striatus, in ramos brachiatus, exurgit: quem folia pauca vestiunt, quorum inferiore sub- rotunda, læuia, per marginem crenata, vncias duas longa, vncia minus lata: superiora vero angusta, a- cuminata & dentata, floribus est cæruleis galeatis, vt in Orchide, vnciam longis, alternatim in caule dispositis. Lutetia D. Cherlerus, ex Gallia Narbo- nensi, D. Burserus, attulere.

11. Lobelia urens. Spa. herb.

DE COCHLEARIA.

CAPVT XVI.

I. COCHLEARIA minor erecta: Ex radice capillacea, cauliculus tenuis, læuis, palmo minor, prodit: foliola haber ad radicem pauca; exi- gua, oblongis capillaceis pedicellis donata, & quæ cauliculum alternatim ambiunt, lente minora sunt exiguis pedicellis donata & instar Cochleariæ Bri- tannicæ sinuata: in cauliculo summo, flosculi albi, quibus siliquæ parvæ, oblongæ, semen minutissi- mum nigrum continentes, succedunt. Hæc in Da- niæ Insula Amagria, in autumnum à D. Olao Worm collecta, & Hassnia, Cochleariæ nomine transmi- sa fuit. Similem sed palmarem, cauliculo crassiore in duos ramulos diuiso, ex eodem loco, D. Caspar. Bartolinus misit.

II. COCHLEARIA Danica repens: hæc vn- ciarum trium est, radice & foliolis priori simili- bus, sed numerosioribus, inter quæ cauliculi semi- unciales, minutulis flosculis albis ornati: Hæc eo- dem quo prior loco prouenit, humi instar herbæ cancri serpit, omnino folijs, floribus, seminū locu- lis & gustu prioris respondens, quemadmodum D. Olaus Worm perscripsit, & D. Bartolinus, Coch- learia marinx paruulæ repentis nomine misit.

C. danica
W. sp. 3. 4
L. sp. 7.

11. Cochlearia danica, β
C. sp. 903

Brassica spinosa.

DE BRASSICA.

CAPVT XVII.

NAPOBASSICA. Radicem habet Napo, aut Carotæ pene similem, admodum fibrosam & villosam, vt barbata aut pilosa, propter multiplices & minutas fibras, dici possit: & licet frequenter fibram pollice crassiorem habeat, attamē semper prima radix tuberosior & longior, quæ Napum imitatur, conspicitur; ex hac caulis sesquicubitalis, læuis, rotundus, in ramos brachiatus exurgit: folia ad radicem, vna cum pediculis oblongis, palmaria, Brassicæ syluestris modo & subrotunda, & in profundas lacinias diuisa; quæ vero in caule, oblonga sunt; angusta, sinuata, pediculis carentia: flores lutei, intensioris coloris, quam in vulgari, magni, qui in cauli palmum excedente, inordinate longis pediculis insident, quibus siliquæ angustæ,

1. Brassica napo K.

v. sp. 2. 549

1. B. napo napa brassica L.

vinciales succedunt. In locis frigidioribus agri Norici, montanis potissimum & versus Bohemiam colitur, & ab incolis Dorfen vel Dorfschen appellatur. Radix esui apta est, quare aliqui eam vt Brassicam floridam condiant: pauperes minutim vt Rapas concidant: sic per hyemem in cella in arena, vel ad cibum, vel ad semen sequentis anni, asseruatur. Aliquando radix propter nimiam æstatis siccitatem & loci angustiam, lignosior euadit: quare post sationem, in area spatiosa plantanda est.

II. BRASSICA spinosa. Huius solum binos ramulos habemus, quorum descriptionem subiungamus: caulis lignosus, crassus, in ramulos duos, alterum palmo maiorem, alterum minorem, rotundum, læuem, striatum diuiditur: circa quos folia binomialia, & semiunciam lata, per ambitum leuiter sinuata, quibus & minora interijciuntur: ramuli in spinas acutas, vnciales & minores abeunt. Ramulum vnum Patavij in horto Bembiano natum, à D. Camerario; alterum ex horto D. Alpini priuato accepimus, cuius figuram etiam Matthiolo nostro addidimus.

III. BRASSICA syluestris alpina: ex radice exigua, alba, caulis palmo altior, rotundus, læuis exurgit: folijs est tenuibus pallide virentibus, leuiter sinuatis, circa radicem oblongis, plerisque vncialibus, in caule paucis, pediculo carentibus: in summo flores albi quasi in umbella dispositi, longiusculis pedicellis donati: siliquas non vidimus. Hæc in Austriæ montibus natam, Turritis alpinae nomine, D. Burferus, misit. III. B. alpina L.

DE ACETOSA.

CAPVT XVIII.

ACETOSA Americana folijs longissimis pediculis donatis: ex radice caules plures, rotundi, striati, læues, cubitales, in terram reclinati, prodeunt, qui mox in plures ramos oblongos brachiantur: folia habet pallida & veluti nitroso puluere obsita, angulosa, non tamen vt in vulgari bifurcata, aut alata, sed potius Atriplices forma binomialia, & pediculis triuncialibus donata, mollia, carnosâ, sapore acido, ex quorum sinibus alæ surgunt, folijs minoribus, sed eadem forma: in quorum, vt & caulis summo, flores exigui, muscosi, veluti in spica dispositi, emicant: quibus fructus foliacei (ex tenuibus rufescentibus membranis elegantissi-

1. Rumex americana L.

Sp. hist.

Brassica spinosa
W. Sp. 2. 411

The above name is the French.
This species is not found in France.

gantissimis venulis, veluti in Fritillaria, per eas discurrentibus, compositi) vt in alijs, sed quadruplo, quam in vulgari maiores, ex paruis pedicellis dependentes, succedunt, quibus semina triangularia oblonga, rufescentia & splendentia inclusa continentur. Hanc aliquot annis in horto aluimus.

Rumex digynus. W. sp. 2. 258
 II. ACETOSA rotundifolia alpina: planta palma minor, ex cuius radice, folia quina, sena, violæ luteæ alpinae modo rotunda, vnguem lata, pediculis tres, etiam quatuor, vncias longis & tenuibus donata, prodeunt, & inter hæc, cauliculus lauis & nudus sexuncialis, exurgit: in cuius summo flosculi muscosi parui, veluti in spica vnciali, cui foliolum simili forma subiicitur. Hæc in muris Nosophochij, quod in monte maiore Bernhadi Heluetiorum est, provenit, vnde D. Fleisserus attulit.

III. ACETOSA scutata repens: radice rufescentibus, cauliculis nodosis, tenellis, per terram repentibus, vncias quatuor longis: folijs vnguem latis, sed longis pediculis cauliculos æquantibus, donatis, formam scuti, vel potius Arenisfolium referentibus, in medio tamen vtrinque sinum obtinentibus & in apicem desinentibus. In horto Patavino nata. *III. Rumex aculeatus β. W. sp. 2. 257*

IV. ACETOSA Cretica semine aculeato: radice est parua, rufescente, fibrosa, in summa tellure hærente: cauliculis quandoque pluribus palmam superantibus, humi reclinatis, quandoque vno, sed in ramulos brachiato: folijs paruis, oblongis, pediculo donatis, auriculis carentibus: flosculis multis, exiguis, muscosis, circa ramulos semipalmates in modum spicæ alternatim dispositis, quibus semen succedit, tenuibus membranæ aculeatis inclusum, cui pediculus oblongus, incuruus, tenuis, vt in Caltha additur. Iunio floruit & semen maturuit, anno 1594. in Illustr. Ducis Wirtembergici horto, qui Montembelgardis colebatur, semine Florentia à Casabona misso: Hanc in Phytopinacæ & Martiolo, figura addita, Acetosæ Creticæ nomine, proposuimus. *IV. Rumex aculeatus β. W. sp. 2. 257*

V. ACETOSA lanceolata angustifolia repens: hæc cauliculis est pedibus, rotundis, striatis, per terram parvis, folijs ternis, quaternisve, alternatim in caule dispositis, vncijs quatuor à se invicem distans, angustissimis, crispatis, vncias quatuor longis, lanceam referentibus, cum ex pediculo in alas

V. Rumex aculeatus β. W. sp. 2. 261
L. sp. 482

Acetosa Cretica semine aculeato.

Rumex aculeatus
W. sp. 2. 261
L. sp. 482

duas vtrinque bifurcatas abeant, sensimque angustiora reddantur: floribus est minutulis, rubentibus, spicæ oblongæ adhærentibus. Hæc in arenosis circa Norinbergam reperitur, vnde D. Döldius anno 1604.

misit.

53(5)50
 53

Laphatum maritimum foetidum.

Centaurium alpinum luteum.

Rumex trigintanos C. 4. 409

DE LAPATHO.

DE CENTAVRIO MAIORE.

CAPVT XIX.

CAPVT XX.

LAPATHVM maritimum foetidum: radice est & caule atro rubente, pedali, incuruo, quem folia atrorubentia, subrotunda, longis pediculis donata, & vncialia interdum sinuata, communiter alata, ambiunt: ex quorum sinu ramuli exurgunt, similibus folijs cincti, quorum superiora leuiter per ambitum dentata sunt: in caulis summo flosculi quadrifolij, mulcosi, quasi in spica dispositi: quibus vtriculi foliacei, subrotundi, satis magni, semen tricontines, succedunt. Hæc dum viret grauis odoris est, & in maritimis non longe Monspelio prouenit.

CENTAVRIVM alpinum luteum: radicem habet rectam, profunde descendente, crassam, parumque fibrosam, substringentem & Centaurij maioris sapore fere præditam. Caulis est sesquicubitalis, etiam bicubitalis, rotundus, striatus, in alas brachiatus: folijs ludic, quæ enim ad radicem palmaria, & sesquipalmaria, vncias quatuor lata, inæqualiter laciniata & crenata, glabra, pallide virentia, neruo albo folium percurrente: at quæ in caule sunt, planta floescente, quædam cubitum superant, quædam palmaria sunt, & in partes decem, duodecim, pauciores, pluresve, vncias quatuor longas, semunciam latas, per marginem leuiter dentatas, ita secantur, vt folia peculia esse videantur.

Rumex trigintanos. Sp. herb.

deantur. Flores lutei, Centaurio maiori similes, ramulis insident: ex calice enim squamoso, florum stamina plura prodeunt: ex capitulo ante meridiem liquor pellucidus, & Mannæ instar dulcis, in guttis seu stillis sponte exudat, & capitulum compressum & factum, altero tamen die hunc humorem emittit. Floribus semina Centaurij similia, aliquanto tamen minora, succedunt. In monte Baldo prouenit: plantam & semina, D. Doldius Norinberga quoque misit.

Beta Cretica semine aculeato.

Rumex spinosus
W. Sp. 2. 259

DE BETA.

CAPVT XXI.

Rumex spinosus
C. Sp. 2. 259
Sp. h. 2.

BETA Cretica semine aculeato: ex radice tereti, breui, parum fibrosa, caules plures cubitales, per terram sparsi, rotundi, striati, ad radicem leui hirsutie canescentes, in ramulos effusi, exurgunt: folia habet pauca, Betae nigrae similia, sed minora, longis pediculis donata: flores parui, ex flauo virescentes: fructus statim ad radicem multi conspiciuntur, & hinc inde per caulem, ad quodlibet fere folium asperi, extuberantijs donati, in aculeos tres, in latera reflexos abeunt: in cuius cavitare, granum vnum continetur, forma seminis Adonidis subrotundum, in apicem abiens, duplici membrana rufa tectum, interiore, proxime medullam albam farinaceam cingente. Hanc primum in horto D. Zuingeri, Iulij mensis principio florentem & Augusti sine semine praegnantem, eamque aridam legimus & nunc à multis annis in hortulo nostro colimus: cuius descriptionem in Phytopinace primum, dein in Matthiolo, figura addita, exhibuimus,

55: (50)

H

CAPVT

Atriplex syluestris lappulas habens.

CAPVT XXII.

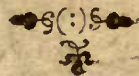
I. **A**TRIPLEX syluestris fructu compresso roseo vel stellato: à radice caulis exurgit pedalis, rotundus, incuruus, læuis & albus, qui statim in aliquot ramos inæquales, & hic in alios minores, diuiditur; folia habet alba, quasi polline aspersa, vnguem lata, sinuata vel angulosa, vt in Atriplice syluestri, quæ Pes anserinus dicitur, pediculis carentia: his fere singulis, fructus foliaceus, pallidus, cō-

a. n. v. w. h. u. 960 - L. p. 1493

pressus, apponitur, cuius formam elegantem vix exprimere licet: is enim in medio leuiter extuberrat, quatuor alijs extuberantijs, in circumferentia adpositis; quas tamen sinus leues intercedunt, ea plane forma, qua rosæ depressæ, in quorundam nobilium insignijs pingi consueuere: in singulis quatuor extuberantijs, semen compressum, mediocris magnitudinis continetur. Si fructus hi mori rudimentum exprimerent, ad Atriplicem syluestrum bacciferum Clusij referri posset: Hanc Monspeffuli circa mœnia collegimus.

II. **A**TRIPLEX syluestris lappulas habens: extradice parua fibrosa, cauliculi palmares, striati, emittuntur, quos folia atrouirentia, parua, angulosa, alternatim disposita, breuibus pediculis donata; cingunt: ad quorum exortum lappule duæ, Coriandri seminis magnitudine, adherent, semen nigrum, paruum, compressum continentes. Hanc Atriplicis syl. insipidæ parvæ erectæ nomine, D. Doldius misit; at in monte Ventoso Galliæ Narbonensis, altius excrefcit. Hanc in Phytopinace sub octaua descripsimus, etiam in Matthiolo, vbi figura à sculptore non satis recte expressa addita, quare aliam in nostro Theatro, si Deus volet, & etiamnum, proponimus.

III. **A**TRIPLEX maritima angustifolia: caule est subcano, lignoso, cubitali, ramoso, in spicas alias breuiores, alias longiores, pallide flauescentes, & maculis nigris punctatas abeuntes: folijs inferioribus vncias duas, absque pediculo longis, angustis, crenatis, nigricantibus, superiorib. angustioribus, & plerisque crenis carentibus, plura non licet, cum solum ramum siccum Ruppelle collectum, D. Rumbaum attulerit.

DE HALIMO.

CAPVT XXIII.

HALIMVS minor: ex radice tenui, capillata, cau-
lis cinericeis, palmum superans, varie incur-
uatus exurgit, qui paulo supra radicem, in ramulos
plures tenues vncias tres longos, abit: folijs paucis
cinericeis, & oblongo rotundis: sed in ramulis an-
gustioribus nonnullis instar Atriplicis, vtrinq; vna
lacinia diuisis: flosculi plures, parui, herbacei, mus-
cosi, intus luteoli, lōgis pedicellis, per ramulorum
summitates sparguntur: quibus vascula quadru-
plicia, semen paruum, griseum, reniforme, conti-
nentia, succedunt. Hic infra Northusam *in der gū,*
den Ayr prouenit, vt ex literis D. Furēri colligere est
qui plantam nomine Halimi aurei arui anno 1617.
transmisit.

Cynocrambe Dioscoridis.

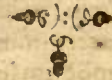
Thelygonum cynocrambe. w. Sh. 4. 420

DE CYNOCRAMBE.

CAPVT XXIV.

Thelygonum cynocrambe. sp. herb.
CYNOCRAMBE Dioscoridis: ex radice oblonga,
tenui, fibrosa, viticuli plures, palmares, quan-
doq; longiores, rotundi, striati, laeues & succulen-
ti, virides, aliquando parum rubescentes, reclinati,
geniculis plurimis distincti, prodeunt: ex quorum
singulis emergunt primum foliola duo, Alfines
forma subrotunda, mox alternatim ex vna parte,
eodemq; loco folium sextuplo maius, oblongo pe-
diculo donatū, oxalidis rotundę folio oblongius,
quadam veluti aspergine oblitum, succedit: tādē
ad idē geniculum, alia decuplo minora, bina,
terna, etiam sena notantur: iuxta quæ ab ima radi-
ce, ad viticulorum summa internodia, flosculi, bi-
ni, terni, quaterni, muscosi ex herbaceo albidis, plu-
rimis filamentis donati: quibus succedunt fructus
totidem, geniculis inter folia hærentes, Mercu-
ialis forma, sed minores, rotūdi, duriusculi, primum
virides, postea ex nigro cinerei, medulla alba re-
fert. Herba gustu est insipido & aquoso. Montpes-
sulilocus vmbrosus legimus: mox Cynocrambe no-
mine & plantam & semen, à D. Cortuso accepimus,
quæ copiose nobis prouenit. Hanc videtur
doct. ff. Columna in suo Phytobasano, Alfines no-
mine expressisse, quam in Matthiolo
descripsimus, & figuram
adposuimus.

Lactuca folio oblongo acuto.

DE LACTUCA.
CAPVT XXV.

I. LACTUCA folio oblongo acuto: hæc radice, caule, floribus, alijs lactucis similis est, & solum folijs differt, quæ leuiter sinuata sunt, palmum longa, uncias duas lata, in acum fastigiata; & neruo per folium excurrente eleuato. Huic, Lactuca Gallica, apud Durantem, valde similis est, quam à Ioa. Bauhino fratre accepimus, & in horto Montembelgardiano postmodum legimus.

II. LACTUCA Italica laciniata: huius folium tenuissimum est, pallide virens, in plures partes semipalmares & laciniatas diuisum: per reliqua vulgari Lactucæ similis, quæ esu tenerrima: ex semine Italico in horto copiose creuit.

Sonchus asper laciniatus Creticus.

DE SONCHO.

CAPVT XXVI.

I. SONCHVS asper laciniatus Creticus: ex radice, scaulis cubitalis, inæqualis, striatus, asper, cauus & ramosus exurgit: folijs ad radicem palmaribus & sesquipalmaribus, primis quidem vix laciniatis, alijs vero in plures & magnas lacinias diuisis, & in circumferentia non nihil asperis: floribus est luteis, magnis, quorum singuli singulis oblongis pediculis insident, qui aliorum more in pappum in quo semen latitat, abeunt. Hic ex semine ex Creta accepto in horto creuit.

II. SONCHVS asper subrotundo folio: ex radice exili, longiuscula, cauliculus rotundus, palmaris, aliquando sesquipalmaris, parte inferiore breuissimis aculeis exasperatus, exurgit: circa quem folia pauca,

II. Arnostogon asper. v. sp. 2. 1497
 II. Arnostogon asperum, L. sp. 1111
 I. Arnostogon microides. Sp. hist.

pauca, subrotunda, sesquiuncialia, quorum quaedam sinuata, omnia tamen per marginem, vt & neruus per folij medium excurrens, leuissimis aculeis exasperantur: in cauliculi summo duo tresve pediculi, quorum singuli vnum florem Hieracio similem, paruum, luteum, qui in pappum abit, sustinent. Monspelij sponte nascitur, & Sonchus a spera vulgi flore Hieracij, nominatur.

Est huius & minor species, capillari radícula à qua pedicelli bini, quatuor vel sex vncias longi, aliquot vero vix vnciales, vnicum florem paruum luteolum sustinentes, exurgunt: flori, semen minutum nigrum, pappo adhærens, succedit: circa radicem folia fena, septena, parua, obtusa, per latera dentata. Ibidem reperitur.

III. SONCHVS læuis in plurimas tenuissimas lacinijs diuisus: caule est viridi, læui, tenui, striato & pedali, in summo in alas brachiato: folijs in plures angustas lacinijs diuisis, ad caulis diuisionem maioribus: floribus luteis mediocribus & in pappum abeuntibus. Monspelluli ad muros, vt & Florentię apud quos in acetaria venit, prouenit.

IV. SONCHVS angustifolius maritimus: radice est palmari: tenui, fibris carente, folijs ad radicem pluribus, atrouirentibus, vncias quatuor, quandoque sex longis, rarius vnciam latis, per margines spinulis exasperatis, & reliquorum Sonchorum instar lacfundentibus, inter quæ caulis vnicus, palmaris & sesquipalmaris, tenuis, læuis, duobus tribusve foliolis sua basi eum cingentibus, cuius summo flos vnus, (rarius duo) satis magnus & luteus insidet, & tandem in pappum abit. In litore Veneto ad Lio primum, dein circa Monspellium, a statis initio collegimus.

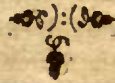
V. SONCHVS montanus læuis laciniatus minor: ex radice crassiuscula caulis in principio crassus & lignosus, rotundus, læuis, statim in alas brachiatus, ad cubitalem altitudinem accedens, exurgit: folijs est sesquiuncialibus, in paucas lacinijs, late distantes & acuminatas diuisis: flores in caulis summo, veluti in spica alternatim dispositi, parui, & palliduli. In montibus Euganeis frequens est.

VI. SONCHVS villosus luteus minor: ex radice rufa longiuscula, fibris carente, cauliculi bini, terni, rotundi, nonnihil villosi, palmum superantes, & in summo in ramulos binos, ternosve diuisi, prodeunt: folia pauca ad radicem, vncias quatuor longa, sed angustissima, lacinijs late à se distantibus & læuibus, diuisa, quæ circa caulem strictissi-

Sonchus montanus læuis laciniatus minor.

ma & vncialia: flores in summis ramulis intense aurei, ex paruis capitulis, suauitomento villosis prodeutes, in pappum abeunt. Tota planta leuiter tomentosa est, & à quibusdam Hieracium tomentosum dicitur. Monspelluli in lucum Gramuntio prouenit.

III. S. tenerimus. w. sp. 3. 1515. Sp. hist.
 IV. S. maritimus. w. sp. 3. 1509. Sp. hist.

VI. Rotheria cheiranthifolia. w. sp. 3. 1611
 Andryala sinuata. L. ef. 1137

Cichorium spinosum Creticum.

DE CICHORIO.

CAPVT XXVII.

CICHORIVM spinosum Creticum: ex radice ob-
lōga, medietate crassa, fibris paucis donata,
denso cortice albicāte tecta, caulis durus, lignosus,
mox in ramos multos palmares, vitides, striatos,
late diffusos brachiatur, qui oēs in oblongas, com-
muniter bifurcatas, aliquādo trifurcatas quasi spi-
nas, seu cornua finiūt: folia circa radicem plura per
terram sparguntur, q̄ oblonga, angusta, acuminata
& Cichorij vulgaris modo in ambitu circumrosa,
vel in plures lacinias superficiarias & subrotundas
diuisa, quæ in cauliculis angustiora, nec circumro-
sa: amara sunt, non lactescunt & cito pereunt, et-
iam reliquis plantæ partibus eleganter virentibus.

Flores, in ramorum maxime alis, ex calicibus im-
bricatis prodeunt, forma vulgaris similibus, sed
longe minoribus, carulei coloris, ex quinque folijs
summa parte leuiter incis, compositi, in quorum
medio stamina aliquot flaua continentur: his se-
men vulgari simile, parique thecæ inclusum, suc-
cedit. Julio & Augusto floret. Hoc primum Chon-
drillæ spinosæ, dein Cichorij spinosi, nomine &
plantæ & semen D. Dold. misit, ex quo in horto D.
Zuing. creuit: postmodū ex Creta ab Honor. Belli,
Cichorij spinosi appellationes, qui monuit, vulgo
σανωσατι, hoc est, hydriam spinam dici, quo Cre-
tenses in Cichorij defectu vtantur. Huius primum
in Phytopinace anno 1596, meminimus, dein in
Matthiolo iconem cum descriptione anno 1598,
exhibuimus: postmodum Chondrillæ peregrinæ
nomine Clusius, & apud eundem sub Cichorio
spinoso Cretico Belli, Pona an. 1601. proposuere.

DE DENTE LEONIS.

CAPVT XXVIII.

I. DENS Leonis latifolius caulescens: caule est
cubitali, hirsuto, rotundo, striato, & cauo:
quem folia basi alata, in lacinias aliquot diuisa,
subrotunda, vncias sex longa, sesquiunciam lata,
marginibus nonnihil pilosis, cingunt, quæque in
caulis summo tantum leuiter sinuata, proxime
caulem vestiunt: flos magnitudine fere & colore,
sed pallidiore, vt in Dente Leonis vulgari. Plan-
tam hanc absque radice ex horto nobiliss. Nicolai
Contareni, nomine Hieracij Hispanici à D. Lore-
tio accepimus.

II. DENS Leonis tenuissimo folio: ex radice
crassa, rufa & fibrosa, folia aliquot tenuissima, vi-
rore splendentia, palmaria, vncias duas lata, pri-
mum profunde laciniata, dein quælibet lacinia, vt
plurimum vtrinque duplici, vel triplici leui lacinia
(vel potius apice) subdivisa prodeunt, vt & pedi-
culi tenuissimi, nudi, duabus vncijs folijs longio-
res, florem paruum sustinentes. In Austria prope
montem Dravenstein D. Burserus reperit.

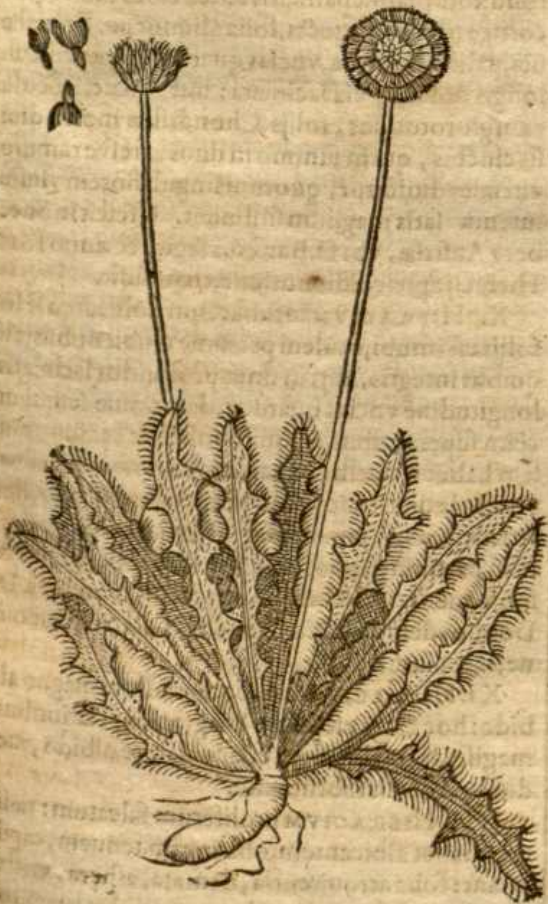
III. DENS Leonis minor folijs radiatis: ad ra-
dicem paruum nigricantem, folia plura per terram
sparsa, vncias tres longa, semunciam lata, in plures
lacinias profundas diuisa, quibus hoc peculiare,
quod quodlibet folium in summo in tres profun-
das lacinias diuidatur, & harum quælibet apices
plures, quasi radios obtinet: foliorum pediculi le-

1. *Nymphæoides hirsuta*. w. sp. 3. 1120. uillainis
2. *Leontodon taraxacum* } *Nymphæoides pedata*
w. sp. 3. 1545 }
3. *Lapsana pedata*. w. sp. 3. 1120. L. sp. 1137

uissimis pilis pubescunt, cauliculi plures, laeues & nudi, quorum vnus palmo minor erigitur, reliqui breuiores reclinati, singuli florem vnicum, paruum, luteum, in pappum abeuntem, sustinent. D. Neudo:fferus communicauit.

IV. DENS LEONIS minor aspero folio: ad radicem paruam albicantem, folia plura subrotunda, duas tresve uncias longa, vnā lata, laciniata & per ambitum leuissimis spinulis, vt in Soncho, exasperata: cauliculus duarum unciarum, florem satis magnum, pallide luteum sustinet. Monspeffuli prouenit.

Hieracium dentis leonis folio hirsutiae asperum minus.

Leonodon hirtum

L. 4. 1123
Sm. pl. 3. 372

DE HIERACTO.

CAPVT XXIX.

I. HIERACIVM dentis leonis folia hirsutiae asperum minus: radice est parua, oblonga, ad cauliculorum & foliorum exortum rufescente, folia ad radicem pilosa, aspera, angusta, uncias duas longa, in lacinijs diuisa, inter quae cauliculi nudi, asperi, modo vnus, modo bini, ternive, palmam non excedentes exurgunt, florem vnicum, aureum in pappum abeuntem, sustinentes. Monspeffuli prouenit.

Idem, sed longe asperius, folijsque lationibus, ex Hispania D. Albinus auenit.

II. HIERACIVM minus glabrum: ex radice albicante, oblonga, tenui, cauliculi palmares, rarius pedales, tenues, laeues, virentes, in alas diuisi, exurgunt, folia habet pauca, ex virore splendentia, oblonga, angusta, raris lacinijs praedita: quorum quaedam basi latiore & alata, cauliculum amplexantur: floribus est minoribus, quam in vlla specie, aureis, quorum singuli singulis pedicellis, unciam superantibus, insident & aliorum more in pappos abeunt. Apud nos circa autumnum florens, in agris reperitur.

III. HIERACIVM dentis leonis folio obruso minus: ad radicem paruam folia sena, sepre nave terrae incumbunt, quae crassa & aspera, uncias duas longa, unciam semis lata, obrusa, nec profunde laciniata: inter quae caulis laeuis, nudus & cauus exurgit, qui florem vnum pallide luteum & magnum sustinet. Prouenit in pratis extra minorem Basileam.

IV. HIERACIVM dentis leonis folio floribus paruis: ex radice parua, lignosa, fibrosa, capillacea & albicante, caulis pedalis, rotundus, aliquantum hirsutus exurgit, quem ad radicem folia pauca, subaspera, corrola, acuminata, uncias tres longa, semunciam lata, cingunt: in caule ad eius medietatem pauca, solum dentata, eumque basi sua completentia: cuius summo flosculi plures, lutei, pedicellis breuissimis insident. Hoc in Gallia Narbonensi circa Massiliam reperitur.

V. HIERACIVM dentis leonis folio bulbosum: radix ex aliquot oblongis quasi Asphodeli bulbis composita, de se mittit caulem cubito altiorem, nudum, leuem, striatum, circa medium in

y hirtum ca hirt
w. sp. 3. 155

Crepis vnicum
w. sp. 3. 164

H. glutinosum
w. sp. 3. 1558
Spe. hirt.

H. bulbosum
radicali
w. sp. 3. 1622

in ramos pedales (vnum vel alterum) diuisum, quorum quilibet florem paruum, subflauum, sustinet; folia ad radicem per terram sparsa denti leonis similiter sinuata & coriata, inferne molli lanugine pubescentia, superne subaspera, vnciam lata, tres longa, Monspelio D. Saltzmannus attulit.

VI. *HIERACIUM* tomentosum Hispanicum: tota planta mollis est, incaua, tomentosa; radicem habens cortice rufescente tectum, caulem palmarem, rotundum, incanum folia ad radicem oblongis pediculis donata; vncias tres quatuorve longa, semunciam lata, mollia, crassiuscula, ad formam foliorum dentis leonis vulgaris sinuata, quæ in caule angustiora, minusque profunde sinuata; cauliculi summo, flores bini, terni, lutei, breuissimis pedicellis insident, quorum singuli ex eleganti calice hirsuto in plures apices diuiso, emicant. In aridis & saxosis Aragoniæ, D. Albinus obseruauit.

Hieracium maximum asperum Chondrillæ folio.

VII. *HIERACIUM* maximum asperum Chondrillæ folio: caule est sesquicubitali, crasso, rotundo, inæquali, striato & aspero: in summo in ramos semipalmates brachiato: quorum singuli singulos flores luteos sustinent: folia habet pauca, alternatim caulem ambientia, Chondrillæ modo in laciniis diuisa, vncias tres longa & hirsutie aspera. Monspelluli in asperis, quæ loca cariges vocant, prouenit.

VIII. *HIERACIUM* alpinum angustissimo oblongo; folio: ad radicem duriusculam rufescentem, folia plura graminea, palmo longiora, glabra, atrouirentia, obseruantur: inter quæ caulis cubitalis, læuis, rotundus, striatus, paucis folijs cinctus & circa medium in plures ramulos diuisus, exurgit: ramulis singulis flos vnicus, paruus, luteus insidet, cui semen paruum, succedit, quod cum suo pappo à vento excutitur. In monte Baldo reperitur.

IX. *HIERACIUM* alpinum pumilū Chondrillæ folio: tota planta palmaris est, ex cuius radice alba, cortice nigricante tecta, folia aliquot prodeunt læuia, pallide virentia, vncias quatuor longa, pediculis longis donata, vix laciniata: inter quæ cauliculus exurgit rotundus, folijs Chondrillæ modo diuisus cinctus, qui in summo in duos, tresve ramulos vnciales diuiditur, quorum singuli florem vnum, luteum satis magnum sustinent. Crescit in Sneberg Austriæ, vbi D. Burserus legit, & anno 1616. Hieracij aphacoidis nomine, transmisit.

X. *HIERACIUM* intubaceum flore luteo. Hoc folijs est Intubi, caulem proxime ambientibus, aliquibus integris, alijs in sinus profundos laciniatis, longitudine vncias quatuor, latitudine sesquinciam superantibus, atrouirentibus & læuibus: caulem habet tenuem, pedalem, ramosum, reclinatum & læuem: cauliculo pene palmari nudo, flos vnicus, luteus, mediæ magnitudinis insidet, cui semen paruum pappo inclusum succedit. Hoc (vt & subsequens) Hieracij Aphacoidis nomine à D. Doldio, dein ex Italia, Sonchi Hieracitidis nomine, accepimus.

XI. *HIERACIUM* Intubaceum flore magno albedo: hoc folijs est priore longioribus, latioribus, magisq; laciniatis: flore etiam maiore, albedo, medio luteo, foris subrubente.

XII. *HIERACIUM* proliferum falcatum: radicem habet albicantem, oblongam, tenuem, capillatam: folia atrouirentia, dentata, aspera, vncias duas longa, semunciam lata: cauliculos læues, rotundos,

VIII. Hieracium alpinum. W. Sp. 3. 1524

IX. H. Chondrilloides. W. Sp. 3. 1573

XII. H. Chondrilloides. Sp. Met.

rundos, parum foliatis, palmares: capitulum paruum, ex plurimis stylis gracilibus per maturitatem recuruis, & asperis, compositum, inter quæ flos luteus, medio fuscus: at sub floris capitulo, communiter vtrinque; ramulus vnus, rarius duo, læuis, nudus, vncias quatuor, quandq; superans, exurgit, quibus vtrinque; foliolum angustissimum subijcitur, & horum summo similiter flos insidet, & sæpe sub hoc quoq; flore, pedicellus flosculum sustinens, emergit.

Hoc minus etiam reperitur, ita vt tota planta, palmum non excedat. Monspeßuli in luco Graniuntio reperitur, & quod minus est, Hieracium medio luteum vocant.

XIII. HIERACIVM minimum falcatum: plantula est vncias sex non excedens, radícula longiuscula, tenuissima, rufescente, ex qua cauliculi aliquot capilli crassitie, in ramulos diuisi, inter folia laciniata, læuia, vncias duas longa, at angusta, exurgunt: flores singuli exigui, luteoli, pedicellis singulis insident, qui instar prioris in stylos minutissimos recuruos & pungentes, absumentur. In arenoso litore maris non longe Monspelio inuenimus.

XIV. HIERACIVM montanum rapifolium: ex radice rufescente, oblonga, parum capillata, folia pauca, ad Rapæ vulgaris modum, in lacinias subrotundas, per margines sinuatas, & ad tactum asperas, diuisa, pediculis oblongis rubentibus & asperis donata, prodeunt: inter quæ caulis cubito altior, cauus, striatus rufescens, vno alterove breui folio cinctus, exurgit, qui superne in ramulos plures diuiditur, quorum singulis, flos communiter vnus, rarius duo, pediculis tamen distinctis insidet, luteus, mediæ magnitudinis, qui tandem in pappum abit. In monte Wasserfall prouenit.

XV. HIERACIVM montanum folijs dentatis flore magno: hoc folijs est atrouirentibus, lanugi-

ne carentibus, ad radicem maxime dispositis, vncias quinq; longis, vnam latis, per circumferentiam & dentatis, & leuissima lanugine pubescentibus: inter quæ caulis pene nudus, pedalis, cauus, hirsutie asper, exurgit, qui florem vnum eumque magnum, saturate luteum, eleganti quasi calici inclusum, sustinet. Hoc in Heluetiorum montibus, Gotthardo, & circa Thermas Fabarias, crescit.

XVI. HIERACIVM ramosum magno flore: hoc caule est bicubitali, rotundo, subaspero, in ramos diuiso, quib. singulis, flos magnus, aureus, dentis leonis forma insidet: folia habet pallide virentia, non nihil aspera, sinuata, & per margines exiguis pilis donata, longitudine palmum superantia, tres vncias lata, per quorum longitudinem, costa insignis excurret, à qua per transfuersum venæ feruntur. In montibus Bellunensibus reperitur.

XVII. HIERACIVM alpinum non laciniatum flore fusco: caule est sesquipalmari, hirsuto, parte superiore aphylo: folijs ad radicem hirsutis, obscure virentibus, acuminatis, duas tresve vncias longis, vnciam latis: floribus aliquot paruis, fuscis, in pappum (cui semen paruum oblongum & nigrum includitur) abeuntibus, & caulis summo insidentibus: quod in Rhæticiis montibus prouenit.

XVIII. HIERACIVM hortense non laciniatum floribus atropurpurascētibus: caule est bicubitali, hirsutie aspero, & pene aphylo: folijs ad radicem paucis, palmaribus, vncias tres latis, obscure virentibus, leuiter hirsutis, & per marginem leui lanugine pubescentibus, floribus atropurpurascētibus, in medio subflauis & mellei odoris: quod à quibusdam Pilosellæ maioris nomine (siquidem cum Auricula muris maiore Tragi, multum affinitatis habeat) in hortis colitur: & à priore cultura solum differre vide-

tur.

{ XVII } H. aurantiacum. n. sp. 3. 1569. L. d. 1126
{ XVIII }

xiv. Crepis vesicaria. L. sp. 1132

Hieracium pumilum saxatile asperum, radice præmorfa.

XIX. *HIERACIUM pumilum saxatile asperum* radice præmorfa: ad radicem crassiusculam nigricantem, in fibras oblongas, præmorfas abeuntem, folia plura, villosa, acuta, longis pediculis donata, uncias tres, quatuorve longa, semiunciam lata, in circuitu rarioribus denticulis donata: inter quæ cauliculus palmo minor, hispidus, tenuis & rotundus, vno alterove foliolo vestitus exurgit, florem subluteum sustinens, cui semen paruum, nigricans, pappo immersum, succedit. In alpihus provenit.

Variat: nam & altera est species, folijs subrotundis, duas tresve uncias, absque pediculis biuncialibus, longis, sesquiunciam latis, per marginem crenatis: cauliculo longiore, tres quatuorve flores sustinente, & hoc *Hieracium saxatile asperum* radice præmorfa, folio subrotundo dici potest.

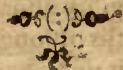
Est & tertia species, radice crassa, caulibus in

plures ramulos diuisis: quod in faxosis prope Clusam Solodurensem nascitur.

Priori plane simile *Hieracij* parvuli quarti nomine doctiss. Columna p. 2. proposuit, solum in eo differens, quod nostrum hirsutum sit, suam vero glabrum asserit.

XX. *HIERACIUM montanum lanuginosum laciniatum paruo flore*: ex radice oblonga, atrouerbente, folia plura, pediculis uncias tres longis, donata, crassa, profunde laciniata, acuminata, molli lanugine pubescentia, superne atrouiretia, & quasi maculata, alia sesquiunciam lata, alia angustiora, inter quæ cauliculus palmaris, tenuis, mollis exurgit, cuius summo, flores aliquot lutei, parui, & quidem singuli singulis pedicellis insident. Apud Monspelienteses, in horto Dei crescit.

XXI. *HIERACIUM capillaceo folio*: radice est Scorzonerae simili, crassa, oblonga, tunica fusca & rugosa vestita, ex qua cauliculi bini, palmares, laues, singuli florem vnicum, pallide luteum, medietate magnitudinis, sustinentes exurgunt: folia ad radicem plurima, pili instar tenuia, duas, rarius tres, uncias longa, rigidiuscula, atrouirentia, rarius cauliculorum partem cingentia. Monspelio D. Salzmanus atrulit. An forte Scorzonerae species?

Hieracium murorum angustifolium
non sinuatum.

XXII. *HIERACIVM* murorum angustifolium non sinuatum: ex radice crassa, rufescente, caulis sesquicubitalis, pene nudus, rotundus & asper exurgit, in cuius summo quasi in umbella, flores plures, parvi, lutei, resident: folia ad radicem subnigra, mollia, uncias sex longa, vix semunciam lata, in caulis parte inferiore pauciora, breviora, angustiora, longe à se inuicem distantia & inordinate disposita: in muris nostris reperitur: quod circa Patavium, longe minus observauimus.

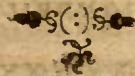
XXIII. *HIERACIVM* profunde sinuatum pubescens: radice est nigricante, lignosa, fibrosa, caule bicubitali, rotundo, fistuloso, leui lanugine, vt & tota planta, pubescente, in ramos brachiato: folijs ad radicem oblongis, acutis, profunde sinuatis, etiam laciniatis, oblongis pediculis donatis, per caulem paucis, similiter acute laciniatis: flores singuli,

singulis pediculis, aurei, in pappum abeuntes, insident: In pratis Michelfeldensibus siccioribus ad dumeta etiam in dumetis, prouenit.

XXIV. *HIERACIVM* fruticosum latifolium glabrum, ex radice fibrosa, nigricante, caules bicubitalis, rotundi (leuissimis pilis hinc inde aspersis) exurgunt, qui in summo in ramulos breues brachiantur, quibus flores pallide lutei, vt in Hieracio Sabaudo siue fruticoso, insident: hos folia ambiūt alternatim disposita, tenuia, atrouirentia, acuminata, uncias quatuor vel quinque longa, sesquiunciam lata, per marginem oblongis & raris apicibus donata: hoc in montosis circa acidulas Perrinas Iulio floret.

XXV. *HIERACIVM* fruticosum folio subrotundo: caule est cubitali, rotundo, striato, subaspero, qui in summo in ramulos, trium quatuorve unciarum brachiatur, qui singuli, singulos flores, pallide luteos in pappum abeuntes, sustinent, quem folia subuiridia, subrotunda, acuminata & dentata, uncias duas longa, sesquiunciam lata & leuiter hirsuta, basi sua cingunt: quod Hieracij foliati nomine D. lungerm. misit.

XXVI. *HIERACIVM* fruticosum minus: huius varietas triplex occurrit, nam licet ex radice fibrosa, & quasi præmorsa, caulis pedalis simplex exurgat, attamen folijs breuibus & læuissimis, circa Patavium: at circa Norinbergam, paucis, breuibus, subrotundis, in circumferentia crenatis & asperiusculis prouenit.

Crepis villosa
L. sp. 1132

Chondrilla viscosa humilis.

Chondrilla purpurascens foetida.

Crepis foetida. W. Sp. 3. 1598

DE CHONDRILLA,

CAPVT XXX.

I. CHONDRILLA viminea viscosa Mospeliaca: ex radice oblonga, pallide lutea, caulis bicubitalis, albus, rotundus, striatus, in plures ramos brachiatus, exurgit: folia, caulis partem inferiorem cingentia (prima enim humi sparsa cum cito marcescant vt in vulgari, non notata) saliginis similia, uncias sex vel octo longa, semunciam lata & laeua, rarius vna, alterave lacinia donata: at superiora ramos cingentia, instar Chondrilla in tenuissimas & acutissimas lacinias diuiduntur: flores parui, lutei, vt in vulgari dispositi, in pappum, cum semen maturuit, euolantes. In aridis aggeribus viarum, estate circa Mospelium & in monte Lupi, reperitur.

Lochna viminea
W. Sp. 3. 1559. L. sp. 1120

II. CHONDRILLA viscosa humilis: ex radice longa, tenui, alba, cauliculi plures, tenues, reflexi, pedales, prodeunt, quos vtrinque ad palmæ longitudinem, flores lutei, oblongi, in pappos abeuntes alternatim cingunt: folia habet ad radicem oblonga, angusta, quædam sinuata, quædam integra, & in caule paucissima: in agris Bafteenfibus autumnò florens, inuenitur.

III. CHONDRILLA purpurascens foetida: ex radice oblonga, tenui, fibrosa, caules plures, ad cubiti altitudinem accedentes, ad exortum parum pilosi, ex rubore obscuro, cum foliorum pediculis splendentes, alias virides & striati, in summitate aphylli, exurgunt: folia ad radicem plura, palmum excedentia, instar foliorum Chondrilla Sesamoidis dictæ, plus minusve sinuata, & acuminata, mollia, aliquando pilis exiguis cincta, neruo folium percurrente,

Lochna saligna: Sp. hist.

Crepis foetida: Sp. hist.

Cineraria Canadensis
L. sp. 1244

LIBERTERTIVS.

Iacobza maritima latifolia.

Iacobza alpina folijs rotundis serratis.

Cineraria cordifolia
W. sp. 3. 2083
Sp. hist.
C. alpina
L. sp. 1

currente, inferne (vt & foliorum pediculi) hispido: singulis caulibus, qui raro brachiantur; flos vnicus peramænus, magnitudine & forma Ptarmicæ Austriacæ, insidet, cuius discum medium, foliola sedecim & plura oblonga, diluto rubore purpurascencia, in apicibus diuisa, orbiculatim cingunt: qui, vbi semen maturuit, in pappum oblongum abit. Hanc Iulio mense florentem, primum in horto D. Zuingeri legimus, & in nostro coluimus: foetidam vocamus, quia flos ante quam aperiatur, grauem odorem spirat, qui & in folijs aliquantum aduertitur.

DE IACOBÆA.

IACOBÆA maritima siue Cineraria latifolia: hac ex radice caules cubitales, rotundos, candido, mollique tomento obductos, in alas bra-

chiatos, emittit: folia inferiora subrotunda, cum pediculis pede mloga, vncias quatuor lata ad modum Brassicæ vulgaris laciniata, & per marginem sinuosa, superne ex viridi nigricantia, inferne incana, quasi cineribus aspera & mollia: at superiora minora & acutiora: flores, qui in hac quam vulgari maiores, oblongis pediculis incanis & nudis insident, quorum discum aureum folia lariuscula, pallidiora, orbiculatim cingunt, qui tandem in pappos cum semine abeunt. Hanc à D. Doldio accepimus.

II. IACOBÆA rotundifolia incana: radice est craffiuscula transversa, rufescente, in fibras oblongas abeunte: caule pedali, in cano: folijs subrotundis, craffis, superne virentibus, inferne incanis, vncias duas abque pediculis, longis, sesquiunciam latis, in ambitu dentatis, at in caule paucis & angustissimis: flos, qui Scorzonerae flori similis, summo-

II. Inula pinniculis
W. sp. 3. 2102 I 3: cauli
Sp. hist.

cauli infidet, satis magnus & luteus: toti plantæ lanugo quædam aspera est. In prouincia Gallia D. Burserus legit.

Iacobæam alpinam folijs rotundis serratis, sub

conyza alpina siue montana, Gesnerus proposuit: at Clusius, Iacobæam 4. vel latifoliam 2. nominauit & descripsit: huius figuram à nemine, quod sciam, propositam, addere placuit.

LIBER QVARTVS.

DE TANACETO.

CAPVT I.

TANACETVM alpinum: herbula est vnciarum quatuor, vel sex, odore aromatico prædita, tota incana, & pilis mollibus vestita: radice longa, crassiuscula, folijs vncialibus, tenuissime, vt in Millefolio alpino, à quo, odore potissimum discernitur, diuisis: in cauliculis summo, flores in umbella dispositi, albi & parui. Hoc in altissimis montibus Helueticorum & Rhætorum crescit: & hoc forsitan Gesnerus in catalogo hortorum Germaniæ, Iuam Moschatam Rhætorum appellat.

DE CHRYSANTHEMO.

CAPVT II.

CHRYSANTHEMON latifolium Brasilianum: caule est aspero, striato, cubitali, quem folia rara, lata complectuntur, quæ circa basin vncias duas lata, quatuor, etiam quinque, longa, sensimque angustiora reddita aspera sunt & per margines leuissimis dentibus exasperata, ex quorum sinu pediculi oblongi prodeunt, florem luteum sustinentes, cuius discum ex pluribus oblongis luteis apicibus, compositum, folia septem latiuscula, in binas vel ternas crenas fissa cingunt, totusq; flos à quinque folijs viridibus inæqualibus veluti umbone sustentatur. Hæc in ramo exiccato, quem Chrysanthemi Brasiliani nomine, ex horto nobiliff. Contareni habemus, notare potuimus.

Chrysanthemi *tuberosus*
w. sp. 3. 2. 240

DE CHAMÆMELO.

CAPVT III.

I. CHAMÆMELVM leucanthemum Hispanicum magno flore: caules habet cubitales, striatos, in summo brachiatos, quos folia pediculis carentia, satis à se inuicem distita, cingunt, quæ vncialia, angusta, in laciniis tenues, obtusas, sed bifidas, diuisa: florem habet quadruplo vulgari maiorem, disco pallide luteo quem folia circiter vicena, alta lutea, sinuata ambiunt, cui semina, vt in vulgari succedunt: annum est & odoratum, à D. Gillenio, vna cum sequenti & vtriusq; semine, missum.

II. CHAMÆMELVM luteum Hispanicum odoratum: hoc caule & folijs cum vulgari leucanthemo conuenit, sed floribus luteis & odoratis, priori quidem minoribus, sed vulgari duplo triplove maioribus, disco luteo, quem folia quatuordecim, luteo colore splendentia, cingunt: in horto meo creuit.

III. CHAMÆMELVM leucanthemum incanum Hispanicum minus: plantula est palma minor, radice parua, fibrosa, rufescente, ex qua cauliculus tenuis, vncias quatuor altus, nudus, exurgit, florem vnicum, satis magnum, disco pallide luteo, folijs pluribus albis cincto, sustinens: foliola ad radium parua, incana, tenuissime instar Absynthij Galatici, vel Abrotani, diuisa, quæ insipida & inodora sunt. In regno Granadæ, ad agrorum margines, D. Albinus collegit.

1. Anthemio altero. w. sp. 3. 215
Sp. met.

DE ABROTANO.

CAPVT IV.

ABROTANVM campestre incanū, Carlinę odore: huic radix est oblonga, fibrosa, rufescens, caulis pedalis, folia, eo modo quo Abrotani maris inferiora, diuisa, incana, & si terantur Carlinę odore, vt & sapore: in reliquis, cum Abrotano campestri conuenit. In Austria, ad Lintzium urbem circa vias prouenit, vnde D. Burserus misit.

DE ABSINTHIO.

CAPVT V.

I. ABSINTHIVM ponticum Creticum grati odoris: caule est cubitum superante, rotundo, incano, in ramos plurimos, quincunciales diuiso, folijs tenuibus, multum diuisis, mollibus & incanis: floribus vulgari forma & colore similib. paulo tamen maioribus. Hoc, quemadmodum Honor. Belli ex Creta anno 1596. (addita planta) perscripsit, in Creta frequentissime prouenit, perpetuo viret, odorem gratum spirat, nihilque amarum est, aut si quam secum amaritudinem habet, ea valde obscura est, in viridi enim, nulla percipitur: ab asinis & pecoribus, omnibusque brutis valde expetitur. Vocatur, *πριδ*, & non *αβσινθιδ*, quemadmodum Anguillarum in Græcia vocari perperam scribit: ego legitimum Ponticum esse iudico: hactenus Belli. Hac de re dicturi sumus plenius, si Deus volet, in Theatro nostro.

II. ABSINTHIVM alpinum incanum: ex radice rufescente, capillacea, cauliculi plures palmares, reclinati, rotundi & albicantes, folijs quam paucissimis vestiti prodeunt: folia, diuisura & colore, Absinthio Pontico tenuifolio incano, similia sunt: ex cauliculorum parte media sursum versus, pedicelli tenuissimi, vnciales, cum subiecto foliolo, tenuissime diuiso, recti, alternatim exurgunt, qui capitulum squamatum, flores pallidos continens, sustinent: quibus semen minutum, nigrum, Tanacetum odore succedit: tota planta odore & sapore est Absinthij, & in Valesianorum alpibus, vt in petris supra Gemme, D. Fleisserus 1606. & D. Burserus 1614. collegit.

III. ABSINTHIVM alpinum candidum humile:

radice est crassiuscula oblonga, rufescente, in fibras abeunte, ex qua folia candida, oblongis pediculis donata, tenuissime diuisa, cum cauliculis (aliquando vnico) trium, quatuorve vnciarum longis, rotundis, albo tomento vestitis & ad exortum reclinatis, prodeunt: quorum summo capitula squamata, plura simul, vt in stœchade lutea, sed minora, disposita, luteos flores continentia, insident. Tota planta candida est, quatuor vel sex vncias vix superans, & valde amara: ex Gletzerberg, Heluetiorum monte, non longe ab Augusta valle, D. Burserus attulit.

IV. ABSINTHIVM alpinum umbelliferum: hoc non tanquam nouum proponimus, cum à Clusio, Lobelio, Taber. Gerardo & in historia Lugdunen. descriptum & pictum fuerit, sed quia in hoc varietatem obseruauimus; & de hoc litē esse scimus, quare de hoc pauca aspergere lubet. Nam Nicol. Clauena Bellinensis Pharmacopæus, Absinthij umbelliferi hitoriant (addita figura) & vsum insignem proponens, nouum esse Absinthium, & à se primo in montibus Bellunenſibus inuentum, libello Venetijs 1610. cuso asserit: contra quem Pompeius Sprechis, Pharmacopæus Venetus, tractatu peculiari, sequente anno Venetijs edito, disputas, nouum non esse, sed à C. Clusio, pridem nomine Absinthij alpini umbelliferi, propositum fuisse, affirmat. Sane occurrit varietas, sed tantum in magnitudine: nam id quod in monte seruæ Belluni natum, folijs est latioribus & longioribus, quam sint eius quod in Heluetiorum alpibus, & Baldo monte, prouenit: quo adhuc minus est quod in Austria monte Trauēstein reperitur: quemadmodum ex horto Patauino habemus, umbella ex minoribus floribus composita, instar Millefolij vulgaris, floribus, præsertim antequam aperiantur, magis conglomeratis: quare tantum ratione loci differre censemus, & quidem ex plantæ inspectione & examine diligentiore, vt qui in Baldo & Heluetiorum alpibus collegerimus: Belluni natam. Clus. Angelus Busti Medicus Venetus:

Austriacam vero, D. Burserus, transmissit.

DE MILLEFOLIO.

CAPVT VI.

I. MILLEFOLIUM maximum umbella alba: caulibus est sesquicubitalibus crassis, rotundis, striatis: folijs circa radicem palmum longis, vncias quatuor latis, tenuissime incisis & velut è multis minutissimis alatis foliolis constantibus, sed minoribus & tenuissime incisis, quæ circa caulē sunt, qui in ramos plures brachiantur, quibus singulis umbella, vt in Millefolio vulgari, sed maior, flocculis albis referta, insidet. In horto Patauino creuit.

II. MILLEFOLIUM purpureum maius: ex radice crassa satis, caules plures ad cubitum & sesquicubitum excrescunt: folijs vt in vulgarissimo Millefolio dispositis, umbella magna, flores elegantissimos rubri coloris & quinquefolios continens, in quorum medio apices pallide flauescences, qui gratiam addunt, emicant: flores contriti, medica-

tum odorem spirant. Hoc Goppingæ primum in Pharmacopæi horto legitimus, & nunc in horto colimus: quod Clusius nomine Millefolij rubro flore proponere videtur: an hoc forte Matthiolo Millefolium majus?

III. MILLEFOLIUM incanum Creticum, siue Millefolium Dioscoridis: caulibus est lignosis, rotundis, incanis, sesqui palmatibus, folijs Chamæpatis formæ oblongis, denticulatis, incanis, vel vt Dioscorides, auricularum pennas imitantibus, caules in summitate in ramulos abeunt, qui umbellam satis compactam ex floribus ex albo flauescētibus compositam, sustinent. Hoc ex horto magni Ducis Hetruriæ, primum à DiPaschali (vt in Phytopinace monuimus) dein ex Creta à D. Honorio Belli accepimus: quod legitimum Dioscoridis Millefolium esse censemus, cuius in Epistola 2. Belli ad Clusium, sub Stratiote Millefolio mentio fit, qui in Creta *μυριφύλο* vocari scribit.

III. Achillea cretica
w. sh. 3. 2202

II. Achillea Tanacetifolia. w. sh. 3. 2207. Spn.

I. Achillea magna. w. sh. 3. 2208.

Spn. met.

IV. MILLE-

Myriophyllum spicatum. w. sp. 4. 406
 Millefolium aquaticum pennatum
 spicatum.

Millefolium aquaticum cornutum.

IV. MILLEFOLIUM aquaticum pennatum spicatum: ex radicibus fibrosis, tenuibus, rami prodeunt plures, cubitales, caui, striati, in alas brachiiati, aquæ innatantes: ex quorum geniculo quolibet, folia terna, vel quaterna quasi stellatim circumiecta, tenuiter incisa, pennam & forma & tenuitate referentia, colore fusco prodeunt: at cauliculorum summitates palmares, ex aqua recti attolluntur, spicam purpurascens, Iunio & Iulio mensibus, sustinentes, quæ in flosculos copiosos, pallide luteos, simul iunctos, Anethi semen forma referentes, expanditur: his succedunt capitula nigra ac prædura, plerumq; quaterna, quina, etiam plura, cauliculorum fastigia, quæ super aquam eminent, rotatim ambientia, quibus singulis cavitatis exigua, semen continens inest. Hoc in piscinis provenit, primum in fossa arcis Weckenthal in Allatia, observaui: & Tragus, Algæ tertiæ, vel Algæ Ver-

gili no mine, exprimere voluisse videtur. Huius ut & sequentis descriptionem in Phytopinace, Matthiolo, & Tabernæmontano emaculato, vna cum figura exhibuimus.

V. MILLEFOLIUM aquaticum cornutum: hoc prioris modo aquis innatat, caulibus cubitalibus, tenuibus, ramosis, fragilibus, dense geniculatis, quos folia ambiunt tenuia, capillata, quorum inferiora, cornua ceruina æmulantur & exiccata irigescent: superiora vero, tenuiora, tenuiusq; diuisa sunt: ex ipsis geniculis, pediculi, modo trium, quatuorve unciarum prodeunt, singuli, singulos flores, paruos, albicantes, quadrifolios sustinentes: quibus capitulum paruum Ranunculi forma, ex quinque senisve granulis virentibus compositum, succedit. In rinulis circa Hiltelingam, non longe Basilea primum, dein in fossis horti Montembelgardiaci observaui.

Consolidaregalis latifolia paruo flore.

Chelidonium maius folijs quernis.

DE CONSOLIDA REGALI.
CAPVT VII.

CONSOLIDAREGALIS latifolia paruo flore: ex radice fibrosa, oblonga, rufescente, caulis cubitalis, rotundus, striatus, leuissima hirsutia albicans, in ramos brachiatus, exurgit: quem folia tripartito primum, dein ad formam foliorum Ranunculi aruensis echinati, diuisa cingunt, quæ in summo caule pauciora, quædam tripartita, quædam integra: flores sunt subærulei, corniculo donati, Consolidaregalis segetum similes, aut minores: quibus siliquæ oblongæ, parua, semen paruum cõtinentes, succedunt. Hanc Delphinijs Dioscoridis nomine, à D. Ferrando Imperato, Pharmacopæo Neopolitano insigni, accepimus: dein virentem in horto D. Zuingeri p. m. legimus, in Phytopinace descripsimus, in Matthiolo quoq; & Tabernæm. figura sub Consolidaregalis peregrina paruo flore, posita, in qua tamen sculptor prima folia omisit.

DE CHELIDONIO.
CAPVT VIII.

CHELIDONIUM maius folijs quernis, flore laciniato hoc à Chelidonio maiore vulgato, folijs & flore tantum differt: folia enim, quercus tenera folia æmulantur, cum argutius incisa sint & teneriora, superne ex virore nigricantia, inferne pallida, leuissime, vt & caulis, hirsuta: flos luteus, communiter quadrifolius, folijs eius per ora dissectis & velut fimbriatis. Ex horto Philippi Stephani Spregeri pharmacopæi Heidelbergensis, primum habuimus: dein in horto Montembelgardensi, vbi tota æstate floruit, legimus: quod si in parietinis feratur, formam retinet, latiore vero in solo, aliquando degenerat. Huius in Phytopinace meminimus: in Matthiolo & Tabernæm. figura addita, descriptus: postmodum & Cladius, nomine Chelidonia maioris laciniato folio in sua historia, proposuit.

DE AQVILEGIA.

CAPVT IX.

a. alpina. w. sp. 2. 1246. Sp.

I. AQVILEGIA montana magno flore: hæc in Aquilegiæ vulgaris altitudinem excrescit quidem, sed folijs primum differt, cum in laciniis tenuiores, easq; non obtusas, vt in alijs, sed acutas diuidantur, & folia pene subrotunda sint: sic & floribus est cæruleis, vulgari similibus, sed multo maioribus. In monte prope Thermas Fabarias copiose prouenit, vnde D. Burserus attulit.

II. AQVILEGIA montana paruo flore thalictri folio: ex radice parua, folia thalictri forma, sed exigua, pallide virentia, prodeunt: inter quæ cauliculus tenuis, palmæ minor, duobus tribusve foliolis breuibus, oblongis, minime diuisis, exurgit. florem vnicum cæruleum sustinens, forma quidem vulgari similem, sed quintuplo minorem. In Heluetiorum alpibus reperitur: in Morauia, prope urbem Trebis, sub arce Simlo, in pratis vernali tempore copiosissime reperiri, mihi relatum. II. Sa. viscosa. Sp. hist.

III. AQVILEGIA hortenſis multiplex flore paruo: hæc ab hortenſi, quæ multiplici flore est, folio flore differt, qui in hac triplo minor, & colore, qui pullus est, in horto meo prouenit.

DE NIGELLA.

CAPVT X.

N. hispanica. w. sp. 2. 1249

I. NIGELLA latifolia flore maiore simplici cæruleo: ex radice tenui, oblonga, flauescente, caulis cubitalis, rotundus, viridis & læuis, in summo ramosus, exurgit: folijs ad radicem tenuissime laciniatis, in caule vero aliquando in latiores partes, aliquando inferiorum instar tenuissime diuisis: flores autem quam in cæteris ampliores sunt, quinquefolij, folio quolibet vnguem æquante, superne eleganter cærulei, in uersa parte pallidi, venis elatis percurrentibus: floribus succedunt capita pentagona, hexagonave dura, in totidem cornicula in latera reflexa superne diuisa, quæ membranis interne intercurrentibus, semine subnigro, in odoro, plena sunt. Hæc æstiuus mensibus in hortulo nunc ab annis aliquot floret, ex semine deci-

duo, cum annua planta sit, sese propagans: cuius semen, Nigellæ Hispanicæ nomine, mistum fuit.

II. NIGELLA Cretica: radice est oblongiuscula, tenui, parum fibrosa & flauescente: caule cubito minore, procumbente, striato, viridi, glabro, & paulo supra radicem in alas tenues & teretes biachiato: folia prima per terram sparsa, instar foliorum Consolidæ regalis vulgaris in laciniis diuiduntur, quæ vero in caulis summo oblonga, & vt in Nasturtio, diuisa, ex viridi nigricant: flos vnicus, vnguis magnitudine, quinquefolius, cuiuslibet cauliculo insidet, colore ab initio ex viridi nigricante, mox vero sub cæruleo, mucronibus suam viriditatem reseruantibus forma Nigellæ aruensis, qua multo minor est, respondens: in cuius medio stamina plura, viridia, apicibus cæruleis donata: capitula pentagona, hexagonave succedunt, quæ in totidem

Nigella
orientalis
Sp. hist.

cornicula longa, instar cornuum hirci intorta, finiunt, quæ semen nigricans minutum continent. Huius semen ex Creta primo allatum, & à D. Doldio, cum planta, transmissum, vt in Phytopinace monuimus, & figuram cum descriptione Matthiolo addidimus, at in Tabernamontano emaculato, figura male sub titulo nigellæ flore pleno posita. Hanc Clusius in post. histor. Melanthium simplici flore Creticum, nominare videtur.

Ab hac diuersa est, quæ in horto nobiliss. Contareni colitur, folijs sceniculi, floribus ex albo flavescentibus, semine nigro, anguloso & aceri, quam cum integram non habeamus, plura de ea in præsens non licet.

DE HIPPOMARATHRO.

CAPVT XI.

Cachrys sicula. l. ch. 355. Sp. hist.

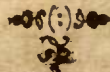
HIPPOMARATHRI Cretici nomine, ex horto Clariss. Nicolai Contareni, Senatoris Veneti, habemus ramos cubitales, rotundos, læues, striatos, pallide virentes, in alios brachiatos: folia sunt sceniculi modo, in tenuissima, sed longe breuissima segmenta diuisa: caulium summitatibus umbellæ parvæ insident: gustantibus plantæ sicca folia & caulem, de sapore nihil certe pronunciare li-

cuit: quare vt totam acquiramus plantam, studebimus.

DE ANETHO.

CAPVT XII.

ANETHVM syluestre minus: radice est albicante, vncias tres longa, tenui, quemadmodum & caulis, qui pedalis, albus, rotundus: folijs est vncias quatuor longis, tenuissime, vt in vulgari, diuisis: umbella parua, ex festucis octo vel nouem vncialibus composita, flosculis luteis, semine paruo oblongo. In hortulo meo creuit, ex semine à doctiss. Columna, nomine Anethi syluestris ex Sicilia, misso: quod minus appellare lubuit, cum Cæsalpinus, Anethi syluestris in Sicilia, quod satiuo grandius sit, meminere.

Daucus montanus apij folio minor.

Athramante Libanotis L. p. 357

D. E. DAUCO.

CAPVT XIII.

I. DAUCVS montanus apij folio flore luteo: caule est cubitali, anguloso, glabro, in breues alas brachiato: folijs apij forma, sed breuioribus, per ambitum minime ferratis, quorum pediculus striatus est: umbellas paruas habet, flores elaphosco similes, luteos. In Callenberg & prope oppidum Baden Austriae D. Burserus legit.

Huic similem sed per omnia maiorem, caule crasso canaliculato, ramoso, folijs latoribus, minimeque crenatis, umbellis maioribus ex floribus pallidis, in horto Patauino anno 1578. collegimus, quem Daucum tertium Dioscoridis Guilandinus, at ipsius successor Cortusus, Pseudopyrethrum, nominauit.

Daucus Alsaticus.

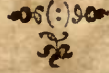
Daucus alsaticus W. sp. 1. 140 L. p. 357

II. DAUCVS pratensis apij folio: radice est oblonga, pallide rufescente cortice tecta, sapore & odore pastinacæ, siue Dauci officinarum, superne hirsuta & villosa, ex qua alæ prodeunt, folijs pluribus vni costæ inhaerentibus, per ambitum incisus & ferratis, forma montani maioris, sed longe minoribus, pallide virentibus: inter quæ caulis pedalis, rarius cubitalis, tenuis, striatus, paucis geniculis distinctus, in ramulos aliquot diuisus, exurgit: ramorum extremis, umbellæ candidæ, flosculorum exiguorum insident, quibus semen oblongiusculum, nigricans, aromaticum succedit. Hic in pratis humidis Michelfeldæ prouenit.

III. DAUCVS Alsaticus: radice crassa, oblonga, in fibras crassiores diuisa, nititur, cuius summo, multa villosa capita, vt in plerisque ferulaceis adposita: vnde magnæ foliorum alæ exeunt, folijs multis in plures partes dissectis, vni costæ inhaerenti-

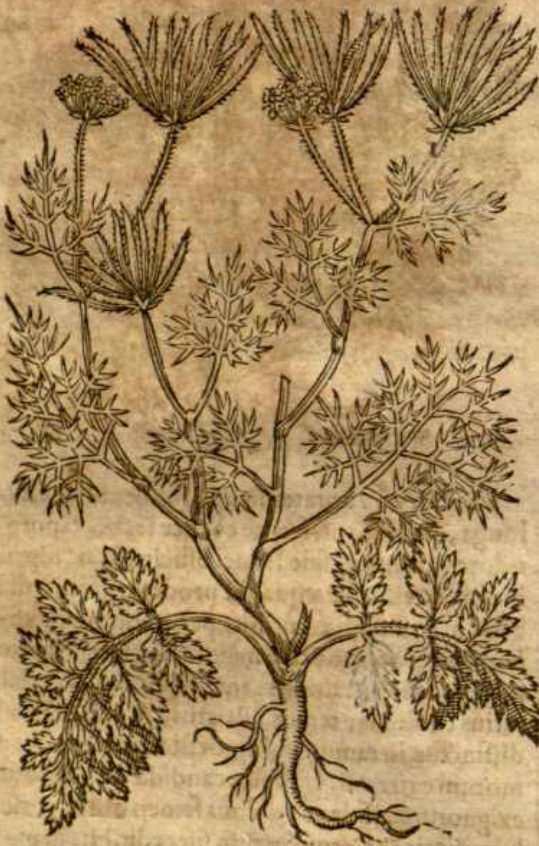
rentibus, ex aduerso nascentibus, constantes: inter
 quæ caulis (modo vnus, modo plures) ad viri alti-
 tudinem exurgens, subrubet, striatus, geniculis a-
 liquot articulatus, in ramos plures, hique in alios
 diuisus, ad quorum genicula minores foliorum a-
 læ: extremos ramulos vmbellæ satis magne, floscu-
 lorum flauescens, exornant: quibus semina
 succedunt. Iunio & Iulio floret in dumetis
 Alfatia superioris: eundem copiosissime in Alfatia
 inferioris pratis humidioribus, vt inter Sclesta-

dium & Argentinam frequenter obseruauimus.
 Multum similitudinis habet cum Thysselino Pli-
 nij Lobelij siue Apio palustri Dodonæi: verum
 Thysselium, non ita alte exurgit, & tota stirps la-
 tæo succo abundat. Hic Daucus, sapore est &
 odore pastinacæ.

Scandix Cretica maior.

Scandix semine rostrato Italica.

Scandix australis

6. 4. 369

DE SCAN.

DE SCANDICE.

CAPVT XIV.

IS SCANDIX Cretica maior: ex radice oblongiuscula, nonnihil fibrosa, caulis cubitalis, striatus, in plures ramos diuisus, & potissimum ad alarum exortum, leuissime pilosus, exurgit: folijs ad radicem, pediculis oblongis, Pimpinellæ saxifragiæ minoris æmulis, latiusculis, subrotundis, ex opposito correspondentibus, per ora oblique dissectis, pallide virentibus, vna cum pediculis leuiter pilosis: at caulem ambientibus & superioribus, instar foliorum Scandicis vulgaris, tenuissime diuisis: umbellæ parvæ sunt, sparsæ, flores albos, & quam in vulgari maiores, sustinentes: quibus succedit semen rostratum, decem, duodecim & pluribus rostris, f. basperis, simul iunctis, quorum cuilibet apices duo quasi aculei rigidi, præfiguntur. Hæc Patruio primum Scandicis Creticæ nomine missa, dein ex semine in horto nata, cuius descriptionem in Phytopinace sub 4. dein & Matthiolo addita figura, exhibuimus.

II. SCANDIX Cretica minor: ex radice gracili, oblonga, recurua, alba, cauliculi per breues, aliquando palmares, tenues, tenui lanugine pubes-

centes, in ramulos, paucos breues & graciles diuisi prodeunt: quibus umbellæ exiguæ, floribus albis, pusillis, paucis, quinquefolijs (licet aliquando flores corymborum modo densi conspiciantur) veluti stylorum cacuminibus insident: his succedunt rostra vt in priori, sed breuiora & pauciora (communiter quaterna, quinave in horto obseruauimus) in apice similiter bipartita, quæ semina sunt. Folia si terantur, non iniucundi odoris sunt & saporis aliquo modo Chærefolij vulgaris. Hanc primum ex horto magni Ducis Hetruriæ à Casabona, Anthrisci Plinij nomine, dein ex Cræta ab Honorio Belli, accepimus: quam etiam num in horto colimus, Maio florentem, & Iulio semine prægnatam. Huius in Phytopinace meminimus, & Matthiolo (vbi icon crassior est) addita figura, sub scandice Italica descripsimus, & postmodum Clusius in sua historia, Anthrisci Plinij, & doctiss. Columna, Aniso Marathri Apuli (à suauis odore & sapore, medio inter Anisum & Fœniculum) nomine proposuere.

Huius varietas à me obseruata apud Monspelienfes: nam quæ in saxosis prouenit, odore est fœniculi: altera vero, quæ in agris, in odora est.

(Caucalis femine aspero flosculis sub-
rubentibus.

DE CAUCALIDE.

CAPVT XV.

I. CAUCALIS nodosa echinato femine, radix
oblonga, tenuis, alba, caules emittit binos

1. *Dioscoridii nodosum*
Caucalis nodosa L. ed. 246
Sp. hist.

ternosve rotundos, striatos, asperos. q̄ in alios bra-
chiatur: quorū alij semipalmares, incurui, alij bipal-
mares erecti prodeunt, quos folia pastinacæ sylue-
stris æmula, at breuiora & pauciora, multoque te-
nuius diuisa, aspera, ex virore nigricantia. ad sin-
gula pene internodia, oblongis pediculis donata,
cingunt: flosculi exigui, ex quinque foliolis compo-
siti, subrubentes, vel pallidi, aliquando albi, bre-
uissimis pediculis infident: his capitula parua ech-
inata & conglobata succedunt, in horum qualibet
semen vnicum continetur. Hanc Iunio mense an-
no 1578. in horto Patauino collegimus, & in Phy-
topinace, Caucalidē femine ad caulium nodos ech-
inato, nominauimus, verum & nomine Lappu-
læ caninæ Cortusi (Luretia quoque & ex Anglia)
missa fuit: cuius figuram Matthiolo adposuimus.
De qua doctiss. Fabius Columna, Scandici nulla
melius nostro iudicio quadrare videtur, ex nobis
obseruatis hucusq; plantis, nisi illa quam doctiss.
Caspar. Bauhinus, pro Caucalide altera nodoso ech-
inato femine addidit, suo Synonymijs ornato
Matthiolo, &c.

Caucalidis femine aspero flosculis subrubenti-
bus figuram addere visum fuit, cum à Cordo qui-
dem & Thelio, sub Daucidide minore describa-
tur, sed huius icon à nemine proponatur.

II. CAUCALIS tenuifolia montana: radice est
crassa, ex qua caulis exurgit pedalis, qui statim ad
radicem, in cauliculos palmares, rotundos, leues,
diuiditur, hiq; in minores subdiuiduntur, quorum
etiam minutissimis alis ad radicem, exigua vmbel-
læ, flosculorum alborum minutissimorum, infi-
dent: folia ad radicem in tenuissima segmenta, &
quæ in caule, in capillacea, diuiduntur. Semen par-
uum est, oblongum, striatum: Iulio Mense flo-
rens, in Sabaudia inter Tarentesiam &
Monasterium collecta.

Apium hortense maximum.

Apium peregrinum folijs subrotundis.

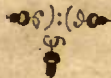
DE APIO.

CAPVT XVI.

APIVM hortense maximum: ex radice oblonga albida, & pro plantæ magnitudine tenui, folia prodeunt, pediculis palmaribus, & sesquipalmariibus, striatis, pallide virentibus, tripartito primum diuisa, quorum quodlibet rursus tripartitur, ipsæq; particule triplo quadruplove, quam in Petroselino vulgo dicto maiores, per ambitum incisa, pallide virentes: inter hæc caulis cubitalis & sesquicubitalis, tenuis, striatus exurgit, in cuius summitate folia oblonga, angusta, minime incisa, à pictore prætermissa. Umbellam habet paruum, albam, exiguis flosculis refertam, quibus semina Petroselini forma, sed duplo triplove maiora, gustu nonnihil aromatico donata, succedunt. Nomine Apij Angli-

cani, primum apud nos satum. An forte de hoc Selino Anguillara opinione 7. intelligendus, quod in vniuersa Græcia, potissimum in Chio & Creta pro Selino habetur. Hoc in Phytopinace descripsimus & in Matthiolo figuram exhibemus.

APIVM peregrinum folijs subrotundis, Clusius sub Selino peregrino primo descripsit: at quia figuram non adposuit, eam hic proponimus.

DE SMYRNIO.

CAPVT XVI.

SMYRNIUM peregrinum folio oblongo: huius inferiora folia ex radice prodeuntia, Apij folijs similia sunt, in complures particulas oblongas diuisa, oblongis pediculis donata, per ambitum profundius laciniata, pallide virentia: quæ vero in caule sunt cubitali, striato, non subrotunda, nec duplicia, vt in communi Smyrnio peregrino, sed eorum primum quidem, vncias sex longum, tres latum, per ambitum profundius incisum: superiora vero per quæ caulis ad exortum transit, & simplicia sunt, vncias tres longa, duas circiter lata, & superna quæ leuiter crenata sunt, sensim minora fiunt: caulis in summo brachiatus, & cuilibet alæ, ramuli quaterni, rarius quini, biunciales insident, festucis aliquot, vmbellam exiguam flosculorum luteolorum sustinentes: quibus semen nigrum, subrotundum, succedit: radicem non vidimus. Hoc in horto D. Camerarij creuit, & D. Doldius transmisit.

S. persopolitana
L. 11. 376

DE ANGELICA.

CAPVT XVIII.

Manostyllum aromaticum
W. Sp. 1. 148

ANGELICA syluestris hirfuta in odora: radicem habet crassam & fibrosam, foris pullo cortice teetam, intus albam, redituiam & odore medicamento: caulem cubitalem, in breues alas brachiarum, parte inferna, paucissimis pilis cinctum, nigrum: folia Angelicæ syluest. siue Podagrariæ æmula, in alas, modo binas, modo ternas, easque aliquando vncias quatuor longas, tres latas, aliquando vix vnciales, diuisa, in ambitu profunde incisa atrourentia, hirfuta, quarum pediculi hirfutie asperitunt: vmbellam habet paruis floribus albis referatam, quibus semen oblongum nigricans succedit.

Hanc ex Lusatia, nomine herbæ Podagrariæ cognatæ, D. Francus misit, cuius in horto Lusatiæ meminit.

Heracleum alpinum
L. p. 358

R. d. S. b. 580

LIBER QVARTVS.

Sphondylium alpinum glabrum.

DE SPHONDYLIO.

CAPVT XIX.

I. SPONDYLIVM hirsutum folijs angustioribus: Hoc à vulgari folijs solum differt: nam cum vulgare folijs sit amplis, plerumque ex quinque partibus latis subrotundis compositis: hoc folium habet, in lacinias oblongas, angustas, acuminatas, hasque in alias, inordinate tamen diuisas, & per marginem crenatas. Hoc in pratis alpinis Rhæticis obseruauimus: dein ex Lusatia à D. Franco acceptimus.

II. SPONDYLIVM alpinum paruum: ex radice caulis exurgit pedalis, qui in summo in alterum ramulum triunciale, diuiditur: quem folia cingunt pallide virentia, longis pediculis donata, que

in partes tres, vel etiam quinque alias subrotundas, alias acutas, per marginem crenatas & hirsutas, diuiduntur umbella flosculis candidis, latis tamen, summo cauli insidet, quibus semen plenum, latum ac tenue, succedit. Tota planta leuissimis pilis pubescit. Ex Austriæ alpiibus, D. Burserus misit.

III. SPONDYLIVM alpinum glabrum: radice est crassa eaque alba, caule bicubitali, geniculato: folijs ficulneis, glabris, quæ absque pediculo, palmum longa, duas lata sunt, communiter tripartitis, sed non vsque ad pediculum diuisis, per marginem crenatis: quorum inferiora pediculis palmatis, hispidis & subasperis donantur: caulis summo, umbella flosculorum candidorum, sed quam in reliquis speciebus minorum, insidet: semen succedit subrotundum, planum, cuius summitati apex infigitur. Hoc solum in monte Waffersfall & quidem ab anno 1595. vsque ad præsentem annum 1618. Iulio mense & florentem & semine prægnantem, obseruauimus.

Heracleum alpinum
Sfr. h. n. d.

DE LIBANOTIDE.

CAPVT XX.

I. IBANOTI s. latifolia, aquilegiæ folio: radice est crassa, fibrosa, cortice inæquali, quasi rugis transuersis asperata, fusci que coloris, tecta, medulla candida, amara, modicum quid Aroma & Aristolochiam sapore redolens: ad cuius caput, pilitanquam veterum foliorum defluxorum fibra solidiores & nigra: etenim folia, quæ numerosa ex radice capite longis pediculis emergunt, vna parte quasi vaginato exortu (nimirum ea quæ crassiora & latiora sunt, vt & ea, quæ ex caule prodeunt) eundem, tanquam membranacea filiqua circumdant, articulo crassiore, lineaque transuersa: quæ crassa sunt, rigida, glabra, viridia & splendentia, subtus candicantia, fibris maioribus subpurpureis transcurrentibus, quæ licet instar foliorum Aquilegiæ diuidantur, nõ tamen omnia in pares lacinias (Aquilegiæ lacinias latiores) fissa sunt: inferiora namq; in vegetiore planta, plerumq; quinque folia habent, ex triplici rami diuisura, alias tria, tribus pediculis insidentia. Caulis vnicus est, cubitos tres quatuorve superans, rotundus, striatus, nodis distinctus, subalbicans, puniceo colore quando admixto, in tria, quatuor, vel quinque

Laserpitium trilobum
L. p. 3
Laserpitium aquilegiforme
Sfr. h.

L 2 brachia

1. *Heracleum sphondylium* L. p. 358

II. H. Austriacum

1. H. angustifolium L. p. 359. Sfr. h. n. d.

brachia distributus, quæ umbellam magnam, ex longissimis festucis & floribus albis paruis compositam, sustinent: semen succedit longum, latum, striatum, geminum, puniceum, gustu subamarum, Cumini saporem imitans, aromaticum, modice excaleticiens, & saliuam ciens. Hoc D. Doldius Norinberga ex D. Camerarij horto, nomine Sefeli Æthiopici folio Aquilegiæ misit, cuius Camerarius, (sed sine descriptione) in sui horti Catalogo, sub Sefeli Æthiopico altero meminit, & semen odore & sapore aliquantulum Cinamomum representare scribit.

II. LIBANOTIS latifolia minor semine crispo: hæc à vulgata potissimum foliorum magnitudine & numero, semineque forma differt: cum in vulgata singulæ foliorum alæ, magna ex parte quina folia habeant, vno extremam alam occupante: at hæc in primis duabus alis, tria tantum, & in media ala, quinque obtinent, per ambitum communiter serrata, quædam tamen vnam alteramve profundam incisuram obtinent: superne atroviuentia, inferne vero subcinericei quodammodo coloris, magnitudine vnciam, vel sesquiunciam vix excedentia. Caule cubitali, glabro umbella parua flosculorum alborum insidet, quibus succedit semen breue, subrotundum, eleganter crispatum. Hanc ex Italia D. Neudorfferus, nomine Costi amari semine crispo, attulit.

DE CARVI.

CAPVT XXI.

CARVI alpinum: planta palmaris est & glabra, ex radice oblongiuscula nigricante, aromati-

Seseli pyrenaicum. Sp. hist.

ca, folia emittens oblongis pediculis donata, foliorum Carui modo, in paulo tamen maiora segmenta, diuisa, pallide viuentia: caulis modo vnus, modo duo, tenuis, ad vncias sex exurgens, supra medium nudus, in quinas senasve festucas instar umbellæ abiens, quarum singulæ flosculos aliquot, quasi in capitulum iunctos, ex flauo rubescentes, sustinent. In Pyreneis montibus D. Burferus legit.

DE PIMPINELLA.

CAPVT XXII.

I. PIMPINELLA saxifragia tenuifolia: ex radice oblonga, caulis pedalis viridis, læuis, striatus, geniculatus, statim ad radicem in ramos, & hi in tenues alas diuisus, exurgit: folia habet in tenues primum, dein pene capillaceas partes diuisa: flosculi exigui, pauci, albicantes, in parua umbella; semen non vidimus: copiose ad lacum Geneuensem prouenit.

II. PIMPINELLA sanguisorba inodora: hæc à sanguisorba minore vulgata, differt folijs & odore: nam in hac folia longiora sunt, quæ in illa magis rotunda, sunt in hac inodora, in illa odora.

Hanc Pimpinellæ minoris Hispanicæ nomine, D. Gillenius misit.

II. *Poterium Sanguisorba* γ
Wsp. 4. 422

I. *Seseli saxifragum*
L. sp. 374

Seseli palustre lactescens.

Seselinum palustre
W. Sp. 1. 139
L. Sp. 350

DE SESELI.

CAPVT XXIII.

1. Chamaemylum nicotianum
W. Sp. 1. 145

SESELI montanum Cicutæ folio subhirsutum: sex radice crassa, folia lata, Cicutariæ, vel Myrrhidis Fuchsiæ instar, in multas alas diuisa, nigricantia, leuissimis pilis, præsertim ipsis pediculis aspersis, subaspera: caule sesquicubitali & altiore, crasso, striato, cauo, nodoso, pilis paucissimis donato, in alas brachiato, folijs paucis, prioribus similibus, sed minoribus cincto: in summitate, umbella magna alba: floribus succedunt semina oblonga, gemella, tenuissimo apice donata, Carui sapore. Hoc in altissimo monte Wasserfall, æstate florens, inter saxa reperimus.

II. SESELI pratense tenuifolium, siue Dau-

cus pratensis tenuifolius: caule est cubitos duos superante, rotundo, striato, nodoso, superne in ramos brachiato: folijs instar Pastinacæ tenuifoliæ syluef. diuisis: umbellam habet ex paruis albis floribus compositam, quibus succedit semen paruum aromaticum, & tota planta pastinacæ odorem refert: in pratis vdis Michelfeldæ prouenit.

SESELI palustre lactescens, cum Camerarius in suo horto sub Seseli palustri descripserit, eius figuram prætermittam, addere placuit.

DE LIGVSTICO.

CAPVT XXIV.

LIGVSTICVM siue Siler montanum angustifolium: caule est tenui, cubitali, in alas brachiato, quæ umbellam albam paruam sustinent, folijs paucis, in segmenta angusta, oblonga, peucedani instar (sed longe breuiora) diuisis, quæ in alis, fere capillacea: prope oppidum Stain Austriae, D. Burkerus legit.

DE FILIPENDVLA.

CAPVT XXV.

Spiraea peruviana
W. Sp. 2. 100

FILIPENDVLA minor: radicem habet rufescentem, in filamenta extenuatam, sed per extrema glandulosam: folia duas tresve uncias longa, semunciam lata, ex segmentis pluribus, tenuissime diuisis ambitu serratis composita, veluti Potentillæ, duriora tamen & saturatius virentia, inter quæ cauliculus palmo minor in medio foliolo cinctus, exurgit; aliquando simplex, aliquando in summo bifidus, cui coma flosculorum albidorum, staminulis præditorum, aliquando quasi in capitulum compactorum, insidet: succedit semen, instar racemi parui coactum. In asperis circa Montpelium legitur.

DE CRISTA GALLI.

CAPVT XXVI.

CRISTA Galli umbellata: radice est tenui, parua, caule palmo parum altiore, tenui & erecto: folijs paucis, unciam longis, angustis, per ambitum crenatis: caulis summo flores plures, lu-

rei, quasi in umbella dispositi, triplo maiores & latiores, quam in vulgari, quibus valvula latae membranæ, semen continentis, succedunt. In Castilia agris, D. Albinus legit.

II. CRISTA galli angustifolia montana: hæc caule est cubitali, angulato, folijs oblongis, angustis, acuminatis, margine crenatis, binis sibi ex opposito correspondentibus, ex quorum alis foliola minora prodeunt, & plerumque cauliculus, vnam alteramve vnciam longus, minutissimis foliolis cinctus: ipse vero caulis, in ramos semipalmes, etiam longiores, diuiditur: quibus flores pallidi, eo, quo in vulgari ordine, sed longe minores insident, quibus valvula, semen latiusculum includentes, succedunt. Hæc in montibus vrbi vicinis prouenit.

Valeriana alpina prima.

DE VALERIANA.

CAPVT XXVII.

I. VALERIANA palustris maior profunde laciniata: hæc è radicibus albis, oblongis, villosis, intricatis & odoratis, plures quam quinquaginta emittit caules, latos, folijs Valerianæ ex vno latere caulis dependentibus, sed multo maioribus, & incisuris profundioribus in aliquibus duplici serie luxuriantibus & propendentibus, vestitis; quæ, vt & radices, odorem Valerianæ vulgaris habent: flores non vidimus. Hæc prope urbem Budissinam in loco palustri, à D. Franco seniore inuenta & eruta.

II. VALERIANA palustris inodora parum laciniata: ex radice fibrosa, leuiter Valerianam redolente, folia subrotunda, minime laciniata, pallide virentia, longis pediculis donata, prodeunt: inter quæ caulis cubitum superans, exurgit: quem rara folia, primis, forma & longis pediculis similia, bina ex aduerso respondentia, cingunt, quæ aliquando ad modum Valerianæ hortensis, ad exortum in lacinias diuisa, inodora sunt: caulis summo, flores quasi in umbella sparsa, pallide rubentes, insident. In palustribus nostris Michelfeldensibus frequens licet raro cum flore reperiatur, cum in fœnificio abscindi consueuerit.

III. VALERIANA alpina prima: ex radice oblonga, odorata, caulis vnus (rarius plures) cubitalis, striatus, prodit: folia ad radicem plura, longis pediculis donata, ex rotunditate acuminata, sinuata, aliquando laciniata & in crenas profundiores diuisa, pallide virentia: quæ vero caulem ambiunt, pauca sunt, bina ternave iuncta, oblonga, incisa, binis alis pleraque donata: flores in summo caule pallide purpurascens, veluti umbellæ insident, quibus semen exiguum succedit. Iulio mense florentem in monte Wasserfall collegimus, vti

Phytopinace monuimus, quam etiam ex montibus Geneuens. accepimus.

(58): (50)

III. V. tripteris sp. herb.

Valeriana alpina scrophulariæ
folio. *V. montana*
Spir. herb.

Valeriana peregrina purpu
ica. *V. corniculata*
W. Herb. 122
Spir. Herb.

IV. VALERIANA alpina scrophulariæ folio: radice est nigricante, aliquantum torosa nodosa: caule cubitali & sesquicubitali, cauo, striato, viridi (aliquando pluribus) folijs senis, septenis, longis pediculis donatis insident, quorum quædam subrotunda, quædam oblonga, quædam leuiter sinuata: at quæ caulem cingunt, pauca sunt, scrophulariæ folijs æmula, uncias tres longa, sesquiunciam, vel unciam lata, acuminata, leuiter crenata, bina semper iuncta: caulis, in summo, in longas tenues alas brachiat, quibus flores pallide rubentes, Valerianæ syluestri similes insident: eodem loco ubi & prior prouenit: vtraque sub Valeriana montana prima & altera in Phytopinace proposita fuit. Videtur Clusius vtramque vna descriptione & figura expressisse, Valerianæ syluest. alpinæ primæ latifoliæ nomine.

V. VALERIANA alpina minor planta palma minor, folijs ad radicem, primis quidem paruis, subrotundis, subsequentibus sesquiuncialibus, scabiosæ parvæ instar in laciniis acutis diuisis: inter quæ cauliculus vnciarum sex exurgit, binis ternisve folijs, in ternas, vel quaternas laciniis angustas diuisis, cinctus: in summo, umbella, hosculos purpurascens sustinens: ex montibus Pyrenæis, D. Burserus attulit.

VI. VALERIANA peregrina purpurea alba: ex radice parua, fibrosa, albicante, caulis exurgit pedalis, rarius cubitalis, tenellus (vt sæpe in terram reclinet) vitidis, cauis, striatus, nodosus, & vt plurimum ad singulos nodos in binos ramos diuisus, horumque aliqui, in alios breues ramulos subdi-

subdiuiduntur. Folia habet pallide virentia, pauca, duas tresve uncias longa, vnam, rarius duas, lata, Nardi montanæ similia, ex aduerso bina sita, mollia, crassiuscula, quorum superiora interdum sinuosa, & ad exortum in crenas diuisa, & fere insipida: ramulorum summis flores inodori, elegantissime purpurei, vel albi, plures in caput congesti, longiusculi, extrema parte aperti, & in quinque lacinias diuisi, quorum duæ superiores breuiores & latiores, inferiores tanquam labra pendulæ, & media reliquis longior, quibus succedunt vascula oblonga, latiuscula, calices referentia incurua & fibrosa, in quibus semen, altero tñ vasculo inclusum, quod crassiusculum, fungosum, nigricans. Annua est plânta, singulis annis ferenda, quæ pro tempore satiationis, citius tardiusve in hyemem vsq; floret. Sponte quidem in Latio prouenire audio, in loco quodam Siculo dicto (vnde Valeriana Sicula) & in Sabinis vbi flore albo D. Vorstius obseruauit: vtrâq; & purpureo & albo flore in horto meo habui. Hæc ante annos viginti tres D. Paschalis Gallus, Valerianæ Indicæ Imperati nomine, Patavio misit: dein Nardi Creticæ nomine, semine à Casabona misso, in horto Montembelgardiano creuit. Verum nobiliss. Cortusus, Tripolium esse voluit, cuius opinioni fauet icon Tripolij in manuscripto Codice Dioscoridæo, quem Illust. Pinellus Patavius in sua

Bibliotheca habebat. In Phytopinace & Matthiolo descripsimus & vtrobiq; figuram adposuimus: nunc à Clusio Valerianæ Indicæ appellatione proponitur.

VII. VALERIANA rubra angustifolia: hæc à Valeriana rubra dicta, potissimum foliorum angustia differt, quæ linifolijs angustiora, breuiora, in acumen desinentia, rigidiuscula & pallida, caulem rotundum, nodosum inordinate cingit: verum tota planta, altera minor est, & in môtê Baldo collecta.

NARDO CELTICÆ SIMILIS INODORA.
CAPVT XXVIII.

NARDO celticæ similis inodora: radícula est oblonga, rufescente, capillata, ex qua folia aliquot oblonga, in latitudinem paulatim sese laxantia, longis pedicellis donata, viridia primum, dein flauescencia exurgunt, inter quæ cauliculus tenuissimus, palmaris, rarius altior, effertur, circa cuius medium foliola duo oblonga, angustissima: cauliculus in pedicellos abit, qui stilos oblongos, pallidos, vt in Celtica sustinent, qui in semina exigua abeunt. Inodora est: hanc in Baldo & Alpibus Sumano conterminis, legimus, & in monte Drauwensstein Austriae D. Burserus collegit, & Valerianæ alpinæ parua latifolia nomine, misit.

LIBER QVINTVS.
DE SOLANO.

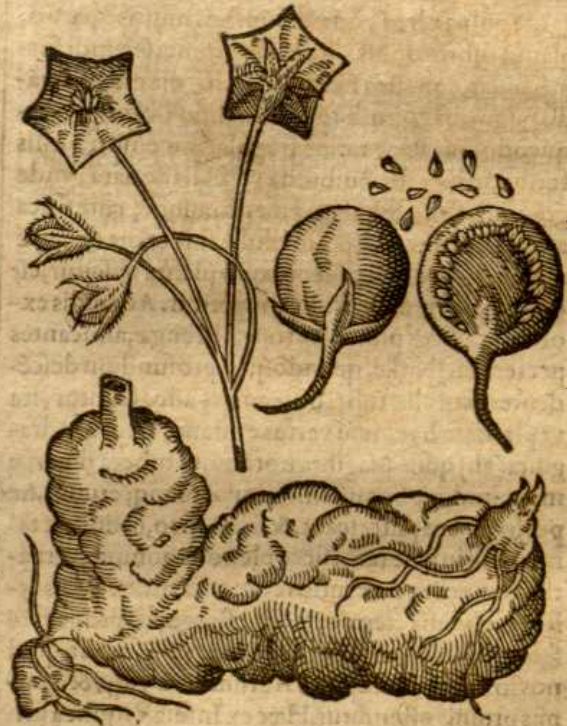
CAPVT I.

Solanum tuberosum esculentum.

Solanum tuberosum

W. Sp. 1. 1033

L. Sp. 265

I. SOLANUM tuberosum esculentum: caulem habet ad duorum triumve cubitorum, rarius in viri altitudinem exurgentem, crassum, angulosum, striatum, leuiter hirsutum, in multos ramos infirmos, in terram, nisi ad miculo sustineantur, procumbentes, brachiatum, ex quorum alis pediculi crassi, angulosi, flores sustinentes, prodeunt. Folia quæ primo nascuntur, Barbareæ similia sunt (quæ-

admodum figura nostra & Matthiolo & huic libro addita eleganter, cum omnibus plantæ partibus, exprimit) ex atro purpurascentia, subhirsuta, cæteris pallide virentibus, absque pediculo, palmum longis, in sex, octo, plures & pauciores partes, ex vna costa dependentes, diuisis, ex rotunditate oblongis, integris, quibus singulis, duo sextuplo minora interijciuntur, & semper pars vna, quæ se-

M

prima

prima vel nona, cæteris maior, a se summo additur. Flores elegantes, exterius ex purpura candicantes, interius purpurascens, vel ex cæruleo purpurascens (flore pleno in Austria haberi aiunt) deni, duodeni aut plures, alij clausi, pauciores aperti, q. magni malorum insanorum forma, singulari folio constantes, quinquanguli, lineis vel radijs quinque sub flauis, vel herbaceis per longum discurrentib⁹, ex quorum medio staminula rufescentia, vel etiam flaua communiter quinque, stylo subviridi prominente, prodeunt: & flores, odorem Tiliæ florum quodammodo referunt. Hos fructus rotundi excipiunt, plures simul quasi ex racemo dependentes, longis pediculis, vt in Solano vulgari, donatis, quorum aliqui paruæ nucis, alij auellanæ magnitudine, alij minores immaturi atrouitentes: maturi atrorubentes, rarius albi & striati, humida & albicante pulpa pleni, quæ seminibus multis, paruis, planis, subrotundis, Solani formam secundi forma, fuscis, conferta est. Radix tuberosa est, aliquando pugni magnitudine, aliquando oblonga, aliquando minima, rarius singularis membri virilis forma, inæqualis, quibusdã vestigijs donata, vnde germina anno sequenti emerfura sunt, cute fusca aut atrorubente tecta, medulla sicut carne firma & alba: & quandoq; tuber ex quo planta nascitur, cû eruitur, inane & flaccidum reperitur. Ad caulis exortam radices plures, fibrosæ, oblongæ, albicantes per terram sparsæ, quandoq; in profundum descendentes, cui alia tuberosa radices adnascuntur, ita vt plantam hyemem versus erutam, vltra quadraginta (alij quinquaginta notantur) tubera diuersæ magnitudinis notauerimus, quas pleriq; erunt, ne per hyemem putrescant, & sicco loco, calidiore tamen, alij in vase terra sicca pleno, reponunt, vernatiq; tempore terræ rursus committunt: ex ramis etiam reclinatis, terraq; tectis, Burgundi propagare solent, quo plura tubera acquirant. Florent apud nos in Iunio, & sæpe ad Autumnum vsq;: & à primis pruinis offenditur. Hæc ex Insula Virginea primum in Angliam, inde in Galliam, aliaq; regiones delata est.

Huius radices in Virginea Openanck dici, eius historix autor monet. Petrus Cieca in sua Chronica (& Gomara in sua Indiarum historia generali) Papas locis Quito vicinis vocari scribit: Benzoni, Pape, & Iosepho Acofta in hist. Indiar, Papas: hinc Papas Indorû vel Hispanorû dicitur, Italis Tartuffoli, quo nomine & tubera nominare solent, Ger-

manis *Grüßlingbaum* / id est, tuberum arbor dicitur. ¶ Plantæ huius cum anno 1590. iconem suis coloribus delineatam, à D. Scholtzio, Papas Hispanorum nomine accepissem, & à nemine descriptam inuenirem, in Phytopinace sub Solano tuberoso, & in Matthiolo, sub Solano tuberoso esculento, figura addita, descripsimus, eiusque iconem D. Clusio transmisisimus. Solanum appellauimus, propter formam aliquam foliorum cum malis aureis: florum, cum malis insanis: fructuum, cû bacis Solani vulgaris: seminum, cum Solanis pene omnibus: denique, propter totius plantæ odorem, quem cum Solanis communem habet.

An veteribus cognita? Pycnocomon Dioscoridis, nobiliss. Cortusus censuit, motus exemplari Dioscoridis manuscripto, cui similis figura adpicta. Et sane notæ florum ac radicum Pycnocomi Dioscoridis, huic Solano conueniunt: floris & seminibus non item: Clusius deniq; in sua historia, Arachidnam Theoph. suspicatur, & Papas Peruanorum vocat.

Indi radicibus panis loco vtuntur: quem Chunno vocant radicem euulsam, soliq; expositam siccant, siccata in partes diffringunt, ex quibus dulcium Chunno nuncupatam, admodum diu durans conficiunt. Papas adhuc vero viridis, interdum quoq; vel cocta, vel affata manducatur: hæc Acofta: qui addit, & aliud Papas genus in calidioribus fundis plantari, ex quo fercula, Locro appellata, parant. Sic in Insula Virginea, apud quos in humidis & paludosis locis nascitur, radicibus in aqua, aut aliter coctis, vtuntur. Sic nostrates, aliquando Tuberum modo sub cineribus affant, & cuticula ablata, cum pipere comedunt: alij affatas, & mundatas, in taleolas dissecant, & ius pingue cum pipere affundunt & comedunt, ad Venerem excitandam, semen augendum: alij & tabidis viles volunt, cum bonum alimentum præbeant: non minus quam castanæ & pastinacæ alunt, & flatulentæ sunt. Relatum mihi, nunc apud Burgundos harum radicum vsum interdictum, persuasi earum vsum Leporam causare, & Artiscokios Indicos vocari.

II. SOLANVM racemosum cerasorum forma: vel Cerasa amoris racemosa rubra: ex radice fibrosa, caules exturgunt bicubitales, angulosi, aliquantulum hirsuti, in multos ramos late se spargentes diuisi, qui infirmi sunt, & nisi ridica sustineantur, in terram procumbunt, succi pleni: ex caulibus lateribus, & pedibus.

pediculi tres, quatuorve uncias longi, hispidi, flores sustinentes, prodeunt. Folia habet, in multas lacinias acutas, impari semper numero, Agrimoniae foliorum instar diuisa & per marginem incisa, alijs folijs minoribus interiectis, pallide virentia, aspera & grauem odorem spirantia. Flores plures, quorum singuli singulis pedicellis insident, luteoli, ex quinque folijs acutis compositi, à calice viridi quinquefolio sustentati, in quorum medio capitulum paruum frutescens, apicibus donatum, quibus fractus succedunt, quasi in racemo dispositi, Cerasorum forma & magnitudine, virides primū, dein per maturitatem rubentes, in quibus, non secus quam in Pomio Amoris, copiosa humida medulla, & semen minutum albicans & planum, continetur. Planta annua est, & singulis annis ferenda, quamuis in horto meo ex deciduo semine renata sit.

III. SOLANVM tryphyllon Brasilianū: ex radice tenui, oblonga, oblique serpente, cauliculus exurgit singularis, glaber, palmum superās, circa quem folia terna, ex vno centro prodeuntia, & in latus sparsa, Solano tetraphyllo similia, latiora tamen, uncias quatuor lata, quinque longa, ex rotunditate acuminata, tenuia, laeua, venosa: supra quæ cauliculus unciam quatuor assurgit, cui tria alia fo-

lia, uncias tres longa, longeque angustiora insident, calicis instar sustententia florem magnum, album, venosum, ex tribus folijs, uncias duas longis, & fere unciam latis, compositam. Hoc in syluosis Brasiliae apud Tououpinambaultios copiose reperitur, referente Pharmacopæo Gallo, qui vna cum alijs D. Bursero communicauit. Ignorans quid esset, formamque considerans, Solani nomen, propter formam quam cum Solano tetraphyllo habet, imposuimus.

IV. SOLANVM Mexiocanum, Iasminum Indicū dictū flore minore. Hoc à Iasmino rubro, vel Mexiocano maiore, & communiter in hortis colitur, potissimum magnitudine differt, omnibus plantæ partibus minoribus & folijs rotundioribus, existentibus: nam licet maioris flores, ex vno folio, conuoluli florum instar, componantur, attamen radijs discurrētibus, quasi in partes quinque diuiduntur: minoris flores, similiter quidem formati sunt, sed totus flos vnā partem maioris non adæquat: ita vt huius quini flores, maioris vnum in circumferentia non æquent: præterea staminula quaternaria minutissimis apicibus donata, cum stylo paulo longiore, è medio flore emergunt, quæ longius quam in maiore, extra florem producuntur: semen similiter quadruplo minus est.

III. *Trellium erubescens*

W. 24. 2. 292.

L. 24. 484

Sp. hist.

IV. *Mirabilis dichotoma*

Sp. hist.

*Hyoscyamus Creticus luteus maior.**Papauer spinosum.**Argemone mexicana* W. Sp. 2. 1148

DE HYOSCYAMO.

CAPVT II.

HYOSCYAMVS Creticus luteus maior: caulibus est cubitalibus, robustis, ramosis, rotundis, molli lanugine obsitis: folijs latis, subrotundis, sinuatis, & circumrosis, hirsutis, longiore pediculo donatis: ex quorum alis pediculi lanuginosi exurgunt flores sustinētes, ex calice hirsuto in quinque apices secto, prodeuntes, oblongos. Lamij melisophylli forma, quinquefariam diuisos, quorū tria folia superiora maiora & flaua, inferiora duo pallidiora, ex quorum medio, stamina quina, purpurascētia, apicibus flauescētibz, vna cum stylo oblongo eiusdem coloris, effertur: floribus delapsis, calices indurātur, qui semen minutum sub-

rufum continent. Ex horto Montembelgardiaco, à fratre Ioh. Bauhino primum accepimus, semine à Casabona missō, quemadmodum in Phytopinace monuimus, & in Matthiolo figura addita, descriptissimus: hanc postmodum Clusius, Hyoscyami Cretici alterius nomine, absq; figura proposuisse videtur.

DE PAPAVERE.

CAPVT III.

I. PAPAVER erraticum Pyrenaicum luteo flore: caule est tenui, pilis exiguis, hinc inde aspersis: folijs tenerrimis, glabris, pallide virentibus instar Caucaledis, vel Apij filiorum in lacinias diuisis per marginem incisīs & serratis, quorum costa me-

f. Cambricum
W. Sp. 2. 1148. Spa. herb.

diæ pili paucissimi adpositi: ex folij ala, pediculus nudus, sex, etiam octo vnciarum longus, prodit, florem simplicem, magnum, quadrifolium, & colore luteum, sustinens: plura nõ licet, cum hoc siccum, in Pyrenæis, locis tamen vdis, natum, D. Burserus attulerit.

II. PAPAVER spinosum: ex radice tenui, oblonga, fibrosa, caulis sesquipalmaris, aliquando altior, ramosus, rotundus, striatus, minimis aculeis donatus, alba medulla plenus, exurgit: folia omnium prima ex semine prodeũtia, oblonga, angusta sunt: subsequētia vero, quemadmodum & ea quæ in caule sunt, papaueris corniculati instar laciniata: non hirsuta, sed mollia & nitida medium caulem amplectentia, quæ tres, quatuorve vncias longa, duas lata; per margines aculeis flavescentibus & acutissimis armata; parte quidem superna viridia, at neruis, quasi tenui puluere asperso, albicantib⁹: parte inferna canescentia & neruis ex minimis aculeis exasperatis. Flos luteus, ex quinque, vel sex, aliquando quatuor folijs compositus, odorem Chelidonij maioris quodam modo referens, ramulorũ summis infidet: huic succedit capitulũ oblongum, pentagonum, hexagonum, & tetragonum, multis staminibus flauis id ambientibus, quod tenellum summa parte rubescit, maturum vero nigricat, spinis frequentibus & firmis horridum: hoc semine nigro, sextuplo aliorum maiore, rotundo, in apicem desinent & elegantissime striato, plenum est. Iulio & Augusto floret, & autumnò seri debet, cum planta annua sit.

Semen ex Anglia primum, nomine Figo del inferno, id est, Ficus infernalis, à D. Camerario iuniorē Norinberga allatum, vnde D. Doldius primum anno 1593. & mox nobiliss. Cortufus, Patauio, & plantam & semen transmisere, primusq; Papaueris spinosi nomine donauit, vti videre est in Phytopinace, & in Matthiolo, vbi & figura & descriptio proposita est, aliquot annis antequam Clusius, hoc, Papaueris spinosi nomine, in sua historia exhiberet. Tota planta succo flavescente, instar Chelidonij maioris abundat, quam ob causam Glaucium ne sit Dioscoridis, dubitamus: eos enim qui Chelidoniam maiorem, & eos qui Poma amoris volunt, & eos qui Papauer corniculatum phœniceum, substituunt, non probamus. Dioscorides etenim suo Glaucio, foli Papaueris corniculati tribuit, addens $\lambda\ \iota\ \pi\ \rho\ \omega\ \tau\ \rho\ \iota\ \chi\ \phi\ \upsilon\ \lambda\ \lambda\ \alpha$, nitidiora interpretor, qualia sunt Papaueris spinosi, non hirsuta, vt cornicu-

lati: addit totum croceo succo madere: quem sane vel leuissimo vulnere copiosum hoc Papauer fundit. Sed de his, in Theatro, Deo volente plenius.

DE ARGEMONE.

CAPVT IV.

Papauer asperum w. sp. 2. 1145 Sp. hist.
ARGEMONE alpina lutea: huic folia sunt, ad radicem parua, multa, in multifidas tenuesq; alas instar foliorum Scandicis incisa, viridia & læuia, inter quæ cauliculi bini, terni, palmares, nudi, leuissimis pilis vestiti, recta assurgunt, qui florẽ vnicũ medię magnitudinis, luteũ, quadrifolium sustinent: ex floris vmbilico, plurimi apices flavescentes exurgunt: flori capitulum paruum subrotundum, asperiusculum, semen continens succedit. Hanc in monte Sneeburg Austriæ, qua parte ex pago eiusdem nominis perpendiculariter ascenditur, inter saxa D. Burserus reperit.

DE ANEMONE.

CAPVT V.

I. **A**NEMONE tenuifolia Cretica albo magno flore: folijs est Ranunculi pratensis, vel hortensis repentis, specie trifolia, rarius quinquefolia diuisis, per marginem crenatis: caule pedali, rotundo, flores duos vel tres albos, ex sex, vel septem folijs compositos, Papaueris erratici florem magnitudine superantes, sustinente: quibus capitulum, seminibus aliorum Ranunculorum more confectum, succedit. Hanc delineatam, Patauij natam, Laurentius Rosenus Germanus Pharmacopæus, vna cum alijs anno 1595. transmisit: cuius iconem etiam Phytopinaci addidimus.

II. **A**NEMONE syluestris alba minor: ex radice subnigricante, fibrosa, folia subrotunda, vnguem vix superantia, longis pediculis villosis donata, terna, quaterna, Ranunculi pratensis modo, tribus vsque ad vmbilicum incisuris, dein singulis, alijs tribus minoribus laciniata, pallide virentia, mollia & hirsuta exurgunt, inter quæ cauliculus candida lanugine pubescens, vnciarum septem altus, in medio duobus foliis paruis laciniatis cinctus, cnius summo flos vnicus, paruus, triplo quam in vulgari minor, quinquefolius; candidus, in cuius medio capitulum exiguum, multis breuissimis sub-

luteis staminibus cinctum insidet. In summa, ab Anemone sylu, alba maiore, quam terrâ Matthiolum facit, sola magnitudine differre videtur. Hæc prope Herbigopolim sponte nascitur.

III. ANEMONE alpina alba maior: ex radice nigricante, folia exurgunt acuta, Cicutariæ modo, multis diuisuris secta, atrouitencia, & parte prona, secundum venarū ductum, villosa, inter quæ cauliculus tenuis, leuiter hirsutus, vncias sex altus, cuius summo flos albus, maior quam in vlla Anemone syluestri, vel etiam Pulsatilla vulgari, ex septem folijs compositus, ex rotunditate in acumē desinentibus, & pluribus in medio staminulis luteis donatus, insidet: an vero tandem huius, vt & sequentis flos, in plumosi seminis congeriem transeat, non constat.

IV. ANEMONE alpina alba minor: tota planta vncias quatuor non excedit, radiculam habēs parua, nigram, folia longe minora, quam prioris, magisq; villosa: cauliculo est biunciali villosa, quæ circa medium folia similia amplectuntur, cuius summo flos albus, sex folijs donatus, priore quadruplo minor, multis staminulis luteis præditus, insidet: hæc q; ad Anemonem syluestrem 2. Clusij accedit. Vtraque in Austria prouenit: illa in Blanckenstein: hæc, in Taurero Rastadiensi, vbi D. Burserus collegit.

DE PULSATILLA.

CAPVT VI.

I. PULSATILLA palustris: hæc folijs est ad radicem in tenuissima & angusta segmenta diuisis eorum pediculis hirsutis, inter quæ caulis pedalis, rotundus, rufescens, leui lanugine aspersus, cuius medium folia capillacea acuta cingunt, ipsiusque summo flos vnus, villosa capitulo ex capillaceis folijs composito sustentatus, insidet, qui vulgari longe minor, ex folijs sex acutis, violæ nigræ colore compositus, staminibus in medio luteis: capitulum villosa cæsarie comosum, & incanescens, cum semen succedit. Hæc apud nos in pratis vdis & paludosis Michelfeldæ prouenit: & in hortum translata, cum vulgari, vegetior quidem sit, sed formam & colorem referuat.

II. PULSATILLA apij folio venalis flore maiore: ex radice nigra, longiutcula, folia plura, pediculis oblongis, pilosis donata, crassa, dura, rigida, Apij

foliorum instar in quinque lacinias, & hæc in alias diuisa, margine piloso, prodeunt: inter quæ cauliculus vnciarum quatuor, nudus, at hirsutie incanus exurgit, qui florem magnum, trium vnciarum longum latumq; ex sex folijs compositum, multisque apicibus luteis, vt & duæ sequentes, donatum, sustinet; qui colore variat, aliquando ex albo & subpurpureo mixtus, aliquando intrinsecus albus, extrinsecus subpurpurascens, vernali tempore florens: in syluis circa Francofurtum ad Oderam, D. Fleissnerus, vt & sequentem, collegit.

III. PULSATILLA apij folio vernalis flore minore: & hæc ex radice crassa, nigra, oblonga, folia crassa, pauca, oblongis pediculis donata, Apij instar, sed in tres tantum lacinias ad vmbilicum diuisa, quarum qualibet in alias binas, ternasve lacinias, per marginem incisas, secantur, & pilis vix conspicuis donantur: cauliculo villosissimo, vncias duas alto, flos priore media parte minor, & dilute purpurascens insidet: Aprili, folijs plerumque carens, floret.

IV. PULSATILLA apij folio autumnalis: radice est longa, foris nigra, intus candida, folijs ad radicem plurimis, Apij modo in tres tantum lacinias, & has in alias diuisis, glabris, inter quæ cauliculus triuncialis, albis pilis villosus, florem præcedenti minorem obsoleti coloris, instar vulgaris, sustinens, qui, vt & priorum flores, in capitulum hirsutum, quod semen continet, abit. Septembri mense florens, in Lusatia, vnde D. Francus misit, reperitur.

V. PULSATILLA, folio Anemones secundæ, vel subrotundo: radix crassa, nigra, aliquot propagines quandoque fundit: ex quibus prodeunt folia, pediculis oblongis hirsutis donata, instar Anemones bulbocastani radice subrotunda, inferne & per marginem leui lanugine candicantia, semper in lacinias tres latas, & hæc in alias bifidas, vel trifidas, minus profundas secta: inter quæ caulis emergit pedalis, subhirsutus, infra medium angustis oblongis folijs (qualia & flori subijciuntur) cinctus, florem subcæruleum, septem folijs donatum, & reliquorum more in pappum abeuntem, sustinens: ex

Lusatia à D. Franco, Pulsatillæ latifoliæ nomine, accepimus.

v. Anemone palustris. w. sp. 2. 1272. sp. hist.

III. Anemone vernalis β. L. n. 759

II. Anemone vernalis
w. sp. 2. 1273
sp. hist.

DE RANVNCVLO.

CAPVT VII.

RANVNCVLS nemorosus Anemones flore minor: tota planta vncias sex non superat: radicalis est tenui, obliqua; cauliculo tenuissimo, trunciali, quem folia, vt in Ranunculo nemoroso albo, in tres lacinias, & hæ in alias, diuisa, sed vix vnguem lata, cingunt, ita vt tota planta cum flore, vnam vulgaris Ranunculi nemorosi albi laciniam; latitudine non superet: hæc, cauliculus vncialis sustinet, florem paruum album sex foliorum sustinens. A vulgato nemoroso non distinguerem, nisi hic paruus copiosissime in editissimo monte ad Curiam Rhetorum, & circa Monspelium fuisset obseruatus.

II. RANVNCVLS rotundifolius repens echinatus: ad radicem nigricantem, capillaceam, folia sunt rotunda, crenata, vncialia; pediculis longissimis donata, quæ vero in caule, maiora, pleraq; rotunda, etiam in lacinias, sed non vsque ad umbilicum, diuisa: caulem habet pedalem, in terram reclinatum & quasi repentem, ac in alios diuisum, circa quem folia pediculis palmaribus donata: flores pallide lutei, paucis ad umbilicum staminibus: flore deciduo; capitulum ex pluribus seminibus rufescentibus subaspetis echinatis, simulq; congestis compositum, succedit. Tota planta ob pilos asperos mollis est, atrourens, & circa Bononiam in agris prouenit.

III. RANVNCVLS palustris echinatus: è radice in multas fibras longis capillatas diuisa. prodeunt folia glabra, atrourentia, longis pediculis donata; communiter vnguem pollicis lata, pampini fere diuisura & in ambitu incisa, in caule tamen latiora & profundius laciniata: ramis est recuruis, aliquando pedibus, & in alios breuiore, hinc adhuc in minores diuisis: aliquando tamen tota planta vncias quatuor non excedit, & tunc ramuli plures à radice, duas, tresve vncias non superantes exurgunt, quorum extremitatibus flores pallide lutei, quinque folij insident: singulis succedit capitulum ex seminibus compressis, echinatis tuberculis obfatis, in apicem recuruum acutum desinentibus, pluribus, paucioribus, aliquando duodecim simul iunctis, compositum. *III. R. mucil. w. sp. 2. 1329*
Locis humidis & aquis Monspelluli gaudet.

Huius licet aduersaria sub Ranunculo palustri rotundiore folio semine echinato obiter meminerint, attamen quia cum Ranunculo palustri rotundifolio læui confundunt, vt in Phytopinace monuimus, integram veramque descriptionem proponere voluimus: hunc videtur Clusius in postrema sua historia nomine Ranunculi Apuleii, figura minus fideliter expressum, exhibere.

IV. RANVNCVLS grumosa radice folio ranunculi bulbosi: ex radice alba, grumosa, veluti ex paruis bulbis sed firmiter compactis, composita, fibris oblongis intermixtis folia: Ranunculi vulgaris radice verticelli folijs similia, subrotunda, sed profundius dissecta, oblongis pediculis donata, lenissime pilosa, prodeunt: inter quæ caulis pedalis, hirsutus, rarius in ramos diuisus effertur, quem folia in angustos lobos secta bis cingunt, cuius summo flos luteus, aliorum forma insidet: cui capitulum, breuissimis aculeis armatum succedit. Hic Ranunculus agris Bononiensibus familiaris est, & à D. Agerio collectus. Huius etiam meminimus in Phytopinace, sub Ranunculo racemosa radice loh. Bauhini qui in montibus Bononiensibus reperit. An hunc intelligit Anguillara opin. II. dum meminit Ranunculi circa Sebenicum Dalmatiæ oppidum, radicibus. Chelidoniæ minoris, qui polyanthos sit: de quo & Camerarius in suo horto, sub Ranunculo pleno flore luteo repente maiore?

V. RANVNCVLS geranij tuberosi folio: radice est fibrosa, caulibus multis cubitalibus, viridibus, leuibus, striatis & ramosis: folijs à radice absq; pediculis palmaribus, vncias sex longis latiq; superne atrourentibus, foliorum Geranij tuberosi instar in multas lacinias, sed longiores & latiores ad pediculum diuisis, & rursus in alias scissis: at in caulibus summitate, in segmenta graminea partitis: flores in ramulorum summis plures, parui, lutei, multis in medio staminibus, quibus capitulum paruum rotundum cum semine succedit. Non longe Patavio in Arqua, vbi Petrarchæ sepultura, anno 1578. legimus, quem nobiliss. Cortusius

Batrachium verum nominavit.

☉()☉

☉

Ranunculus montanus subhirsutus
latifolius.

R. lanuginosus f.
W. Sp. 2. 1327

VI. RANUNCVLVS montanus subhirsutus latifolius: ex radice oblonga, fibrosa, folia prima Geranio columbino similia, subnigricantia, mollia, in tres primum lacinias ad pediculum diuisa, & hæ in alias tres, hæq; in alias secta, pediculis palmaribus, subhirsutis donata prodeunt, quorum tamen superiora latiora & acutiora: inter quæ caulis sesquicubitalis, cauus, striatus, pene glaber, in ramos brachiatus, effertur: quibus flores parui, pallide lutei, quinquefolij insident; his semina, in capitulum congesta, succedunt. Hic in humidis montis Muretæ prouenit.

VII. RANUNCVLVS montanus lanuginosus folijs ranunculi pratensis repentis: radicem habet fibrosam, rufescentem, à qua, cum caule tenui, cubitali, lanuginoso, superne in alas diuiso, prodeunt folia pallide virentia, tactu mollia, pediculis pal-

VII. *R. lanuginosus*. W. Sp. 2. 1327. Spr. hist.

maribus, lanuginosis, donata, instar Ranunculi pratensis repentis, in tres primum lacinias, oblongis pedicellis donatas, & hæ in alias acutas, per marginem crenatas, diuisa, flos aureus, quinquefolius, priore maior est. In altissimis montibus, vrin Belken Marchionatus, reperitur.

VIII. RANUNCVLVS saxatilis magno flore: radix ex oblongis fibris capillaribus composita est: folia habet ad radicem plura, oblongis pedicellis nonihil lanuginosis donata, vnguë vix lata, in tres paruas lacinias, & hæ in binas, vel ternas acutas diuisa, inter quæ cauliculus palmo minor, tenuis, lanuginosus, cuius summo flos magnus, aureus, splendens, quinquefolius, multis in medio staminibus rufescentibus, insidet. Circa Monspelium in saxosis creuit.

IX. RANUNCVLVS saxatilis folijs subrotundis: radix in fibras oblongas, capillaceas abit: folia per terram sparsa, subhirsuta, crassa, pedicellis vncialibus donata, vix vnguem lata, in petiola parua, subrotunda, & hæ in alia diuiduntur: cauliculus tenuis, lanuginosus, sex vnciarum, ad exortum statim diuiditur: flos luteus, quinquefolius, multis staminibus donatus. Eodem quo prior loco reperitur.

X. RANUNCVLVS minimus saxatilis hirsutus: radice est pusilla, capillari, circa quam foliola plurima, in tres lacinias subrotundas, & per marginem incisas, diuisa, longis pedicellis hirsutis donata quæ cauliculus, duarum triumve vnciarum, hirsutus exurgit, florem luteum, aliorum Ranunculorum similem, multis in medio croceis staminibus, sustinet: cui capitulum paruum, vt in alijs succedit. Non longe Monspelio, ad Lattes, prouenit. *X. R. hirsutus*. W. Sp. 2. 1329

XI. RANUNCVLVS villosissimus Monspelicus: radice est fibrosa, rufescente, folijs ex ea prodeuntibus crassis, villosis, paruis, in lacinias primum ternas, alias subrotundas, alias acutas, & hæ in alias incisis & per marginem crenatis: quæ vero in caule sunt, in oblongas & acutas, & quasi aculeo armatas lacinias, sed longitudine impares, diuiduntur: inter quæ caulis palmaris, in breues alas brachiatus, quibus singulis, folium in plures lacinias diuisum, subiicitur: flos aliorum Ranunculorum forma, mediæ magnitudinis, lutei coloris est. Totaplanta ob pilos rufescentes, molles, villosa & rufescens est, & Monspelluli in saxosis reperitur.

VIII. *R. monspeliacus*. W. Sp. 2. 1323

DE DORONICO.

CAPVT VIII.

I. DORONICVM Helueticum incanum: ex radice geniculata, & quasi squamata, caulis emergit pedalis, rotundus, incanus, cui flos magnus luteus, folijs aureis longiusculis non crenatis, discucingentibus, qui tandem in pappum abit cum semine aliorum simili: folijs est crassis, ad radicem aliquibus subrotundis, alijs ex rotunditate oblongatis, in ambitu dentatis & serratis, parte inferiore vna cum pediculis obincanam lanuginem molli- bus, superne vero pallide virentibus & neruo albicante: quæ vero caulem ambiunt, longa sunt, angusta & acuminata, acris & amari saporis: ex Helueticis alpibus D. Burserus attulit.

II. DORONICVM Helueticum humile crassis folijs: planta palmaris est, folijs crassis & densis, superne atrouirentibus, inferne pallidis, non nihil hirsutis, primis quidem ex rotunditate oblongis, per ambitum crenatis, pediculi basi caulem ambientibus, subsequenribus vero, vncias sex longis, sesquiunciam latis, quorum superiora pediculis carent: caule est breui, hirsuto, in ramulos biuncia- les diuiso, quorum singuli florem luteum, mediæ magnitudinis, sustinent. Iulio mense in Valesiano- rum iugis (*auff der Gemme* vocant) floret, vbi D. Fleisserus eruit.

DE ELLEBORO.

CAPVT IX.

ELLEBORVS niger Saniculæ folio minor: radices nigrae subsunt & ab vno exiguo capitulo fibrae quamplures tenues descendunt: folia, quæ oblongis pediculis donata, subrotunda sunt, vnguem pollicis lata, in septem lacinias breues & angustas, ad umbilicum vsque diuisa, per margines crenata, in caule vero, breuissimis pedicellis tenuissime fissis: inter quæ cauliculi bini, terni, tenuissimi, palmares, & glabri exurgunt, vno alterove folio vestiti: aliquando in summo, pedicelli ad latera prodeunt, qui flosculos complures simul factos, candidos, quasi in muscario innectos, sustinent. In summa, veteratrum nigrum Dodonæi, siue Astrantiam nigram Lobelij, per omnia refert, solaque magnitudine dif-

Astrantia minor. Sp. herb.

fert. Hic in Alpibus solum reperitur, vt in monte Fraeto, Spligel Rhætorum & in Pyrenæis.

DE GENTIANELLA.

CAPVT X.

I. GENTIANELLA alpina latifolia magno flore: ad radicem nigricantem, fibrosam, folia humisparia, quaternaria, quinave subrotunda, crassa, plantaginis, vel Calthæ alpinae forma, vnciam lata, duas longa: inter quæ cauliculus vncias quatuor altus, vno alterove folio donatus, cui vtriculus insidet, vnicum florem oblongum, cæruleum, calathio similem sustinens: cuius calici vtrinque folium oblongum adponitur: ex Heluetiæ alpinis habemus.

II. GENTIANELLA omnium minima: ex radice oblonga, tenui, albicante, foliola oblonga angusta, viridia, plurima simul instar cespitis coniuncta, prodeunt, inter quæ pedicelli breuissimi (tota enim planta, radice excepta, ad vnciam non excedit) quibus singulis flosculus, pro plantulæ ratione magnus, pallide cæruleus, staminulis donatus, caliculo inclusus, insidet; hæc nisi summe amara esset, Muscus aliquis floridus censeretur: in summis Alpium Helueticarum iugis reperitur.

DE PLANTAGINE.

CAPVT XI.

I. PLANTAGO maxima tota glabra: ex radice nigricante, fibrosa, folia sex, septem, octo, glabra, carnosa, & nervosa vncias sex longa, quatuor lata, pediculis pene palmaribus, initio rubetibus, donata, prodeunt: inter quæ pediculi nuditres, quatuor, quinque, bicubitales, atrorubentes, rotundi, striati, spicam pedalem sustinentes, exurgunt: circa Montpellierum reperitur.

Reperitur quoque folijs laciniatis, tenuibus, glabris, pedalibus, vncias sex latis, caule etiam superante, & ad spicæ exortum, folia habente.

II. PLANTAGO quinqueneruia caulium summitate foliosa: hæc à vulgari in eo differt, quod cauliculi spicam florum sustinentes, in caulem palmarem excrescunt, in cuius summitate, folia plura, eodem modo quo ad radicem disposita: spicis, non ob-

N

longis,

longis, sed rotundis, breuissimis pediculis lanuginosis insidentibus.

Reperitur etiam quinqueneruia vulgaris, spicis bifidis: vel loco spicarum, sunt capita mire varientia, à pediculis nudis sustentata, quorum quædam ex infima spicæ parte, vtrinque; vnum capitulum obtinent, alia pluribus capitulis, vtrinque; spicæ circumiectis, donantur.

III. *PLANTAGO* trinervia angustissimo folio: radice est tenui, fibrosa, albicante; folijs aliquando palmaribus, aliquando vncias quinque; longis, striatis, attonitentibus, tribus nervis distinctis, per marginem potissimum pediculis, pilosis: inter quæ cauliculi plures exurgunt, alij cubitales, alij pedales, alij palmares, aliquando triunciales, ad exortum aliquando villosi, glabri nonnunquam, quibus spicæ breues, oblongæ & subrotundæ insident. Hanc sæpius ad vias, maxime ad rudera, notauimus.

IV. *PLANTAGO* angustifolia paniculis lagopi: ex radice oblonga, fibris oblongis capillata & rufescente, cauliculi plurimi, aliquando supra viginti, nudi, leuiter hirsuti, rotundi, recurui, altitudine impares, alij palmam excedentes, semipalmares, alij duas tresve vncias non superantes, prodeunt, qui capitulum lagopi forma, modo longum, modo breue, molle, rufescens sustinent: ad latera flosculi parui, rufescentes, tenuissimis pedicellis insidentes conspiciuntur, quibus semen minutissimum succedit: folia habet plura, neruosa, vncias quatuor longa, vncia angustiora, hispida, & in exquisitissimum apicem dehinentia. Hæc copiose in agris Neaufensibus prouenit.

Hæc aliquando ita parua, vt vncias tres non superet, magis villosa, & capitulis minimis rotundis donata.

DE HOLOSTIO SIVE LEONTOPODIO CRETICO.

CAPVT XII.

HOLOSTIVM siue Leontopodium Creticum: ex radice rufescente & quasi squamata, paulatim gracilescente, & in fibras diuisa, folia viginti, etiam plura, palmaria, angusta, nervis tribus per longitudinem discurrentibus distincta, & hirsutie subaspera, prodeunt: inter quæ pedicelli plures, molli rufescente lanugine pubescentes, duarum triumve vnciarum conspiciuntur, quibus singulis capitulum crassiusculum, rufescens insidet: flosculi albicantes, umbilico nigricante præditi, quandam foraminum speciem præbent: at in senescente, & arescente planta, pediculi crassiores & rigidi facti, vna cum capitulo terram versus, ad radicis caput adeo curuantur, vt pedem leoninum quodam modo referant. Hoc in Creta prouenit, & Patavio à Laurentio Rosena in Pharmacopæo, Leontopodij Cretici & Catanæces Cortusi nomine: dein pro Holostio minore, ab Imperato Neapoli accepi, & ante viginti & aliquot annos descriptionem, figuram addita, in Phytopinace proposuimus: postmodum & Clusius Leontopodij Cretici nomine, exhibuit.

DE CORONOPO.

CAPVT XIII.

CORONOPVS maritimus minimus: radícula est longa, capillari, foliolis multis per terram sparsis, in laciniis tenues instar foliorum Scabiosæ minoris siue Stœbes diuisis: inter quæ plures pedicelli recurui, vnciales, thyrsulos paruos spicatos & hirsutos sustinentes, flosculis minutissimis donatos: tota planta hirsuta est: hanc

D. Gillenius misit.

Plantago coronopus r.
W. Sp. 1. 649

DE PSIL-

Pſyllium minus.

DE PŶLLIO.

CAPVT XIV.

I. PŶLLIVM Indicum folijs crenatus: radice est oblonga, tenui, fibris capillata: caule circa radicem lignoso & rufescente, rotundo, subaspero, pedali, in frequentes ac foliosos ramulos diuiso, qui capitula plura, singula singulis pedicellis insidentia, sæpius dena, duodena, squamata sustinent, è quibus flosculi pusilli, pallide lutei, lanuginosi relucunt: semen nigricans, paruum, splendens, succedit: folia habet oblonga angusta, acuta, crenata, instar foliorum Coronopi, non nihil laciniata, hirsuta: ex semine PŶyllij Indici nomine sato, in horto aliquoties Iulio florens, enatum. Et hoc Dioscoridis PŶyllium censemus.

II. PŶLLIVM minus: huic radix est tenuis, ob-

longa, subalbida, fibris paucis capillata: ramuli semipalmares, rotundi, tenues, rufescentes, in terram reclinati, in summo in minores diuisi: folijs breuib. angustis, binis sibi ex opposito respõdentibus, quæ alis subijciuntur, aliquando ternis. nonnunquam quinis simul iunctis: ramulorum fastigijs, capitula squamata insident, quibus vtrinque foliolum vnum (aliquando plura & impari longitudine) paruum recuruum & per maturitatem rigidum subijcitur: flosculos habet pusillos, albos, pedicellis inhaerentes, quibus semen longe vulgari minus, subnigrum relucens, succedit, Augusto florens in horto collegimus, semen Patavio ex nobiliss. Bemb. horto, Gottne rubri & albi nomine missio: sic & Alpinus, Gottne rubrũ nominavit, differentiam inter Gottne rubrum & Gottne album (hoc enim Holostij species est) faciens. Idem & Bottrio rubro nomine, à Sprengero Heidelbergæ accepimus.

DE LIMONIO.

CAPVT XV.

I. LIMONIVM maritimum minus foliolis cordatis: ad radicem crassam, lignosam, rufescentẽ, parumque fibrosam, folia plurima, densa, carnosa, læuia, subrotunda, per terram instar cespitis sparguntur, in quibusdam plantis obtusa, nulloque mucrone prædita: in alijs, in summo sinum habentia, & cordis formam referentia: inter quæ cauliculi plures, inæquales, trium, quatuor, etiam sex vnciarum teretes nudi, prodeunt, in plurimos breues & recuruos ramulos diuisi, flosculis frequentibus parvis, pallide rubentibus onusti. Hoc in littore maritimo, vt circa Massiliam & Louornum, reperitur.

II. LIMONIVM maritimum minimum: tota plâcula vncias quatuor vix excedit: nam ad radiculam oblongam, rufescentem, in summo diuisam, foliola minima, subrotunda, crassa, instar Sedi compacta, inter quæ cauliculi vnciales, paucos flosculos pallide rubentes, vel subcæruleos sustinentes, exurgunt. Hoc in insula quadam non longe Massilia, prouenit. De alijs Limonij differentijs, in Theatro agetur.

II. Statice limonium, L. 1. 4. 394

N 2 DE
1. Statice cordata L. 1. 4. 394

Statice
cordata
Spr.

Statice
minimum
Spr.

DE BISTORTA.

CAPVT XVI.

BISTORTA alpina maxima: ex radice quadruplo-
quam in vulgari maiore, contorta, geniculata,
fibris capillata, foris nigricante, intus alba, caules
bicubitales, nodosi, striati, maiori ex parte nudi
exurgunt, quorum qualibet spicam florum sub-
purpureorum, vnciarum quatuor sustinet: folia

DE PYROLA.

CAPVT XVII.

Pyrola alſines flore maior.

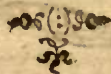

PYROLA Alſines flore duplex est. Europæa &
Americana, vtraque maior & minor est: nullius

Inmontibus europæis
W. Sp. 2. 282

habet oblonga, in acumen desinentia, venosa su-
perne virentia, inferne cæſta, vel etiam incana:
quorum quædam ad cubiti altitudinem accedunt,
ſed anguſta, vnciaſtres lata. In altiffimis Sileſio-
rum montibus reperitur, vt in Sudetorum iu-
gis, velut ad Gigantæum, Albiſ fontes

Schnee-gruben.

Pyrola alſines flore minor.

hactenus figura poſita fuit: Europæam ramen, pri-
mus Val. Cordus in obſer. ſylua ſub herba trientali
propoſuit; dein Iohannes Thalius, in ſua Hærcynia
Saxothuringica, ſub Alſmâthemo deſcripſit: & Ioh-
han. Francus in horto Luſatiæ, nomine herbæ pu-
ſillæ trientalis, & tandem Caſp. Schwenckfeldus,
in ſuo Catalogo plantarum Sileſiæ, Alſinem alpi-
nam nominauit: nulla differentia oſtenſa. Alſinæ-
themi maioris & minoris nomine, à D. Sigfrido
Helmſtadio: Pyrola Bohemica maioris & mino-
ris, à D. Doldio: minorem vero, nomine Anonymi
Belulæ folio, in betuletis Scotiæ natam, D. Cargil-
lus, ex Scotia miſit. Huius deſcriptionem, à prædi-
ctis propoſitam, præterire, & Braſſilianam maio-
rem deſcribere, in præſens lubet.

PYROLA Alſines flore Braſſiliana: ex radícula
alba, tenui, capillata, cauliculus efferitur ſingularis,
tenuis, læuis, ſex, ſeptemve vnciarum, in inferiore
parte nudus, circa medium duobus foliis paruis
ſibi oppoſitis donatus, ſuperius vero folijs ſex vel
ſeptem per ambitum cinctus: quæ magnitudine
imparia ſunt, aliquibus vncias duas, alijs vnâ
longis, vnciam vel ſemunciam latis, Plantaginis
quinqueneruiæ forma (cû & per huius folia quin-
que nerui diſcurrant) ſed glabra, tenera & viridia,
in acumen diſtigiata, ex quorum medio pedicellus
tenuis, vncialis exurgit, florem ſingularem, pallide
luteam, vngui pollicis æqualem, quadrifolium,
ſtriatum, cuius folia (ſtellæ modo diſpoſita) latera-
lia, alijs duobus latiora ſunt: ad ſtoris vmbilicum,
ſæminula plura exigua, ruſceſcentia occurrunt.

Hæc in Braſſilia apud Tououy nambaulios

Pyrola = Cornus canadensis reperta
L. Sp. 172
Sp. hist.

reperita est, & ab Europa, potissimum folijs quinquerujs differt, cum per Europæ, tam maioris, quam minoris folium medium, vnicus neruus feratur, à quo fibræ per latera sparguntur: dein flore, quintuplo maiore: At minor Brassiliana, ab Europa minore, solum foliorum magnitudine, quæ in Brassiliana longiora, angustioraque sunt, differt.

DE POTAMOGETO.

CAPVT XVIII.

I. POTAMOGETON racemosum angustifolium: radice est capillacea, rufescente, cauliculis tenuissimis, palmaribus, in aqua fluitantibus, folijs angustis, longis, binis ex opposito respondentibus: aliquibus in ambitu leuiter sinuatis, aliquibus minime sinuosis: petiolo tenui, breuique, flosculi puffilli, vix in morem congesti, insident, quibus granula aculeata, simul iuncta succedunt. Hoc prope Monspelium, ad molendinum in aqua fluitans reperitur: idem tribuli aquatici minoris nomine, D. Francus ex Lusatia misit.

II. POTAMOGETON gramineum ramosum: ex cauliculo pedali, etiam cubitali tenuissimo, rotundo, albicante, in plures alas brachiato, folia graminea, oblonga, atrouirentia, non alternatim, sed multum ab inuicem distita, prodeunt, quæ in alia folia, fere capillacea, abeunt, nihilominus tamen ex primi folij ala, cauliculus in similia folia abiens; exurgit: in extremo caulis, pediculus triuncialis, flosculos minutos, & granula subsequentera & subaspera, non racemi modo, sed magis, & velut in spica, dispersa, sustinet. Hoc in paludibus Austriæ fluitans, Fontilapathi graminei nomine, D. Barferus misit.

III. POTAMOGETON minimum capillaceo folio: hoc paruum est capillaceo & caule & foliolis oblongis, inordinate dispositis, pallide virentibus: in summo, pedicello paruo, modo vno, modo duobus, capitulum minimum & acuminatum, prioris tamen forma, quod minutissimo flosculo pallidulo successit, sustinens, quorum aliud expansum, aliud quasi vesiculæ foliaceæ in acumen desinentis, inclusum est. Hoc cum sequenti, Monspelio D. Barferus attulit.

IV. POTAMOGETON capillaceum, capitulis ad alas trifidis: hoc cauliculo est palmari, pito non crassiore, ramofo, articulado, ad quemlibet articu-

lum, folia binâ, oblonga, quouis pilo tenuiora; ex aduerso respondentia: quorum alis, minutissimi flosculi palliduli insident, qui iuncti, nodulum quasi referunt, quo maturato, nodulus siue capitulum, ex tribus portiunculis semicircularibus in apicem abeuntibus & rufescentibus compositum, conspicitur nihilominus tamen, ex priorum foliorum alis, pedicellus exurgit, qui in tria, etiam plura foliola absumitur, similisq; in medio nodulus adponitur; in summitate namque capitulum nullum est.

DE SERPENTARIA.

CAPVT XIX.

SERPENTARIA triphylla Brassiliana: hanc integram describere non licet, siquidẽ solum caulis portio cū folio & flore ad manus sit: quare ex caule rufescente, striato; exurgit, folij pediculus palmaris, & læuis, in cuius summo folium tenue, albide virens, fibrosum, subrotundum, trifidum, in exquisitum apicem desinens, duabus partibus inferioribus, & quidem inferne sinum obtinens, quorum quodlibet, vncias binas cum dimidia latum, longitudine vero vncias quatuor superat: flos serpentariæ maioris forma, similiter pediculo triunciali donatus, longitudine vnciarum quinque, latitudine sesquiuncialis, atrorubens, striatus, venis albicantibus per medium, maxime extrinsecus, excurrentibus: pistillo nigricante, oblongo, in summo bifido. Ex Tououpinambault Brassiliæ anno 1614. allata.

DE TVSSILAGINE.

CAPVT XX.

TVSSILAGO alpina folio oblongo: ex radice nigricante, minimi digiti crassitie, plurimis fibris donata, caulis exurgit cubitalis, hirsutus, rufescens, striatus & asper: folijs ad radicem quinis, senis, longis pediculis donatis, oblongis, nigricantibus; duris, hirsutie asperis, per marginem crenatis; & impari longitudinis: at in caule binis, ternisve angustioribus: cuius summo, aliquando intramos ditaiso, flos mucosus, luteus, latis magnus insidet, qui tandem in pappum euanescit. In Helueticorum alpibus & Baldo (sed angustioribus folijs) prouenit.

Senecio
dormicus
w. sp. 3. 2

v. 8
L. sp.

III. = P. pusillum, L. sp. 184. Sp. hist.

II. = P. hactenus alius. Sp. hist.

I. = P. setaceus. Sp. hist.

IV. = Zarnichella h. v. l. v. l.

DE CACALIA ET LAPPÀ.

CAPVT XXI.

malaga frigidè de 1244
CACALIA tomentosa: folia habet Tussilaginis
 folijs maiora, figura instar Personatiæ oblon-
 ga, in ambitu serrata, nonnunquam sinuata, super-
 ne ex virore nigricantia, venis tamen, in cana lanu-
 gine albicantibus, percurrentibus: inferne, propter
 densam & mollissimam lanuginem qua pubescunt,
 candidissimis: quorum pedicelli oblongi, striati,

non secus ac folia, lanuginosi: de floribus nil con-
 stat, cum solum folia aliquot D. Paschalis ad nos
 miserit, in Sumano monte prope Vincentiam col-
 lecta: eandem circa Thermas Fabarias, sed flori-
 bus, cauleq; carentem, postea obseruauimus.

LAPPÀ rosea: hæc à vulgata differt capite, nam
 circa floris capitulum, folia plura, veluti in Planta-
 gine rosea, dense stipata, iunguntur, quæ singula in
 mollem aculeum desinunt: hæc apud Lipsenses
 frequenter reperitur: vnde à D. Iunger-
 manno accepimus.

LIBER SEXTVS.

DE LEUCOIO.

CAPVT I.

LEUCOIVM luteum magno flore: hoc à vulga-
 ri Leucoio luteo Keiri dicto, differt magni-
 tudine & colore, quia paruum fruticem, valde ramo-
 sum & totum virentem refert: folijs est maiori-
 bus, viridibus, splendidibus: floribus quadrifolij
 magnis, ita vt huius folium, vulgaris totum florem
 pene adæquet, odoratissimis, intensiorisque lutei
 coloris: siliquis copiosis, semen minutum, planum
 rufum continentibus. Hoc Maio mente & maiore
 ætatis parte floret, pertenuis est, & frigoris patiens,
 cuius semen, Leucoij lutei Hispanici nomine mis-
 sum est.

*manilla d'uni
w. sp. 3. 516*
II. LEUCOIVM luteum serrato folio: hoc à præ-
 cedente folijs potissimum discrepat, quæ duplo
 pene longiora, angusta, per latera crenis asperis
 serrata, & in aculeum sinientia, quæ similiter crassa,
 sed pallide virètia, mollia, quia parte inferna quasi
 lanugo asperla est: flores lutei sunt & magni. Hoc
 D. Doldius Norinberga misit.

III. LEUCOIVM luteum sylvestre hieracifolium:
 hoc circa radicem crassiusculam, albicantem, in
 oblongas fibras capillatas abeuntem, folia plura
 habet per terram sparsa, eaque oblonga, angusta,
 subaspera, sinuosa & per æstatem in planta luxu-
 riant Hieracii instar sinuata, quæ circa caulem pe-
 dalem, striatum, non nihil in canum alternatum di-
 sposta, oblonga, latiuscula, vt in Keiri vulgari pal-

lide virentia, ob raras crenas inæqualia, rætuq; ob
 leuissimam hirsutiem aspera: caulis maior pars flori-
 ridus est flores lutei sunt, quadrifolij, Keiri floribus
 minores. oblongis pediculis donati, quibus siliquæ
 triuiciales strictissimæ, in summo vtrinq; parum re-
 flexæ, succedunt: hoc in syluis prope Neustadium
 Hærcyniæ reperitur, vnde D. Furerus misit.

IV. LEUCOIVM album odoratissimum folio viri-
 di: radice est multifida, caule viridi, ramofo, ali-
 quando minimi digiti crassitie: folijs viridib. splen-
 dentibus, crassis, Keiri folijs forma respondentib:
 floribus albis, quadrifolijs, suauiter a modum &
 quidem vesperi Hesperidum modo, olentibus, cu-
 ius nomine nostrates, *Bisim Nâgettn* id est, molcū
 redolentes garyophyllos vocant: quibus siliquæ
 longæ, crassiusculæ, virides, duplicem planorum
 seminum ordinem, membrana intercurrente, con-
 tinentes, quod Leucoii albi Cretici nomine primo
 accepimus. Hoc per aliquot annos durat, si hyeme
 in cella asseruetur.

V. LEUCOIVM minimū Creticum: cauliculo est
 palma minore, viridi, striato, leuissimis tamen pilis
 aspersis: foliolis subrotundis, pallide virentibus,
 longis pediculis donatis, aliquando binis ex oppo-
 sito, aliis alternatim sitis: cauliculi summū in duos
 pedicellos abit, qui flosculum oblongum, exru-
 leum, quadrifolium, modo vnum, modo duos, su-
 stinent.

*III. Euphrasim heracifolium
w. sp. 3. 511
sp. nat.*

finent. Hoc ex horto nobiliff. Contareni, D. Lericizius attulit.

VILLEVOIVM maritimum minimum: radiculam habet tenuissimam, oblongam, albam, ad quã foliola minima quina, senave, subrotunda & pallda: cauliculus sesquiuncialis, rufescens, quinis, senis, foliolis oblongis, obtusis, hirsutiẽ subcanis, alternatim dispositis, cingitur: flosculum vnum vel alterum subæruleum, cauliculus & pedicellus hirtulus sustinet. Hoc in litore maris prope Terracinum reperitur. *Chiracurus villosus. v. sp. 2. 512. sp. hirt.*

DE HESPERIDE.

CAPVT II.

HESPERIS syluestris flore paruo: caule est cubitali, viridi, striato, nodoso, multis alis fere palmaribus, donato & cõcauo: folijs quam in vulgari acutioribus, in ambitu profundius serratis viridibus, subhirsutis & minus vulgari asperis: floribus plurimis, subæuleis, quadrifolijs paruis, ita vt huius flos integer, vix vulgaris foliolum adæquet, quibus siliquæ striatissimæ succedunt. Hæc, circa Monspelium in horto Dei, ad aggeres aquarum, à D. Bursero collecta fuit.

II. HESPERIS syluestris Hieracij folijs hirsuta: tota planta hirsuta est, caulem habens pedalem, angulosum, hirsutum, pallide virentem, in summo in ramos aliquot alternatim dispositos diuisum, folia Hieracinis instar laciniata & sinuata, oblonga angusta, acaminata, crassa, hirsutiẽ aspera, quorum superiora pediculis carent: flores in calicibus hirsutis rubri, magnitudine Hesperidis vulgaris flores æquantes: quibus similes siliquæ, semen cõtinentes succedunt. In faxosis humidis Prouinciæ, D. Burserus legit.

DE SAPONARIA.

CAPVT III.

SAPONARIA cõcaua Anglica: planta est elegans, radicibus fuscis, crassis, longis, lentis, repentibus fibellis paucissimis adhærentibus: vnde caules exurgunt cubitales, rotundi, striati, glabri & albi, geniculis distincti, in terram reclinati, & concaui: circa quos folia viridia, glabra, subrotunda, nervosa, vncias duas lata, paulo longiora, rarius ex singulis geniculis bina, sed ex quolibet geniculo vnũ tantum, nullo certo ordine vel numero enascitur, quod antequam expandatur, fistulæ instar caulem complectitur: flores in summo caulicorum, ex su-

periorum foliorum sinu, tenerrimis pedicellis subnixi, ex caliculis oblongis, nonnihil hispidis prodeunt, Saponariæ vulgaris forma, ex quinque folijs per oras crenatis, commissi qui colore albi sunt, leui carneo colore asperso, in quorum medio staminula quædam exigua: semen non vidimus.

Hæc æstate media floret in Anglia, quæ in Comitatu Northampton, in nemore quodam Spianie dicto, à D. Gerardo Chirurgo Londinensi reperta, Gentiana concaua nominata, & Londino à D. Listero, vna cum figura suis coloribus illustrata, misa fuit.

DE LYCHNIDE.

CAPVT IV.

LYCHNIS auriculæ vrsi facie: hanc in Phytopyrace sub Lychnide viscosa Cretica exhibuimus, cuius hæc perfecta descriptio est: radice est alba, longa, & fibrosa, folijs ad radicem pluribus, etiam viginti numero, per terram sparsis, incanis, lanuginosis, Auriculæ vrsi folijs forma & crassitie similibus, vncias tres, etiam quatuor longi: quæ ex longissimo & latiuscoto pediculo sensim rotundã figuram acquirunt, & rarius vniuersam latitudine superant: caulem habet sesquicubitalem, ramosum, rotundum, hirsutum, firmum, in summo læto succo glutinosum: flores ex viridi flauescentes, plures, quasi in umbella congesti, quinquefolij & bifidi: quibus caliculi parui, semen minutum nigricans continentes, succedunt. Hanc à Joh. Bauhino, Viscaginis auriculæ vrsi facie Candia, quo nomine semen à Casabona Florentia acceperat, primum habui: dein Lychnidis auriculæ vrsi facie: & hanc postmodum Clusius, Lychnidis sylv. latifoliæ nomine, exhibuit.

II. LYCHNIS syl. minima exiguo flore: ex radice oblonga, tenui, cauliculus rotundus, rufescens geniculatus, trium quatuorve vnciarum, in alas minimas brachiatas exurgit, foliolis binis exiguis, acutis, ad quemlibet geniculum & alam, & ex quolibet ala, pedicelli oblongi, angustissimi, rigidi, quibus flosculus purpurascens, ex quinque foliolis, singulis cordis formam referentibus, compositus infidet. Hęc circa Monspelium, in pede montis qui est prope Boutonercopiose reperitur, quam Centaurium minimum appellabant. Verum ante quadriennium eandem, sed palmum superantem, & Florentiæ ad agrorum margines natam, Tunica peculiaris nomine, à D. Bursero accepimus.

DE CARYOPHYLLO.

CAPVT V.

I. CARYOPHYLLVS arborefcens Creticus: ex radice crassa, alba, dura, & lignosa, caules cubitum superantes exurgunt, albi, rotundi, laeues, geniculati, lignosi, in alas brachiati: folia habet ad radicem plura, longa: angusta, in acutum mucronem desinentia, pallide virentia, in caule paucissima: flores, è calicibus viridibus, tenuissimis & acutissimis foliolis cinctis quinquefolij, eleganter, sed non profunde, fimbriati, ex diluta purpura rubentes, prodeunt: ex quorum medio staminula plura breuiaque prominent: semen vero paleaceum in caliculis continetur. Ex semine Cretico, in horto Montembelgardiano velut in arbusculam excreuit.

II. CARYOPHYLLVS syluestris repēs multiflorus: ex radice crassa, lignosa, subfusca, cauliculi plurimi, etiam quandoque supra triginta, trium quatuorve vnciarum, tenues, partim in terram reflexi, partim erecti, paucis foliolis cincti, quæ circa radicem plura, breuissima, angustissima, dura, mucronata, viridia: quibus singulis flos, modo vnus, sæpe duo simul caliculis ad exortum iunctis, quinquefolij aliorum forma, pallide rubentes insident. In saxosis circa Monspelium prouenit.

III. CARYOPHYLLVS syluestris biflorus: ex radice parua, folia pauca angustissima, vt prioris, sed multo longiora, exurgunt, & inter hæc cauliculus tenuis, plus minus palmum altus, in summitate in duos pediculos semper distinctus, quorum singuli florem magnum, Caryophylleo syl. vulgatissimo multo maiorem, quinquefolium, leuiter laciniatū colore pallide rubentem sustinet. Circa Geneuam D. Cherlerus collegit.

IV. CARYOPHYLLVS pumilus latifolius: à radice cauliculus, statim in duos ramulos sex vncias altos, tenues, rotundos diuisus prodit, cui ad radicem folia breuia, latiuscula, in ramulis longiora, mollia & pallida, binis sibi inuicem ad geniculos respondentibus: cuilibet ramulo, flos vnus, priore multo minor, pallide purpurascens, magisq; albès, ex breui calice prodiens, insidet: ex Austria D. Burserus misit.

V. CARYOPHYLLVS holostius alpin⁹ latifolius: ad radicem tennem, albicantem, fibrosam & re-

pentem, cauliculi aliquot in terram reclinati, hirsuti, trium, quatuorve vnciarum, folijs paruis, subrotundis, latis, binis, sibi inuicem respondentibus, hirsutis, & crassis cincti: ex alarum sinu, pediculorum instar ramuli exurgunt, singuli florem vnum, calici viridi primo inclusum, dein quinquefolium magnum & album sustinent, cui capitulum oblongum, semen continens succedit. Hic in Valesianorum alpibus, loco **Stemme** dicto, & circa Fabarias reperitur.

VI. CARYOPHYLLVS holostius alpinus angustifolius purpurascens: & hic radícula est repente, cauliculo tenui, triunciali, leuiter hirsuto, circa quem foliola parua, oblonga, acuminata, bini sibi opposita: flores in summo bini, terni, prioribus minores, purpurascens, stellæ in modum dispositi, calicis foliolis viridibus alternatim velut intercedentibus: ex Pyrenæis Hispanicis, D. Burserus attulit.

VII. CARYOPHYLLVS holostius alpinus gramineus, radiculâ habet exigua, caulē palmare, exilem, rotundum, geniculatum, pilis leuissimis donatum, circa medium in ramulos & hi in alios brachiatum: folia ad radicem pauca, ad geniculum bina, ex opposito respondentia, atrouirentia, angustissima, vnciam longa; flosculi albi quinquefolij, ex calice prodeuntes, singuli, singulis pedicellis insident: quibus exiguum capitulum, minuto semine refertum, succedit. In alpibus prouenit: in Austria monte Taurero, D. Burserus legit.

VIII. CARYOPHYLLVS holostius montanus angustifolius albus: & hic cauliculo est tenui, geniculato, rufescente, glabro, trium quatuorve vnciarum: folijs oblongis, angustis, glabris cincto, floribus albis quinquefolijs, & prædicto quinto multo minoribus. In horto Dei, D. Burserus legit.

IX. CARYOPHYLLVS holostius tomentosus latifolius: ex radice tenui & repente, caulis tenuis, rotundus, geniculatus, in terram reclinatus prodit, qui statim in ramulos plures palmares, semipalmares, etiam minores subdiuiditur, quos folia oblonga, latiuscula, quædam subrotunda, ob lanuginem aspersam mollia & alba, bina & opposito respondentia, cingunt: flos non est conspectus: Hunc ex horto Pisano & quidem secundo, primum opera D. Wolfhardi Ocymoides tomentosii nomine, accepimus.

X. CARYOPHYLLVS holostius tomentosus angustifolius

VII. *Silene rupestris* β. w. sp. 2. 707. Sp. angustifol.
 VI. *Stellaria alani*. w. sp. 2. 713
 IX. *Cerastium sternum latum*. w. sp. 2. 817. Sp.
 X. *Cerastium tomentosum*, β. ^{is}

V. *Cerastium latifolium* w. sp. 2. 817
 IV. *Cerastium latifolium*. Sp. herb.

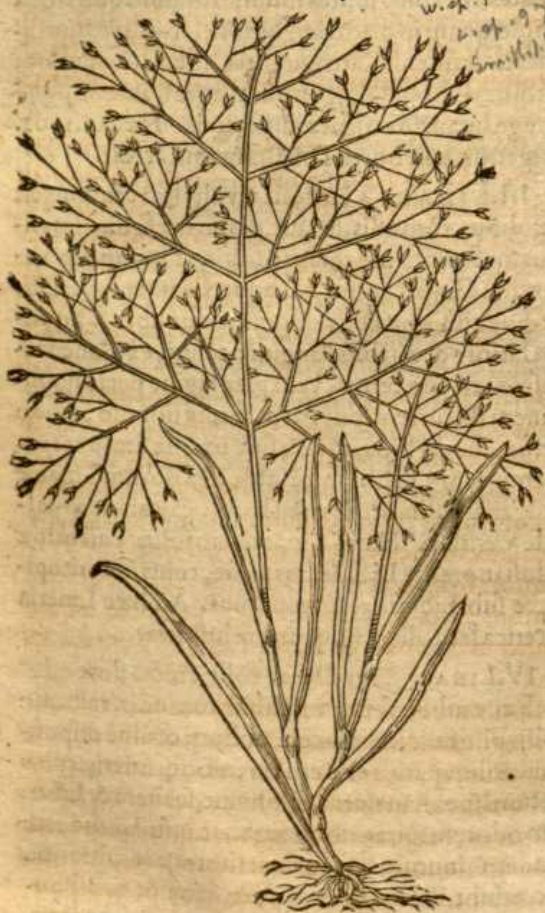
Stellaria alani
 w. sp. 2. 713
 Sp. herb.

Stellaria rupestris
 w. sp. 2. 707
 Sp. herb.

Stellaria alpinus
 w. sp. 2. 683

gustifolius: hic cauliculis est palmo minoribus, erectis tenuibus, rotundis & parte infera geniculatis, superiore parte nudis & pene glabris, qui statim in ramulos breuissimos, ex alarum sinu, ex aduerso fitos, diuiduntur: folia habet oblongiuscula, angustissima, reflexa, ob tomentum mollia & ex viridi albicantia: cauliculus in tres pedicellos, binis foliolis sustentatos, eosque oblongos, sed longitudine impares, ab it, qui singuli calicem viridem sustinent, cuius unus, isque albus & quinquefolius insidet: hunc in Granada, ad radicem montis copiose D. Albinus obseruauit.

Caryophyllus aruensis glaber minimus.

XI. CARYOPHYLLVS aruensis glaber minimus: ex radice capillacea rufescente, cauliculus vnus vel alter, tenuissimus, geniculatus, pedalis prodit, in summo valde ramosus, ramulis capillo tenuiori-

Arca caryophyllo, sp. hist.

bus, quorum singuli, singulos flosculos albos, minutissimos, in duos apices abeuntes sustinent: folia habet pauca, longa, angusta. Variat magnitudine, nam & semipalmaris est, paucissimis, capillaceis, breuioribusq; foliolis. Illuta ex Euganeis collibus habemus: hunc vero Monspelio: & hoc adhuc minus ex syluis prope thermas Wisbadenses infra Moguntiam.

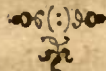
XII. CARYOPHYLLVS saxatilis ericæfolius umbellatis corymbis: ex radice tenui, contorta, lignosa & reclinata, cauliculi plures, geniculati, rufescentes, semipalmares, attolluntur: ad quorum exortum foliola breuia, angusta, ericæ similia & ad genicula singula bina breuissima & rigidiuscula: cauliculorum summitatibus, veluti umbellæ ex corymbis compositæ insident, vnde flores candidi, ex quatuor, aliquando quinque foliolis constantes, prodeunt. Hic in Gallia: prouincia locis saxosis, in monte edito prope Vigan reperitur.

XIII. CARYOPHYLLVS saxatilis ericæfolius ramosus repens: hic instar musci eleuati per terram repens, ex radice caulem lignosum emittit, in ramos plures, & hos in alios subdiuisum, quos folia exigua ericæ folijs similia cingunt: quorum summitatibus flores copiosi, niuei, magni, elegantissimo spectaculo insident: ex Pyrenæis D. Burserus attulit.

Hunc floribus rubris, sed maioribus, folijsq; ad cauliculos longioribus & latioribus, ex Hispania habemus. Vterque à Caryophyllo muscoso, siue musco florido, diuersus est.

XIV. CARYOPHYLLVS saxatilis siliquosus: è saxorum fissuris in Hercyniæ promontorijs, planta perennis erumpit, foliolis ad radicem pluribus bellidis forma, sed multo minoribus, oblongis pediculis donatis, tenuibus pallide virentibus, inter quæ cauliculi tenues, læues, palmares, in oblongos ramulos diuisi, folijs paucis, longis, angustis cincti, prodeunt; ramulorum summis flores candidi, quadrifolij insident, quibus siliquæ strictissimæ, minutissimum semen rufescens continentis,

succedunt. Gypsophyti siliquosi nomine, D. Furer. communicaui.

DE ANTIRRHINO.

CAPUT VI.

a. origani folium. W. Sp. 3. 250. Sp. herb.

ANTIRRHINUM saxatile folio serpilli: radice est parua, ramis multis, reflexis, tenuibus, leuiter hirsutis: folijs Serpilli vulgaris forma, sed minoribus: floribus rubris, aliquando pallide caeruleis, pedicellis oblongiusculis insidentibus, forma & magnitudine vna cum capitulo succedente, Anthirrhino aruensi minori similibus. Massiliae in saxosis prouenit.

DE LINARIA.

CAPUT VII.

Linaria bellidis folio.

ILINARIA latifolia Dalmatica magnò flore: caulibus est lignosis, rotundis, firmis, cubitū.

I. Antirrhinum dalmaticum.

W. Sp. 3. 251. Sp. herb.

superantibus, in ramos brachiatis; quos folia, praefertim inferiora, vnciam lata, duas longa, pediculis carentia, in apicem acutissimum desinētia, nullo ordine seruato, ambiunt: flores habet Linariae vulgaris florib. forma similes; sed triplo imo quadruplo maiores, ex luteo rufescentes, aureolue, quibus vascula vt in alijs, succedunt. Hanc anno 1594. in horto Montembelgardiano collegimus, enatam ex semine à Casabona Florentia missò nomine Linariae maximæ Dalmaticæ lauri folijs: eandem quoque nomine Linariae perennis fruticantis Creticæ accepimus.

II. LINARIA Americana paruo flore: ex radice caules plures sesquicubiales, rotundi, laeues, rufescentes, in ramos plures diuisi, exurgunt; quos folia triplo quam in priori angustiora, in exquisitum apicem desinentia, atrouirentia, alternatim nulloq; ordine disposita, cingunt: floribus est aureis, iisque longe quam in vulgata minoribus. Hæc an. 1601. Argentinæ, in horto D. Saltzmanni creuit.

III. LINARIA latifolia tryphylla: caulibus est viridibus, rotundis, striatis, glabris, sesquipalmariibus, in summo brachiatis: folijs vt in Linaria Valentina Clusij, terno, & aduersis inter se petiolis ordine adhærentibus, dispositis, quolibet folio vnciam latiore & duabus longiore, tenui; ex glauco virrescente, venis ternis, vt in plantagine per longitudinem discurrentibus: at in caulis summo, modo terna, modo bina, modo sine ordine sita sunt: extremo ramo veluti spica oblonga florum Linariae vulgari similibus rictu flauo, calcari vero pallide caeruleo. Hanc Linariae latifoliae Valentinae Clusij nomine D. Doldius misit, cuius in Phitopinace sub Linaria 5. meminimus. An hæc Linaria Cretica latifolia Clusij, in sua historia?

IV. LINARIA capillaceo folio erecta flore odorata: hæc caulibus est cubitalibus, rotundis, ramosis: folijs plurimis, capillaceis, nulloq; ordine dispositis: floribus paruis ex caeruleo, alboq; mixtis, cuius rictum linea flauescens distinguit, suauem & subtilem odorem spirantibus: quibus capitula Lino fere similia, minutum semen in pericarpis continētia succedunt. Planta perennis est, Monspeffuli sponte proueniens: nonnunquam ibidem in muris reperitur: flore vario, coloribus ex albo, caeruleo & luteo mixtis. *Antirrhinum mucosulorum*

In hortis, cultura omnibus sui partibus maior est, duos cubitos superans, & quidem duplex, alt

II. Antirrhinum limpolium

W. Sp. 3. 252. Sp. herb.

ri flos odoratior, alteri in odorus: quæ ex radice repente & perenni mire se propagat.

V. LINARIA aruensis cærulea erecta: hæc radice est exili, capillacea, cauliculis palmaribus, folijs capillaceis, sed rarioribus & breuioribus, quam in priore: floribus paruis, violaceis, lini capitulis exiguo semine refertis. Hæc in agris Lusatiæ flore est cærneo: at Montspessuli in aruis ad montem Centrum violaceis reperitur.

VI. LINARIÆ aureæ affinis: caule est cubitali, rotundo, lignoso, in ramulos brachiato, quorum summitatibus flores lutei, Senctionis maioris forma, & similiter in pappum abeuntes, insident: folia oblonga, angusta, Kali maioris cochleato semine, folijs & forma & modo dispositis (sed densiora) habet. In Aragoniæ locis desertis, D. Albinus collegit. *vi. Senctio Linariæ, w. sp. 3. 1777. 5 p.*

LINARIAM bellidis folio, à C. Clusio, Lobelio & alijs sub Linaria odorata, descriptam, sed non recte icone expressam, cum calcaribus careat, figuram veram adponere visum fuit.

DE LINO.

CAPVT VIII.

I. LINVM frutescens subflauum: fruticosum est, caulibus cubitalibus, tenuibus, leuibus & ramosis; folijs angustis, breuibus, sine ordine dispositis: floribus in summis cauliculis multis & magnis, subflauis, quinquefolijs, totidem in medio staminibus. Hoc in Granada D. Albinus legit.

II. LINVM syluestre cæruleum folio acuto: caule est pedali, rotundo, lignoso, statim ad exortum in

ramos palmares diuiso, quos folia atroni etia, basi latiore alternatim cingunt, & in exquisitissimum, & veluti aculeatum mucronem desinunt: ramorum summitatibus, cauliculi multi quasi in umbella dispositi, calices aliquor apicibus donatos sustinent, è quibus flores magni, cærulei, quinquefolii, in medio staminibus donati, prodeunt, quibus vascula subrotunda succedunt. Hoc in saxolis Prouinciæ, non longe Massilia prouenit.

III. LINVM minimum stellatum: tota plantula duarum, rarius trium vnciatum est, radícula capilli instar tenui, albicante, cauliculo vero vel altero tenuissimo, foliolis breuib⁹, in exquisitissimum paruumq; apicem desinētibus: inter quæ flosculi parui, pallide virentes, stellati, ex quinque radiolis, exiguum circulum veluti vmbonem cingentibus, cōpositi. Hoc Montspessuli in Gramuntio & Boutoneto prouenit, & ab alijs lingua auis minor ab alijs Passerina minor saxatilis, dicebatur. *Lycopium Linum 56*

DE HYSSOPO, HYSSOPI FOLIA, SIVE
Gratiola minore, & Thymo.

CAPVT IX.

HYSSOPVS latifolius: caulibus est lignosis, rufescentibus, striatis: folijs triplo quam in vulgari latioribus, obtusis, in reliquis cum vulgato conueniens. Londino D. Cargillus misit.

2. Addidit & alium, à vulgato solum foliorum colore diuersum, qui in hoc atrouirens, in illo vero pallide luteus.

3. Sic & tertium hirsutum, cuius caules & folia, molli lanugine pubescunt.

II. *Linum nabrucei*
w. sp. 1. 1535. L. 4. 398
Sp. hist.

V. *Antirrhinum aeneum*
w. sp. 3. 244. Sp. hist.

Hyssopifolia siue Gratiola minor.

HYSSOPIFOLIA siue *Gratiola minor*: ex radice modo crassiore, modo tenuiore, ac fibrosa alba, caulis exurgit cubitalis, in plures ramulos diuisus, subrutus, rotundus, striatus, quem folia Polygoni masculæ æmula cingunt; pallide virentia, alternatim disposita, & pediculis carentia: ex quorū alis flores singuli, oblongis caliculis inclusi, eleganter cærulei quadrifolij: hos sequuntur vascula oblonga, semina minuta subfusca cōtinentia. Hæc omnis odoris expers est, & pene insipida, licet aliqui nitrosū; alij subdulcem saporem in ea notant.

Variat folijs: altera est latioribus, quæ altius exurgit: altera angustioribus & oblongis, quæ vix palmaris, Iunio mense florent. Floribus item, nam ex Hispania habemus, quæ flores habet oblongos: forma *Gratiolæ* vulgaris similes, qui saturatoris colicis. æulei sunt. Locis humidis & viginosis nas-

citur, quam primum in paludibus Patauinis & ad portam S. Iustinae & quidem latioribus folijs, legimus: dein circa Monspelium in riualis, vbi Anagallidem aquaticam vocabant: tum in Alfatia non longe Mulhusio, item locis vdis: quæ vero folijs angustioribus est, Monspeffuli, ad lucum Gramitium prouenit. Hanc videtur notasse Cordus in obs. *Grasse Polij.* & Gesnerus libel. de coll. stirp. *Gratiolæ minoris* nomine. Camerarius, qui in Fræconia obseruauit, *Hyssopoidem* nominauit, & in Hassia, *Halimum aquaticū* vocari monet: in Phytopinace sub *Hyssopifolia* Ioh. Bauhini: & in Matthiolo emaculato sub *Gratiolâ minore*, figura addita (quæ hæcenus nullus exhibuit) proposuimus.

THYMVM inodorum: suffrutex est, ob læuem lanuginem; quæ pubescit, incanus, caule lignolo, cortice incano, rugoso vestito, qui in plures ramos palmo minores, recuruos, hiq; in alios & velutin orbem dispositos; diuiditur: quos per interualla folia breuissima, angustissima, plura simul iuncta, inodora & pene insipida, sed astringendi vi prædita, cingunt: cauliculorum summis flores plures purpurei, forma & dispositione *Thymi* vulgaris floribus similes, insident. Hoc in regno Valentia, locis arenosis in litore ad Alicanta, copiose prouenit, D. Albino referente.

DE SERPILLO ET POLIO.

CAPVT X.

SERPILLVM latifolium hirsutum: tota planta ob mollem lanuginem, qua pubescit, præsertim caulibus, incana est: cauliculis donatur frequentibus, tenuibus, longis, recuruis: qui folijs subrotundis, pediculis oblongis, binis ex aduerso nascentibus, cinguntur: cauliculorum summis capitula flosculorum purpurascens, vt in vulgari, insident. Hoc sæpius locis aridioribus apud nos reperitur.

POLIVM latifolium incanum Creticum: & hæc planta tota, tomento albo, molli, tecta est, habens caules pedales, rotundos; in ramos palmares, hofque in breuiore subdiuisos, quos folia subrotunda crenata, instar *Alsines* *hederulæ* folio, vel *Chamedryos*, crassa, rugosa, bina ex aduerso nascentia, inferne candida, superne ex viridi flauescētia, quæ masticata pene insipida (in sicca planta) & non secus ac si tomentum dentibus contereretur sensum præbent: flores non vidimus. Hoc ex Creta ab Honorio Belli, nomine *Polij platiphylli* *Cydoniensis*, accepimus.

Ocimum latifolium maculatum.

DE PVLEGIO ET ORIGANO.

CAPVT XI.

Pvlegium folijs nummulariæ: ex horto Patavino
D. Heyl ante vndecim annos attulit, huius ramum tenuem, palmarem, quasi geniculatum, quæ folia & singulis geniculis bina, tenuia, instar Nummulariæ rotunda, sed sextuplo minora; pedicellis donata, & ex aduerso sibi respondentia, cingunt, & floribus ex albo cæruleis, caulem verticillatim ambientibus, subiiciuntur. Hoc odore vulgari multo est gratiore.

Origanum sylvestre humile: ex radice lignosa, rufescente, fibrosa, cauliculus communiter vnus, rotundus, rufus & asper, vnciarum sex vel septem, exurgit: qui in summo in ramulos plures diuiduntur, hique flores, umbellæ forma ex cæruleo purpureoque mixtos, sustinent: folia habet parua oblonga, subhirsuta, compacta & inordinate dif-

posita, potissimum cauliculi partem summam ambientia, vulgaris Origani odore. Hoc circa Aureliam Gallorum copiose reperitur.

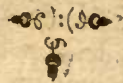
OCIMVM latifolium maculatum, sub latifolio à Cæsalpino, Basilici Indici vel potius Hispanici nomine, à Camerario exhibitum: cum eius figuram hætenus apud Herbarios non viderim, non abs re fore iudicauit, si his adderetur.

DE MENTHA ET CALAMENTHA.

CAPVT XII.

I. **M**ENTHA rotundifolia minor, seu flore globoso: caule est pedali, anguloso, rufescente, hirsuto, aliquando incana lanugine cincto: quem folia ex rotunditate oblongata, mollia, hirsuta, per marginem crenata, subtus incana, superne atroviuentia, bina semper sibi mutuo opposita, ambiunt: ex foliorum alis, nonnunquam ramuli prodeunt, quibus flores, veluti in capitulum globosum collecti, purpurascens insident: tota planta grauis odoris est. In scrobibus humentibus & riguis, secus fossas aquarum reperitur.

II. **M**ENTHA radice geniculata: ex radice modice crassa, geniculata, fibris distincta, caulis exurgit cubitalis, quadratus, tactu aliquantum asper, quem folia oblonga, Menthæ spicatae similia, pari modo disposita, mollia, nigricantia, nonnihil rugosa, in ambitu serrata; ambiunt: flores habet in spica oblonga, galericulatas, vt in Mentha Cattaria, dilute purpurascens: quibus vascula succedunt, semen rotundum, quod tritum aromatici odoris est, vt & tota planta odorata est. Hanc & Menthæ tuberosæ & Nepetæ angustifoliæ odoratæ nomine, accepimus.

○ 3

III. MEN-

III. MENTHA Cattaria minor: caulem habet cubitalem, quadrangulum, geniculatum, in multos ramos, & hos in alios, diuisum: quos folia oblonga

Mentha Cattaria minor.

acuminata, in profundas crenas veluti laciniis diuisa, odore quam in vulgari vehementiore quidē, sed suauiore, ramulorum extremis flores pallidi, vulgari forma insident, quibus calices exigui, semen nigrum subrotundum continentes, succedunt: quod Iunio & Iulio, in horto floruit, semine Patauio ex horto Bembiano, Nepetellæ nomine misso. Hanc à Cattaria tenuifolia Clusii, quæ folia habet angusta, leuiterq; crenata, totaq; incana est, diuersam facimus, vtriusque figuram in Theatro exhibituri.

IV. MENTHA Cattaria minor alpina: hæc caule est pedali, anguloso, rufescente & ramoso: foliis priore quadruplo minoribus, Nepetæ vulga-

IV. Nepeta Italia
w. sp. 3. 51

ri forma respondentibus, quasi triangulis, subcanis, serratis: floribus pallidis, galericulatis, veluti in spica dispositis & prioris similibus. Hæc in montosis circa Neapolim Italiae prouenit, vnde semen Nepetæ alpinae nomine, ab Imperato accepimus.

CALAMENTA vulgaris flore exiguo caules habet pedales, angulosos, lanugine asperfos, & veluti geniculatos, vnde folia bina subrotunda, atrouirentia, hirsuta, sibi mutuo opposita prodeunt, ex quorum alis, maiore caulis parte, pedicelli gemini, hirsuti, efferuntur, flosculos minutos, vulgari forma similes & colore nonnihil purpurascens, sustinentes: quibus semen exiguum nigricans succedit. Hæc in Sabaudia inter monasterium & Ayme, locis accliuibus, Iulio florens, collecta.

DE MARRUBIO.

CAPVT XIII.

I. MARRUBIVM palustre hirsutum tenuius laciniatum: caulem habet cubitalem, quadrangulum, leuiter hirsutum, quem folia dura, hirsuta incana & aspera, Scabiosæ montanae calidarum regionum modo, ad costam medianam, in plures oblongas, angustas, acuminatas, & crenatas laciniis diuisa ambiunt: flores parui, albicantes, ex calicibus asperiusculis prodeutes, caulem verticillatim, vt in Marrubio palustri vulgari glabro, cingunt. Hoc locis humidioribus in Austria reperitur, vnde Sideritidis 2. Matthioli nomine, accepimus.

II. MARRUBIVM album villosum: cauliculos edit pedales, lignosos, rotundos, albos, villosos, in ramulos diuisos: folia sunt subrotunda, parua, crassa, per ambitum crenata, ob tomentum album inferius adpositum. Gnaphalii instar mollia superius rugosa & nigricantia: flosculi, vt in vulgari, caulem verticillatim ambiunt. Hoc in agris Lutetianis collegimus. *M. vulgare p. w. sp. 3. 112*

III. MARRUBIVM album crispum: & hoc cauliculis est lignosis, rotundis, albis, sed foliis minoribus, crispis, crenatis, vtraq; parte cinereis, ne ita tomentosus: flosculi subcandidi in pungentibus conceptaculis caulem per interualla verticillatim ambiunt. Hoc à D. Neudorffero accepimus.

DE LAMIO.

CAPVT XIV.

LAMIUM peregrinum Scutellaria dictū: radice est vrticæ simili, flauescente, obliqua & fibrosa, à qua

à qua primo vere exurgit caulis singularis, rectus, quadratus, geniculatus, hirsutus, & cubitalis, quem folia ambiunt per genicula bina, oblonga, hirsutie leui incana & mollia, profunde incisa, obscure viretia, petiolis oblongis, hirsutis, & mollibus donata: ad quorū exortū, circa caulis mediū, vtrinq; ramuli palmares prodeunt: in quorū, vt & caulis summo, folia angusta, parua, acuminata, non serrata, floribus subijciuntur: flores in oblonga spica, vt in Horminio luteo dispositi, purpurei sunt, rarius albi, oblongi, Lamij modo galericulati, erecti, longa ceruice donati, aliquando bini, aliquando et simplices, ex vno pericarpio, galeam militarem imitante, producuntur: floribus delapsis, semina quatuor rotunda, dura, verrucosa, obseruantur. Hoc in Calabria, potissimum montosis copiose prouenire D. Vorstius significauit: in Campoclarensum collibus & Aequicolorum montibus, syluosis, locis humentibus & saxosis D. Columna notauit. Ex horto Pataurino Scutellariae nomine primo habuimus; & in Phytopyrace, sub Teucro simili Scutellaria (quia tunc summitas tñ fuerat conspecta) descripsimus: & quae vulgo in Calabria, Scutellariam dici, D. Vorstius monuerat, qui tamen ad Horminum aliquod syl. referendum putabat. At postmodum doctiss. Columna, qui mediū inter Horminum & Lamium censuit, à singulari & priuata fructus, siue pericarpij forma, militaris galeae iconem exprimente, Cassidam appellauit: quia huius fructus rotundi sunt & compressi, hirsutiae crassa, asperginosa, viscosa & odora, manus inficiente, dum virent, obsiti: quorum pars anterior in acutum producitur, fissuram habens oris specie, & de super veluti in fronte limbum eleuatum sui portione magnum, elatum veluti diadema, aut crista obliqua, qua ornari videtur, vt in militum galeis.

DE SIDERTIDE.

CAPVT XV.

SIDERITIS folijs oblongis glabris, cautes habet quadrangulos cubitales, velut geniculatos, in quorū summitate rarissimi pili conspiciuntur: folia tennia pallide virentia, penitus glabra, bina semper aduerso nascētia, quorum inferiora, tres vncias longa, vnam lata, minimaeq; serrata sunt: flores, forma quidem Sideritidi vulgarissimae floribus respondent, sed longiores & maiores, galeati & albi, è calicibus asperiusculis prodeuntes, ad foliorum exortum, ab imo fere ad summum caulem verticillatim ambiunt: quibus semen paruum, nigrum, in aqua-

le, in vasculis plantaginis, succedit. Hanc Heidelbergae Sprengerus senior, ex horto suo misit.

II. SIDERITIS alfine trixaginis folio: haec radice habet paruum, fibris capillatam: caulem pedalem, quadrangulū, subhirsutū, qui mox ad exortum in ramos dispergitur, huiusq; in alios, in terrā reclinatos, quemadmodū in Alfine trixaginis folio, qua tamē multo maior est: folia habet rara, diēte Alfine forma, per ambitum serrata, sed maiora: ad foliorum exortū, flores subcaerulei, oblongi, è calicibus asperiusculis prodeunt, quibus semen paruum subrotundum succedit. Haec circa Argentinam reperitur.

DE EUPHRASIA.

CAPVT XVI.

EVPHRASIA lutea radice squamata: radice est velut bulbosa, alba, ex quatuor crassiusculis squamis coagmentata, caule pedali, aliquando palmari, leui, cauo, & ramoso, ramulis ex alarū cauis prodeuntibus: quae folia bina, petiolis carentia, basi sua situ aduerso cingunt, Alfine trixaginis folijs forma similia, sed acutiora, flores lutei, Euphrasiae floribus respondentes: quibus succedit semen nigrum, rotundum, in apicem exiguum desinens, quod geminum paruo petiolo insidet. Haec montosis asperis & humidis gaudet: hancq; primum an. 1606. ex Bienensum Heluetiorū alpibus habuimus: dein, non longe ab Einsidlen: tum, ex Pyrenaeis: tandem D. Burserus ex superiore Austria, ex **Blancenstein** prope oppidum Hallstadt natam, transmisit.

II. EUPHRASIA purpurea minor: radicem habet lignosam, paruum, nigricantē, in tenues fibras diuisam: caulem palmarem (altiorem non vidimus sed minorem duarum triumve vnciarum) quadratum, rubentē, leuiter hirsutū, aliquando simplicē, aliquando statim ad exortū in duos, rarius plures, paruos ramulos diuisum, quem folia pauca, crassa, hirsuta, rotunda fere & bina, in crenas profundas, inferiora quidem q̄ minora, in ternas, superiora v. in quinas senasve diuisa, sua basi cingunt: flores è foliorum sinu, aliquando à medio caule, aliquando tanquā ex spica comaue, ex vtriculis, velut oblongo calice, prodeunt bini, galericulati, purpurascētes (candidos aliqui notarunt) quibus semen oblongū, angulosum, candidū, in vtriculis succedit. Haec in pratis collium Italiae frequens est, ita vt quibusdam locis, tapetem purpureum humum ornare videatur: haec in via Romana, etiam Romae in monte Testaceo prouenit: passim etiam in Castilia, maxime circa Escorial, reperitur. Amara est, & mo-

nente

Stachys
w. sp.
Sh.Jozza
w. sp. 3E. latifolia
w. sp. 3.

nente doctissimo Columna à pharmacopæis pro Euphrasia altera Matthioli vsurpatur. Hanc cum primum collegissemus, Brunellam Italicam nominauimus, hocque nomine ante viginti quatuor annos in Phytopinace descripsimus: Vlyses Aldroandus, Euphrasie speciem, ostendenti nominauit: & Columna, Eufragium tertiam siue mediam vocat.

DE MELAMPYRO.

CAPVT XVII.

Scrophularia flore luteo.

MELAMPYRUM luteum linariæ folio: radice est candida, fibrosa, caule pedali, rotundo, attrorubente, in ramos plures palmo minores, matremq; superantes, non tamen æquali & contrario situ positos, diuiso: folia sunt oblonga, linariæ fo-

m. cristatum
W. sp. 3. 197 - Spr. hist.

lijs angustiora, ex quorum sinu folia alia breuiora & angustiora prodeunt: in caulis summo, spica oblonga, ex pinnatis cristatisve & ob crenas exasperatis ac subrotundis folijs composita, vnde flores pallide lutei, oblongi, concaui, hiantes, antrorsum exporrecti, prodeunt: semen in siliquis foliaceis oblongum, nigricans continetur. In syluis nostris montosis, & in Muteto monte, Maio Iunioq; florens reperitur. Linopyron forte dici possit.

DE SCROPHYLARIA.

CAPVT XVIII.

1. S. vernalis. Spr. hist.

I. SCROPHYLARIA flore luteo: ex radice crassa, nigra, fibrosa scrophulis carente, caules plures exurgunt cubitales & sesquicubitales, quadranguli, subrubentes, leuiter hirsuti, mollive lanugine pubescentes & canis: folia habet ad radicem per terram sparsa, uncias quinque, vel sex longa similiterque lata, subrotunda, ob pilos breuissimos asperfos, mollia, longissimis pediculis donata, & profunde crenata: at quæ caulem cingunt minora sunt, binis semper ex opposito respondentibus: ex foliorum sinibus, ab imo fere ad summum, vtrinque prodit pediculus vnus, uncias tres longus, laeuis & nudus, qui in alios breuiore subdiuiditur, vno alterove breui folio diuisioni subiecto: his, quasi corymbi plures insidet, ex quibus singulis flos orbiculatus, luteus, in breues lacinijs diuisus, vna cum staminibus aliquot oblongis prodit: capitula subrotunda, Scrophulariæ vulgaris maiora acuminata succedunt, quorum acumini filamentum capreoli instar insidet, & hic semina minuta nigra includuntur, Maio & Iunio floruit, semen Autumno maturuit. Hanc à D. Doldio primum accepimus, & velut indictam censentes, breuiter in Phytopinace, & Matthiolo, figura addita, descripsimus: nunc vero plenius, cum eam annis aliquot in horto coluerimus: quam postmodum doctiss. Columna Scrophulariæ montanæ maxime nomine descripsit & in valle Campoarensum atq; etiam supra Matesium vmbrosis Septentrionalibus inuenit, & à C. Clusio in Pannonicis, pro Lamio Pannonico descriptum censet: sane, notæ aliquot à Clusio Lamio suo Pannonico 2. exotico tributæ, nostræ conueniunt: non desunt tamen, quæ in nostra obseruare non est (vt nec figura cum nostra conuenit)

niti

nisi forte cultura, varietatem hanc causerit, quamvis & ipse solum in horto obseruarit.

II. SCROPHULARIA foliis laciniatis: hæc caule est crasso, striato, subrubente, & læui: foliis atrouidentibus, læuibus, tenuibus, longis pediculis donatis, inferioribus palmaribus, instar foliorum Raphani, in lacinias quinque oblongas crenatas diuisis, ex quorum sinibus folia minora, etiam laciniata prodeunt: at folia in caulis summitate non vidimus: flore est magno, elegantissimo, croceo inferiore parte galere, intrinsecus rubro: plura non licet, quia solum ramum, nomine Scrophulariæ Hispanicæ non scriptæ, à D. Gillenio Castellis accepimus: An forte Scrophularia Indica, cuius capitula quadruplo maiore esse, quam in vulgari, in Phytopinace monuimus. *S. sambucifolia* *W. Sp. 3. 276*

DE PSEVDOSTACHYDE.

CAPVT XIX.

I. PSEVDOSTACHYS Cretica: è radice lignosa, caules quadrati, cubitales, tomento albo vestiti exeunt: folia cinericea, molliter hirsuta, oblonga, quæ ad radicem vna cum pediculo oblongo palmum superant, latitudine vnciam non æquantia, pene in odora, vel saltè odore aliis suauiore: at quæ floribus subiiciuntur & caulem ambiunt, breuia sunt & angusta, pediculis carentia, è singulis articulis bina sibi mutuo opposita, duriuscula: flores purpurei, ex verticillis aculeatis caulem cingentibus, prodeunt: semen rotundum est & nigricans. Hæc pro Marrubio Cretico lata fuit.

II. PSEVDOSTACHYS alpina: à radice dura, rufescente, in fibras crassas & longas diuisa, folia plura, hirsuta prodeunt, Hormino similia, sed tenuiora, vncias tres lata, quatuor longa, longis pediculis, molli lanugine albicantibus, donata, per ambitum crenata, non nihil odorem grauem spirantia, inter quæ caules sesquicubitales, quadranguli, camulati, geniculis distincti & hirsuti, efferuntur, qui foliis rugosis, asperis, prioribus longioribus circumdantur: ad quorum exortum, sæpe vtrinque ramiulus vnus semipalmatis, etiam palmatis egreditur: flores circa summa genicula verticillati, galericulati, ex albo rubentes, ex vtriculis asperiusculis, in quibus semen rotundum nigrum continetur, prodeunt. Hanc Iulio mente florentem in altissimo monte Wasserfall dicto, aliquoties obseruauimus.

II. *Stachys alpina* *W. Sp. 3. 99*

I. *Stachys cretica*. *Sp. hist.*

Eandem, cubitos duos superantem, foliis multo maioribus, minime graui odore molestam (quæ culturæ adscribimus) Marrubii nomine, ex horto Friderici Meyeri Argentina accepimus.

DE SALVIA.

CAPVT XX.

I. SALVIA folio serrato: hæc à vulgari foliis potissimum differt, quæ in hac latiora, rotundiora, tenuiora, manifestis per marginem serris donata, & suauiori odore prædita: quædam etiam vncias quatuor longa, tres vero lata: in reliquis cum vulgari conuenit: hanc D. Cargillus ex Anglia misit.

II. SALVIA folio subrotunde: hæc caule est etiam quadrato, villoso, foliis rotundis, ad Violaria, vel Aristolochia rotunda: folia accedentibus, at in acumen finientibus, scabris, vulgari magis candidantibus, & tenuibus: quam Schmalcaldia à pharmacopæo accepimus.

III. SALVIA lanuginosa angustifolia: caule est rotundo, crasso, lignoso, ob candidam lanuginem, molli, cubitali, ramoso: foliis candidis, angustis, breuibibus, semunciam latis, duas longis, densis & scabris, odore Tanacetii: floribus in caulis summo quasi in spica, Lamii floribus similibus, purpurascens, è quorum medio stamina oblonga efferuntur: hanc D. Neudorfferus communicauit.

DE SCORODOTI.

CAPVT XXI.

SCORODOTIS Cretica: radicem habet magnam sperennem, caulem quadrangulum, striatum, villosum: folia per terram in orbem sparsa, alba sunt, tomentosa, subrotunda, rugosa, crassa, Mentastro similia, per ambitum serrata: flores verticillati, pallidi, Stachydis forma, quibus vascula, semen nigrum, rotundum, includentia, succedunt. Hanc ab Honorio Belli ex Creta, vna cum seminibus Scorodonis Creticæ nomine accepimus & sub Stachyde Cretica in Phytopinace descriptimus: sed cum in horto ex semine enatam diligentius perpendissemus, & in virente, vt in Scordio, Allii odorem notassemus, ad Scordosim Plinii accedere conuimus: cuius nomine in Creta, apud quos

P

quos

quos ubiq; inter saxa, secus vias, & ad agrorum margines prouenit, Seplassiatij pro Scordio promiscue vtuntur, monente Bello, & Pona in suo Baldo referente.

DE HORMINO.

CAPVT XXII.

Horminum Syriacum..

HORMINVM Syriacum: planta est Scleræ forma, caulibus cubitū superantibus, quadrangulis, leuissime hirsutis, in alas diuisis: folijs inferioribus palmum longis, latis, subasperis, sinuosis, superioribus angustis, oblongis leuioribus; flores albi sunt, galericulati, florum Scleræ forma; semē vasculis inclusum, paruum est & compressum, rubris costis donatum, cinereum, nigris lineis sine ordine conspersum, quod sub lingua vt Ocyimi semē lentescit, & in odorem est. At planta, quæ facile ex semine nascitur, cum flores producit, odore quam Colus Iquis gratiore est, & Ocyimum non-

nihil æmulatur. Huius semen Bisfarmat nomine D. Bernhardus Paludanus, cum Patauium ex Syria anno 1578. rediisset, communicauit. Bisennas Camerarius in suo horto nominauit: at sunt qui Aman quoq; vocent.

II. HORMINVM angustifolium laciniatum: caule est quadrato, pedali, hirsuto, rarius ramoso: folijs paucis, nonnihil hirsutis, pollicem latis, vncias tres longis, aliquando sinuosis, aliquando, potissimum inferioribus, in profundas lacinias diuisis: floribus albis, paruis, verticillatim caulem ambientibus, spicam oblongam & inflexam efformantibus, quibus decidentibus semen nigrum succedit. Hoc Montepessuli, folijs Scelopendriæ modo diuisis, legimus: at Helmstadio, Hermi Cretici albi nomine, D. Sigfridus misit.

III. HORMINVM minus album Betonicæ facie: ex radice lignosa, fibrosa, nigricante, cauliculus vnus, aliquando geminus, palmo minor, rotundus, villosus oritur: folijs est paucis, ad radicem rotundis, crassis, lanuginosis, crenatis & longis pediculis donatis: in caulis medio bina, Betonicæ folijs æmula, sed crassiora & breuiora, basi caulem ambientia, & capitulo duo minima subijciuntur: flores sunt albi, Betonicæ forma velut in spica congesti: In montibus Pyrenæis Hispaniam versus, D. Burslerus legit. *III. Betonica alopecurus. W. sp. 3. 95*

DE VERBASCO.

CAPVT XXIII.

VERBASCVM folijs rotundis flore blattariæ: caulibus est cubitalibus, viridibus, rotundis, striatis, leuiter villosis, nec ramosis: folijs inferioribus oblongis, reliquis omnibus subrotundis, paruis, caulem basi sua alternatim amplexantibus, inferne incanis, superne nigricantibus, ad quorum fere singulorum exortum, duo minora adijciuntur, ex quorum sinu pediculi, vnus, duo, tres, rarius quatuor, prodeunt, quibus singulis, flos vnicus, luteus, paruus, ex quinque folijs compositus insidet, cuius medio, stamina aliquot purpurea, quasi ex caliculo, vt in Blattaria, emergentia insident: huius vasculum, semen minutum, rotundum continens succedit. Hoc in horto loh. Haintzmanni.

Pharmacopæi nostri defuncti creuit.

DE ÆTHIOPIDE.

CAPVT XXIV.

ÆTHIOPIs laciniato folio: hæc folijs est pedem longis, vncias quinq; vel sex latis, in acumem desinentibus, mollibus, alba lanugine pubescentibus, in multas lacinias profundas, acutas, easq; crenatas diuisis, per terram sparsis: caule quadrangulo, lanuginoso, in ramulos distributo: quem folia parua basi sua complectuntur: flores candidi, per interna ordine digesti, Lamij floribus forma & magnitudine similes: semen rotundum, nigrum, geminum, in pericarpio continetur: ante plures annos in horto coluimus.

DE SANICVLA MONTANA.

CAPVT XXV.

I. SANICVLA montana minor: radice est crassiuscula, multis fibris capillaribus donata, & à lateribus propagines agente, folijs per terram sparsis ex rotunditate oblongis per ambitum incisis, aliquantum hirsutis: inter quæ cauliculi (sæpius vnus) semipalmares, etiam minores, rarius altiores, nullis, vel certe paucis pilis cincti, in summitate in exiguos ramulos diuisi: singulis ramis flosculi albi, quinque folij, punctati, staminibus in medio insident: quibus capitulum, exiguo nigroque semine plenum, succedit. Variat: nam vel folia magna, subrotunda, vel parua & oblonga existunt: in Hel-

uetiorum alpibus prouenit. An apud Clusium, Sanicula montana alterius speciei secunda?

II. SANICVLA alpina minima pilosa: plantula est duarum circiter vnciarum, radiculam habens exiguam, ramulos vnciale per terram sparsos, foliola breuia, angusta, incana, nonnihil pilosa, plura, stellæ in modum disposita: flosculi sunt oblongi, lutei, pro ratione plantæ magni, qui singuli singulis pedicellis, minutissimis, è fimbriato obtusiore calice prodeuntes, insident. Hæc in summitate Ventosi montis & Pyrenæis reperitur.

DE DIGITALI.

CAPVT XXVI.

DIGITALIS angustifolia luteo paruo flore: huic folia sunt angusta, vnciam lata, binas ternasve longa, vtraque parte virore splendens: caulem habet simplicem, cubitalem, rectum, rotundum, læuem, à medio sursum versus floribus compluribus ornatum, qui ab vna caulis parte supra se inuicem dispositi, deorsum pendent, lutei, oblongi, concaui, forma Campanulam, vel Dactyliotheçæ, referentes, ore diuiso, per margines hirsuto, staminibus intus luteis: quos vascula rotunda, in pilum desinentia, semen exiguum continentia, succedunt: hæc in monte Baldo prouenit, & an ad Ephemerum Dioscoridis referri possit, considerandum.

LIBER SEPTIMVS.

DE LYSIMACHIA.

CAPVT I.

I. LYSIMACHIA hirsuta siliquosa paruo flore: hęc duplex est, maior & minor. Maior caule est bicubitali, rotundo, hirsuto, concauo, in ramos brachiato: folijs oblongis, angustis, leuiter crenatis, hirsutis, lanugine incanis & mollibus: in sumis virgis, siliquæ, strictissimæ & longæ, quarum extremitatibus flores purpurei, parui & quadrifolij insident: at in ipsis siliquis, semina exigua, subrufa, cædida, lanugine implicita, continentur. Apud nos in arenosis ad Wiefam, ætate florēt.

II. Minor, ex radice tenui, fibrosa, caulem vnum vel alterum, pedalem, lanuginosum protrudit, solaq; caulis, foliorum & siliquarum breuitate, à priore differt: quam & in Italia legimus.

III. LYSIMACHIA Chamænerion dicta alpina: ex radice fibrosa, cauliculi rotundi, superne albicantes, palmares, nonnunquam pedales exurgunt, folijs duplicibus cincti: alijs Rosismarini forma, sed breuioribus & angustioribus, nullo ordine dispositis, alijs breuissimis, iisque vel prædictis interiectis, vel ex eorum sinu prodeuntibus: cauliculorū summis, flores, longis pedicellis subcæruleis, vel candicantibus insidēt, elegantes, purpureocærulei, vel albo cærulei, quadrifolij, fatis magni, quibus foliola quatuor breuia & viridia, subiiciuntur, & ex eorum medio stamina aliquot exurgunt: siliquæ longæ, angustæ, semen minutum cum lanugine continent, succedunt. In alpihus Heluetiorum prouenit.

DE VERONICA.

CAPVT II.

VERONICA alpina bellidis folio hirsuta: radice est per terram transversim repeate, fibris

oblongis nigricantibus donata: cauliculo semipalmari, vel paulo altiore, tenui, hirsuto, duro, flexili, reclinato: cuius folia ad radicem plura, Bellidis cæruleæ folijs forma respondent, parua, subrotunda, attouirentia, hirsuta & crassa, in cauliculo pauca, binis ex opposito sitis: cauliculorum summitatibus flosculi aliquot cærulei, quasi in umbella, ex paruis hirsutis caliculis prodeuntes, quaternis, quinifve foliolis & staminulis binis cum stylo compositi, insident: semen vero in vasculis breuibus compressis, ex medio veluti umbone stylo prodeunte, continetur: Hanc in Heluetiorum alpihus reperimus.

Eandem, sed minorem, sine nomine, F. Greg. de Regio Capuccinus, ex montibus Tyrolensibus, vt & D. Burserus maiorem, ex Pyrenæis, misit.

DE TEUCRIO.

CAPVT III.

TEUCRIVM alpinum in odorūm magno flore: radice alba, oblonga & capillacea, per terræ superficiem repit: cauliculos aliquot habet, lignosos, rufescentes, hirsutos, nonnunquam in alas diuisos, semipalmares & in terram reclinatos, folijs subrotundis, paruis, quorum maximum, ne minimi digiti vnguem adæquat, hirsutis: rugosis, & crenatis: folijs saluæ syluestris superioribus formæ respondentibus, cinctos: in cauliculorum summitatibus, flores quasi in spicam congesti, qui magni, purpureo cærulei, galericulati: semen non vidimus. Ex monte maiore S. Bernhardi, & Augusta valle Heluetiorum, D. Burserus attulit.

Scutellaria alpina
W. ch. 3. 172
Sp. hist.

III. Epilobium angustifolium, γ

L. 4. 493

I. Epilobium hirsutum β.

L. 4. 494

I^o Veronica bellidoides. Sp. hist.

Chamædryspinosa.

DE CHAMÆDRY.

CAPVT IV.

CHAMÆDRYS spinosa: planta est palmaris & scilicet palmaris, rarissime cubitalis, molli lanugine incana & hirsuta: cauliculis quadratis, geniculatis, virgultis hinc inde sparsis: folijs oblongis, subrotundis, aliquibus laciniatis, at plerisque leuiter ferratis, summis tamen integris: flores ex caliculis lanuginosis, Chamædryos forma, ex flauo rufescentes, ex foliorum alis prodeunt, vnde & aculei bini, aliquando plures, modo breuiiores, modo longiores, exurgunt: aliquando ex geniculis vnum virgultum prodit, cuius summitati spina subtilissima insidet: semen rotundum, subnigrum, caliculis induratum, floribus succedit. Parauio ex horto Bem-

biano accepimus, in Phytopinace & Matthiolo descriptimus.

II. CHAMÆDRYS Austriaca folijs tenuissimis laciniatis: caule est lignoso, rotundo, hispido, pedali, in ramos brachiato, folijs non nihil pilosis & rigidiusculis, in angustas lacinias diuisis: floribus subcæruleis, in spica oblonga dispositis, quos capitula subrotunda, bifida, seminum minutissimorum conceptacula, sequuntur. Ex Austria D. Agerius attulit.

III. CHAMÆDRYS Hispanica, folijs tenuissime diuisis: hæc caule est priore multo teneriore, rotundo, leuiter piloso, geniculis pluribus distincto: folijs breuioribus angustiusque diuisis, & ad singula caulibus genicula, iunctis, at cauliculus in tenuissimorum & paruorum foliorum quasi cespitem absumitur, & ad summum geniculum, in duos pedicellos triunciales, folijs nudos, diuiditur: quibus flosculi parui, stylo oblongo donati, insident: plura non licet: ex Hispania D. Albinus attulit.

IV. CHAMÆDRYS alpina minima hirsuta: ex radice capillacea, ramulus tenuissimus (modo bini ternive) duarum triumve ad summum vnciarum, prodit: foliola ad radicem exigua, subrotunda, hirsuta, crenata & crassiuscula, in ramulis nulla, qui in pedicellos absumuntur, hiq; singuli flosculum cæruleum sustinent: ex cuius medio stylus muscæ proboscidi fere similis, prominet: vascula exigua plana & compressa, vt in Chamædry syluestri, floribus succedunt. In iugis alpium Helueticarum & Tyrolensium, vt & Baldi summitatibus reperitur.

V. CHAMÆDRYS spuria minor angustifolia: hæc radice est nigricante, lignosa & fibrosa: ramulis plurimis in terram reflexis, palmaribus, rotundis, rufescentibus, non nihil pilosis, rigidis, duris, & in ramulos plures subdivisis: folijs ad radicem nonnquam oblongis, latiusculis, obtusis minime crenatis: reliquis vero ad cauliculos, breuius, angustis, crenatis & in apicem desinentibus: flores habet copiosos, in spica oblonga dispositos, modo pallide cæruleos, modo carneos, quadrifidos, staminulis & stylo donatos: quibus vt syluestri, semen minutum in paruis thecis succedit. Estate floret in agris nostris sicciorebus & incultis, copiose

circa Balneum Bruglingen

occurrit.

DE ALSINE.

CAPYT V.

I. ALSINE palustris minor serpillifolia: radicula habet parvam, capillarem, cauliculum nodosum reflexum: a quo fibræ exiguæ vt in Serpillo prodeutes, terre figuntur: hic in cauliculos plures, oblongos, repentes, diuisus, folijs Serpilli forma, sed multo minoribus, & quidem binis contrario situ vestiuntur: foliorum alis parui flosculi insidēt, quibus vasculum vtrinq; vnum, eo quo in Glauce modo, semen minutum continens, succedit. Hæc locis palustribus prouenit.

II. ALSINE palustris minor folio oblongo: & hæc radice est tenui, oblonga, capillaceis fibris prædita, cauliculis frequentibus, tenuibus, humifilis; & ibinde ad internodia fibris sese firmantibus: folijs oblongis, angustis, pallidis, binis ex aduerso nascētib; flosculi paruis, racemi modo iunctis & tenuissimis pedicellis insidentibus, quibus semē minutum succedit. Hanc Portulacæ aquaticæ nomine, D. Sigfridus Helmstadio misit.

III. ALSINE alpina glabra: ex radice albida, oblonga, fibris capillata, cauliculi plures, iiq; palmares, tenues, læues, rotundi & geniculati, in ramulos aliquot, hique in alios diuisi, prodeunt: qui folijs pallide virentibus, Liniforma, sed breuioribus & acutis binis ex aduerso sitis, cinguntur: flores plures albi, staminibus aliquot donati, pedicellis insidentes, ex caliculis prodeunt, capitulis minuto semine refertis, succedentibus Hæc locis saxosis humidis gaudet, & copiose circa balneū Sultzbergense in Marchionatū superiore obseruauimus: verum ex Rhetorum alpinis monte Spliegel, radice lignosiore, totaq; planta omnibus partibus minore & semipalmari, habemus.

IV. ALSINE alpina iuuceo folio: planta est ad palmi altitudinem accedens, cuius cauliculus statim a radice in duos, hique in alios ramulos breuiores diuiduntur, inter quos vnus vel alter semipalmaris, exurgit, in summitate florum vnū sustinens, velis vno alterove pediculo donatur, & cui libet vnus, isq; albus, quinquefolius, satis magnus, ex calice prodiens, insidet: folijs est capillaceis, viridib; rigidis & inordinate dispositis. Hæc Iulio florens, in Helueticis & Geneuensium montibus reperitur.

v. Arenaria Janiperiana Sp. herb.

V. ALSINE minor Androsaces alterius Matthioli facie: radiculam habet oblongam, tenuem, rufescentem, circa quam foliola multa per terram sparsa, parua, oblonga, oris crenatis, inter quæ cauliculi plures, nudi, nonnihil pilosi, inæquales, duas, tres, etiam quatuor vncias alti, summo fastigio quasi umbella, ex octo, decem, duodecim pedicellis composita, insidet: quorum singuli flosculum paruum album ex pericarpio prodeuntem, sustinent. In arenosis prouenit, prope pagum Wartsersen quæ ab vrbe Herbipoli miliari, D. Burserus, collegit.

VI. ALSINE verna Androsaces capitulis: plantula est subhirsuta vnciarum trium, ad cuius radiculam simplicem & breuem, foliola Bursa pastoris minimæ loculo oblongo, dictæ, similia, orbiculatim per terram sparsa sunt: ramulos habet tenuissimos, biunciales, nudos, reflexos, circa quorū medium quasi corolla quinque; minutissimorum foliolorū, vnde pedicelli quaterni, aut plures emergunt, & singuli caliculum exiguum, quinque; apicibus donatum, e cuius meditullio flosculus paruus albus emergit: hæc planitie Northusanæ alumna, D. Furero monente.

VII. ALSINE alpina minima glabra: plantula est flosculis elegantissimis placens, ex cuius radice rufescente, in fibras oblongas abeunte cauliculi plures in terram reclinati, foliolis multis prioribus similibus, sed glabris vestiti, prodeunt, ex quibus pedicelli vnciales, rarius triunciales, nudi effertur, qui in summo in duos, tres, & plures petiolos diuiduntur, & singuli flosculum elegantem, stellatum, quadrifolium, punctulis insignitum, album vel etiam purpurascentem, ex caliculo emergentem, sustinent. In Helueticorum montib; vt monte Fractio & ad Thermas Fabarias, ætate florens, reperitur.

VIII. ALSINE nodosa Germanica: ad radicem fibrosam, albam, folia plura, oblongiuscula; pilo tenuiora & viridia, aliquando velut cespitem constituentia: cauliculi tenuissimi sunt, glabri, modo erecti, modo reclinati: aliquando palmares, nonnunquam vix duarum, triumve vnciarum, geniculati, vel nodosi: ad quem libet nodum, foliola exigua, vnde & ramuli prodeunt, in quorum summitatibus flosculi plures, albi, quinquefolij, ab alijs quinquefoliis viridibus sustentati, singuli singulis pedicellis insident. Hæc cum in arenosis proueniat, ab aliquibus Arenaria vocatur, quo nomine etiam ex Scotia, D. Cargillus: ex Lusatia, sine nomine, D. Francus misit.

viii. Spargula nodosa. Sp. herb IX. AL-

monte Fractio
W. sp. 1. 49

Silene
W. sp. 2. 207

14. Arenaria lanicipolis
W. sp. 2. 214

IX. ALSINE Spergule facie, siue Spergula minor subcæruleo flosculo: radice nititur oblonga, simplici, parum capillata & albicante: cauliculis est multis, vncias tres quatuorve longis, in terram reflexis, geniculatis: geniculis singulis, bina foliola breuia, incana, lata basi vndiq; cingentia, adponuntur: ex quorum sinu folia alia oblonga, angusta, viridia, incerto numero prodeunt, vt & pedicelli, quibus singulis, singuli flores subcærulei, vel purpureocærulei, aliquando striati, insident: quibus, vt in Spergula, vascula orbiculata minutum semen continentia, succedunt. Apud nos ad semitas reperitur, maxime inter nouam domum & arcem Otlingen.

Arenaria rubra. W. sp. 2. 722

Veronica Campfretis. L. sp. 606

DE ANAGALLIDE.

CAPVT VI.

Veronica scutellata. Sp. h. nat.

ANAGALLIS aquatica angustifolia scutellata: radicem habet rufam, per terram repentem & fibrosam: caules cubitales, striatos, læues, geniculatos: folia ad singula genicula semper bina, pediculis carentia, situ aduerso sita, angustissima, acuminata, duas tresve vncias lata: ex foliorum pene omnium sinu, pediculi prodeunt palmares, etiam breuiore, sursum spectantes & capreolorum modo se intorquentes, quibus vtrinque, pedicelli, alij absque ordine adpositi, qui flosculos paruos Alsine formam trifolios ex albo purpurascens sustinent: his thecæ siue scutellæ geminæ, ex quarum medio filamentum prodit, semen continent, succedunt. In locis paludosis & fossulis Heluetiæ, Lusatiæ: sic circa Francofurtum ad Oderam, Viennam quoque reperitur.

DE ECHIO.

CAPVT VII.

I. ECHIVM Hispanicum flore calcari donato: radicem habet lignosam, fibrosam, cortice ad-

rufum vergente tectam, à qua cauliculi plures, alij palmares, alij breuiore, rotundi, nonnihil villosi humum versus reclinati prodeunt, qui foliis rariore, breuibus Veronicæ alpinæ similib. crassiusculis & asperiusculis cinguntur: flores in cauliculorum summis cærulei, oblongi, caui, calcare vt Linaria donati ex hirsuto breuique calice prodeunt, ex vno folio compositi, at in summitate in laciniâ quaternas diuisi, quibus delapsis in conceptaculis semen oblongiusculum, durum, rugosum, vt in Echio vulgari, succedit. Hoc in Granadæ montibus, D. Albinus collegit.

II. ECHIVM Scorpionides minus flosculis luteis: hoc cauliculis est tenuibus, reflexis, hirsutis & semipalmatis, foliis paucis & quidem inferioribus oblongis longoque pediculo donatis, pilosis: cauliculorum fastigia, vna cum florum rudimentis, caudæ scorpionum instar recuruantur, hisque sensim sese explicantibus, flosculi exigui, lutei, aureive, quinquefolij, sese offerunt. Monspelii in muris humidis horti Dei, D. Burserus legit.

DE CYNOGLOSSO.

CAPVT VIII.

CYNOGLOSSVM semperuiens: caulem habet inæqualem, striatum, leui hirsutie asperum, cauum, cubitoque altiore: folia, quæ non incana, sed semper atrouirentia, acuminata, palmulosa longa, vnciam vel sesquitiâ lata, parte superna læuia, inferiore aspera, neruo satis crasso, per longitudinē æqualiter delato, basi caulem ambiunt: & ex eorum alis, rami palmares, et longiores exurgunt, quorum summum fastigium Heliotropii maioris instar refertur & sustinet flores, forma vulgaris similes, sed minores & rubentes, staminibus donatos: quibus lappulæ vulgaris similes, semen, ex quo deciduo se propagat, continent, succedunt. Tota planta canitie siue albedine & odore graui (quæ in vulgari) destituitur. Aprili & Maio floret: in montibus vmbrosis Alsatiæ Lotharingiam versus, vt circa Rapperswilam & circa Masmünster frater p. m. Ioh. Bauhinus reperit, in hortum Montembelgardicum ante annos 26. transtulit.

Consolida media alpina.

DE CONSOLIDA MEDIA.

CAPVT X.

CONSOLIDA media alpina: radice est fibrosa, caule pedali, quadrato, striato, leuiter hirsuto, inani: foliis paucis, oblongis, longoque pediculo donatis, angustis, crassis, asperis, per ambitum crenatis, binis caulem ambientibus, & ex aduerso respondentibus: flores cærulei veluti in spica, caulis summo insident: in Baldo monte Italicis reperitur.

Bellis alpina maior rigido folio.

Chrysanthemum alpinum
W. Sp. 3. 2142
Spr. hist.

DE BELLIDE.

CAPVT XL

I. BELLIS alpina maior rigido folio: ex radice nigra, repente, ab vna parte fibras spargente, & lignosa, caulis rotundus, striatus, cubito altior exurgit, circa quem folia pediculis carentia, quinque vel sex vncias longa, vix vnciam lata, rigida, partim obtusa, partim ex rotunditate acuminata, per circumferentiam profunde crenata; nulloq; ordine disposita; in caulis summo flos vnicus, Bellidis vulgaris maioris flore maior, medio luteus, folijs albis discum cingentibus, cui semen oblongum vt in vulgari, succedit: in monte Baldo prouenit.

II. BELLIS alpina minor: ex radice cauliculus vnus, vel alter, læuis, semipalmaris incuruus prodit, quem cingunt folia rigidiuscula, angusta, breuia, per

Pyethrum Halleri
W. Sp. 3. 2152
Spr. hist.

Bellis montana maior folio acuto.

Chrysanthemum atratum β
w. sp. 3. 2142

per ambitum profundis & asperiusculis crenis donata: cauliculo summo, flos vnicus, magnus, disco luteo, aliquando purpurascete, folijs albis multis cincto, insidet. In alpihus Heluetiorum prouenit, vt in Valesia supra Gemme, & supra Thermas Fabarias: aliquando tota plantula, vix vncias duas, superat.

III. *BELLIS montana maior folio acuto*: hæc cauliculo est Bellidè prima breuiore, folijs breuioribus, duplo triplo angustioribus, leuius crenatis nec rigidis, in acumen exquisitum desinentibus flore primæ simili, sed minore: in montibus Euganeis collecta.

IV. *BELLIS montana folio obtuso crenato*, radicem habet lignosam, fibrosam, caulem vnum, tenuem læuam & pedalem, folia angusta, longissimis pediculis donata, per marginem crenata, obtula, in tres apices desinentia: in caulis summo flos

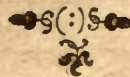
vnicus, paruus, disco luteo & foliolis albis eum cingentibus: Monspensuli versus Vigan.

V. *Bellis maritima folijs Agerati*: plantula est palmo minor, ad cuius radicem paruam, albam, cauliculus pilis leuissimis aspersus, in binos ternosve tenuissimos ramulos diuiditur, quorum vnus sex, alij tres vncias non excedunt, ad quorum partem inferiorem, pauca & parua foliola, Agerati foliorum instar, per margines crenata, lupetiere & maiore cauliculorum parte folijs carente; singulis vnicum florem, qui paruus, disco viridi, foliolis albis vltra viginti cincto, sustentibus. Hæc copiose in insulis Stechadibus in arenosis prouenit, vnde D. Burserus attulit.

BELLIS spinosa duplex est: alia folio Agerati, q̄ Lobelius in parte secunda aduersariorum descripsit: alia forma Bellidis cæruleæ, cuius descriptionem subijciemus.

VI. *BELLIS spinosa flore globofo*: hæc tota fere facie Bellidem cæruleam, Globulariam dictam refert, cuius ad radicem folia plura sunt, parua, rigida, crenata, & cuilibet crenæ aculeus insidet: cauliculo est palmari atrouirente, quem folia oblonga, angusta, non crenata, sed in aculeum abeuntia, in ordinate basi sua vestiunt, cuius summitati capitulum rotundum, cæruleum, Globulariæ capitulo maius, multis flosculis vt in succisa hirsutum: hanc copiose, pluribus simul cespitem constituentibus, in Granadæ montibus, D. Albinus obseruauit.

VII. *BELLIS hortensis pediculo foliolo*: hæc à communi hortensi in eo tantum differt, quod pediculus, qui leuiter hirsutus, foliolis oblongis, subrotundis, duobus, aut tribus longe distantibus, cingatur, & flori folia quina subijciuntur: in hortis reperitur.

Q

DI

B. ann.
w. sp. 3.
antheris
mixt.
Sp.

Globularia
spinosa
Sp.

B. ann.
w. sp. 3.

Gnaphalium roseum.

Gnaphalium roseum hortense.
Pilago pygmaea. W. Sp. 3. 2388*Pilago pygmaea
Sp. 3. 2388*

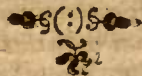
DE GNAPHALIO.

CAPVT. XII.

I. GNAPHALIVM roseum: plantula est exigua,
tomentosa, incana, vix vnciam superans: ra-
dicula simplici, capillacea, rufescente, cauliculo
semunciali, paruis tomentosis & conglobatis fo-
lijs donato, flosculo roseo, disco flauescente. Mon-
spessuli ad pedem montis Cetij & Massiliae
in saxosis reperitur.

II. GNAPHALIVM roseum hortense: ex semine
minuto, in horto prouenit planta tota incana, to-
mento molli, radice tenui, capillacea, quatuor vn-
ciarum, ex qua aliquando plures, quandoque
pauciores ramuli triunciales, reclinati, folijs sub-
rotundis cincti, quorum summitatibus flos roseo
modo expansus, disco luteo, etiam aureo, foliolis
vt in ramulis vndique sustentatus, ele-
ganti spectaculo infidet.

Helichryson Orientale.

Gnaphalium orientale
W. & A. 3. 1817
Sp. - herb.

DE HELICHRYSO.

CAPVT XIII.

HELICHRYSO Orientale: caule est rotundo, lanuginoso, pedali, folijs oblongis, angustis, lanuginosis & ob tomentum crassis & incanis, iisque ad radicem oblongam, nigricante cortice tectam, pluribus: caulis in summo in plures pediculos vnciales, incanos diuiditur: quibus singulis flos rotundus, rarius oblongus, quasi ex plurimis squamis compositus, quintuplo quam in vulgari, quæ Stæchas citrina dicitur, maior, flatus & splendens. An hæc Chrysome Dioscoridis l. 4. c. 55. & Plin. lib. 27. c. 5. Chrysites, nostro enim corymbi auri fulgore splendens: quod Comæ aureæ primum, dein ex Creta ab Honorio Belli, Elichrysi Orientalis nomine, accepimus. Simile, sed caule cubitali, fo-

Helichryso syl. similis.

Coryza saxatilis
W. & A. 3.
Sp. - herb.

liisque latioribus, minusque lanuginosis, umbella multo latiore floribusque minoribus & pallidioribus, Helichrysi Cretici appellatione, ex horto nobiliss. Contareni habemus.

HELICHRYSO syluestri flore oblongo similis: caule est sesquipalmari, rotundo, lanugine candidissima vestito, in ramulos aliquot inæquales, palmo breuiore brachiato: folijs Stæchadi citrinæ alterius inodoræ similibus, latioribus tamen, aliquibus leuiter sinuatis, sesquiuncialibus, inferne incanis & tomentosis, superne virentibus: ramuli in pediculos tenues, nudos, vncias quatuor longos, abeunt, quorum summitatibus capitulum vnicum, squamosum, cum flore insidet, qui in pappum breuem, vt in Elichryso syluestri angustifolio, abit. In montibus Italiae prope Terracinum, prouenit.

DE CONYZA.

CAPVT XIV.

I. CONYZA cærulea alpina maior: hæc ex radice lignosa, rufescente, caulẽm crassum, pilis asperum, palmarem, mox in ternos ramulos, & horum aliqui in pediculos diuisum, protrudit: circa quem folia pauca, hirsuta & aspera, crassa, vncias tres, quatuorve longa, vncia angustiora, neruis aliquot distincta: singulis pediculis flos vnicus, cæruleus, Conyzæ cæruleæ vulgari similis, & similiter in pappum euanescentes: hæc in monte S. Bernhadi prouenit.

II. CONYZA cærulea alpina minor: plantula est semipalmaris, aliquando minor, læuis, rarus, nonnihil pilosa, radice nigricante, fibrosa, cauliculo rotundo; tenui, vnicum florem cæruleum, illius quidem flori forma similem, sed triplo minorem, multis apicibus donatum, & in pappum abeuntẽ, sustinente: foliola habet ad radicem plura, angusta, triuncialia, pediculis donata, pallide virentia: ad quæ caulẽm basi sua cingunt, breuiora sunt: hæc in monte Gotthardo reperitur.

III. CONYZA aquatica Asteris flore aureo: caule est cubitali, rotundo, hirsuto, geniculato, in plures ramos brachiato, qui folijs tres, quatuorve vncias

longis, semunciam latis, villosis, per marginem & hispidis, & crenis rigidioribus exasperatis, cingitur: flores magni Asteris forma, aurei, singuli singulis pediculis insident, discum enim aureum folia plurima, & angustissima aurei coloris cingunt, at aliorum more in pappum auolant. Hanc in Vallesia prope Sedunum ad aquas, D. Buserus legit: non tamen Conyzæ palustis ferratifolia, quam alij consolidam palustrem vocant, censenda est.

DE ASTERE.

CAPVT XV.

ASTER hirsutus Austriacus cæruleus magno flore: caule est rotundo, hirsutie aspero, pedali, in vnum alterumve ramũ brachiato, folijs latis, subrotundis, per marginem nonnihil exasperatis & in apicem rigidiorẽ desinentibus, rigidis, crassis, hirsutie leui exasperatis & scabris, cincto: cuius summo flos magnus insidet, eiusq; orbem pallidũ, folia multa, tenuia, oblonga, pallide cærulea, ambiunt, qui maturus similiter in pappum abit. Hic licet in Austria circa Cremsam reperiatur, attamen cum Astere montano cæruleo magno flore, quietiam in Austriacarum alpium iugis (imo & Heluetiarum, vt in Iura) oritur, confundi non debet.

Aster alpinus
W. Sp. 3. 2019
Sp. herb.

Verbena nodiflora.

DE VERBENA.

CAPVT XVI.

VERBENA nodiflora: ex radice tenui, fibris capillata; caulis tenuis, quadratus, genicularis; glaber, in terram reflexus & sesquipalmaris, prodit, quem folia, ad geniculum bina aduerso situ, vngue non multum longiora, per extremum crenata & acuminata, cingunt: ex quolibet pene geniculo, & ramulus folijs aliquot cinctus, & pedicellus nudus, duas tresve uncias longus, exurgit: hicq; capitulum subrotundum squamatum sustinet, vnde flosculi Verbenæ vulgari similes exeunt, semenq; paruum, vt in vulgari, succedit. Hanc Neapoli vna cum semine, ab Imperato accepimus.

DE SCABIOSA.

CAPVT XVII.

ISCABIOSA peregrina rubra: ex radice annua, caulis bicubitalis, ramosus, parte inferiore leuiter hirsutus exurgit: folia tenuia, ad radicem Rappæ forma laciniata, subrotunda, longis pediculis subhirsutis donata, & per ambitum serrata, ad ramulos superiores, oblonga, angusta & integra: pediculis pedalis & palmaribus læuibus & maiore parte nudis, & quidem singulis flos vnicus atrorubens, Scabiosæ globulariæ maioris forma, oblongis filamentis puncto albo notatis, donatus, suavis odoris, insidet: huic capitulum oblongum, rufum, oblongis filamentis, vt in Caryophyllata vulgari exasperatum, & semen stellatum succedit. Hæc ex semine Scabiosæ Hispanicæ rubræ nomine misso (vt in Phytopinace monuimus) æstate in horto floruit: & à Clusio Scabiosa Indica nominatur.

Hanc, sed folijs in tenuiores lacinias dissectis, floreq; minore & nigro, ex horto Patanino, D. Peckius, nomine Scabiosæ nigre odore Zibethi, attulit.

IISCABIOSA folio Sinapi syluestris: caule est cubitali, striato, in ramos palmo lōgiore brachiato, qui ex foliorum alis, vbi pili paucissimi, prodeunt: folijs glabris, forma Sinapi syluestris modo, ad neruum vique laciniatis, & sparsim crenatis, inferiorib; subrotundis: flores rubentes, mediæ magnitudinis, & singuli, cauliculorum summis insident. Neapoli ex horto Imperati habemus.

Q 5

IIISCA-

Scabiosa prolifera.

III. *Scabiosa prolifera* folijs Gingidij: *Scabiosa prolifera* duplex est: altera folijs in latiores lacinias diuisis à Lobelio & Clusio proposita, cuius figura addita, de qua sermo non est. Altera folijs est tenuius incisus, ad modum foliorum Gingidij, quod *Visnaga* dicitur: quæ caule est cubitali, viridi, striato, geniculato, folia utrinque ad geniculum trium-

cialia, ex quorum alis ramuli aliquot trium quatuorve unciam, exurgunt: at maior caulis pars, nudus & non nihil asper est, cuius summo, flos purpureo caruleus insidet, & ad huius latera plures cauliculi modo unciales, modo palmares & glabri, minores quidem in orbem funduntur, at maiores florem superantes eriguntur, singulis flosculum eiusdem coloris, ex filamentis compositum, sustentibus, quibus folia fœniculacea subiunguntur: semina aliorum modo succedunt. Vtramque *D. Doldius Norinberga* misit: illa tamen, *Patauij* inter dumeta, circa *Thermas D. Virginis*, etiam obseruata.

IV. *Scabiosa montana dentis leonis* folio: caule est sesquipedali, viridi, rotundo, striato, læui & cauo, superiore parte nudo: folijs latiore basi caulem amplexantibus, paucis, læuibus, crassis, inferioribus obtusis, & parum crenatis, superioribus ad modum foliorum dentis leonis, in binas ternasve lacinias diuisis & acuminatis, per oras crenatis, uncias sex longis, & duas circa folij medium latis, per quod nervus excurrit: caulis summum, quem duo folia, fere ut in *Dipsaco* completuntur, flores aliquot subcerulei, pedicellis hirsutis, inæqualibus insidentes, exornant. Hæc *Monspessuli*, in monte *Calcaris* reperitur.

V. *Scabiosa stellata minima*: plantula est, trium quatuorve unciam, læui hirsutis canescens, radice simplici, cauliculo ut & folijs biuncialibus, angustis, in paruas & profundas lacinias diuisis: cauliculi summo, capitulum rotundum, ex caliculis paleaceis compositum, insidet, flores subcaruleos, paruos continens, quibus exiccatis in caliculorum medio stella parua conspicitur, à qua filamenta capillacea, oblonga, rufa, quinque numero extra cauliculum producuntur. Hanc in *Provincia* locis incultis obseruauimus, & à *Scabiosa minore Hispanica Clusij*: quam in litore *Veneto* notauimus, diuersam facimus.

V. S. stellata. L. ob. 144

Scabiosa argentea angustifolia.

VI. SCABIOSA argentea angustifolia: ex radice lignosa, caules bini, terni, sesquipalmes, rotundi, incani, parum reflexi, exurgunt: circa radicem folia quatuor aut quinque vnciarum longa, angusta, graminea, albicantia, & argenti colorem referentia, inordinate disposita, in superna caulis parte nulla: caulis vnicum discum orbiculatum planum, molli lanugine incanum sustinet, qui plures flores caeruleos, vel pallidos, aliarum forma continet: quibus cauliculi membranacei, etiam stellati cum staminibus, sed quam in priore breuioribus, semen continent: In monte Sumano prope Vicentiam provenit.

VI. S. grammine folia S. h. h. h.

DE IACEA.

CAPVT XVIII.

I. IACEA nigra angustifolia, vel Lithospermia arvensis, folijs: radice est nigricante, in fibras aliquot diuisa, caule pedali, rarius cubitali, rotundo, aspero, in alas inæquales diuiso: quem folia incana, angusta, breuia, rigidiuscula & aspera, Anchuse siue Lithospermia arvensis similia, alternatim sua basi cingunt: cauliculorum summis capitulū squamatum, & non nihil asperum, aliarum lacearum forma, sed minus, insidet, ex quo flos multus exiguus, oblongis foliolis, pallide rubentibus, vel ex purpura candicantibus, prodit, cui semen exiguum, nigrum succedit. Hanc passim Monspessuli & Patavii observauimus.

Centauria w. sp. 3

2. Huic & altera similis, sed caule molli tomento vestito, & folijs incanis, mollibus & longioribus.

II. IACEA integrifolia humilis; hæc cauliculis est pedalibus, rotundis, alba lanugine hispida & terram versus reflexis: folijs vnciam latis, duas longis, nec laciniatis, nec crenatis, sed integris, lanugine, præsertim per marginem, pubescentibus & subasperis, basi sua cauliculum ambientibus; in cuius summo, capitulum ex multis squamis imbricatum dispositis, constans: ex quo flos laceæ vulgari similis, subpurpurascens, ex foliolis oblongis, in filamenta aliquot diuisis, compositus, prodit. In Austria ad S. Hippolytum provenit, vnde laceæ Austriacæ repentis nomine, D. Burserus misit.

Centauria arillo w. sp. 3. S. h. h.

III. IACEA capite longis aculeis spinoso: tota planta subincana, breuibibus & rigidulis pilis hirsuta: radicem habet fibris crassioribus implexam, fragilem, candidam, sed membrana subfusca testata: caulem cubito altiore, rotundum, incanum, asperum, in ramulos inæquales diuisum: folia prima & tenella, pilis densioribus, albidioribus, mollioribusque; stipantur, reliqua vero oblonga, vncias duas lata, crassa, rigida, per ambitum profundius crenata, nonnunquam ad pediculum laciniata, per quæ fibræ crassiores albæ, transcurrunt: caulis summis: capitulum squamosum ex pluribus squamis, etiam triginta numero compositum, & in conum pini æmulum compactum, insidet, quarum apices in spinas oblongas, rectas, subflauas & rigidas desinunt, & squamarum ora, firmis pilis albenibus, tanquam

Centauria spinosa w. sp. 3

tanquam seris vndiq; circumdata sunt: inter quas flos multis folijs oblongis, laciniatis & candicantibus emergit, cui semen Cnico simile, sed vulgari maius, succedit. Hæc à lacea montana echinato capite Clusij diuersa est, & à D. Doldio missa fuit.

IV. IACEA laciniato Sonchi folio, siue lacea latifolia purpurea capitulo spinoso: radice est recta, fragili, fibrosa, membrana subfusca tecta, & si plures caules protrudat, brachiata, sapore subausteriusculo, ex insipido ad amariusculum tendente: caulis vt plurimum rectus, hirsutus, breuibus, densisq; villis seu lanugine, potissimum parte inferiore, refertus, qui ob capitulorum grauitatem, humum versus reflectitur, & in summo in aliquot ramulos diuiditur. Folia primum prodeuntia variant, sunt enim rotunda, oblongo pediculo donata, dein magis magisq; sinuata, tandem vero in lacinias (quæ ad exortum inferiorum minora sunt) inæquales diuiduntur: sunt etiam rigida & dura, adeo vt complicata cum quodam pene crepitu frangantur, breuissima & duriuscula lanugine, potissimum superiora & ad exortum, tecta. Cauliculorum summis capitula spinosa, ex squamis compacta, in initio viridia, mox ad apicem purpurascencia, insident: ex squamis spinæ septem, pulchro ordine, stellam dimidiatam referentes, exeunt, quarum media cæteris latior & longior, in minuto capitulo rubens, paulo post vero pallens. Flos ex capitulo tarde prorumpit, qui elegantis purpuræ & inodorus, cuius foliola fistulæ sunt oblongæ, superius amplo & laciniato rictu præditæ, inferius angustæ, quæ ad exortum coloris albi, sed paulatim versus fastigium in rubrum sese mutante: omnes autem stamina clauata sustinent, claua ex purpureo seu violaceo profus nigricante, in summo alba puncta habente, & staminum pediculis, vbi ex fistula prorumpunt albis existentibus. Semen, Cyani semen refert, oblongum, angustum, & cinereum est. Hanc Centaurii marini nomine, D. Doldius misit.

Eandem sed palmo minorem, foliis paruis, rigidis, parum laciniatis, & per marginem crenis rigidis exasperatis, Cyani marini nomine, à D. Neudorffero ex Italia habemus.

V. IACEA montana incana aspera capitulis hispida: radice est lignosa, in longas fibras diuisa & rufescente: cauliculo palmari, rotundo, lanuginoso: foliis asperis, ad radicem pluribus, incanis, hispida, parum laciniatis, angustis, vncias quatuor longis, reliquis vero, in profundas & rigidas cre-

Iacea montana candidissima.

nas diuisis, basiq; sua caulem amplexantibus, qui aliquando in ramulos diuiditur, quorum singuli capitulum paruum, ex squamis hispida compositum, sustinent, earum enim cuspides exterius reflexæ, in tenuissima filamenta desinunt: flores vulgari similes, sed multo minores. Monspelluli in monte Calcaris prouenit.

VI. IACEA montana incana laciniata capitulo hispido: ex radice caulis palmo maior, rotundus, molli lanugine canescens, exurgit, circa quem folia pediculis oblongis incanis donata, laciniata & subrotunda, tactuq; mollia: capitulum paruum & priori simile, eodemq; in loco proueniens.

VII. IACEA montana candidissima Stæbe foliis: hæc ex radice crassa lignosa, caulem profert palmarem, nonnūquam cubitalem, angulosum, striatum, molli & incana lanugine vestitum: folia habet ad radicem multa per terram sparsa, palmaria,

V. Centaurea pectinata s. p. h. m.

VI. Centaurea pectinata. W. sp. 3. 2259

VII. Centaurea cinerea. W. sp. 3. 2294. s. p. lata,

lata, Stæbes instar laciniata, molli lanugine incana & superiora molli tomento, quasi farina aspersa, mollia & alba sunt: cauliculis summis flores singuli laceæ vulgari similes insident, q̄ ex capitulis squarosis prodeunt: in montib. prope Capuam puenit.

VIII. IACEA tomentosa capitulo spinoso: tota planta, quasi farina aspersa floret, albescit, & à radice, caulis pede minor, statim in alas plures diuisus, exurgit: folia habet breuia, angusta, in petiolaria, quina, septena, subrotunda diuisa: cauliculis, capitula parua, ex squamis multis in aculeos acutos & rufescentes abeuntibus, composita: flos non fuit conspectus: in Murena Hispaniæ, D. Albinus legit.

IX. IACEA Babylonica: ex horto clariss. Contarini, hoc nomine folium accepimus, quod primo intuitu Acanthium aliquod referre videtur: hoc longitudine cubitum æquat: in medio, latitudine palmum superat, non nihil incanum, tactu asperum, cuius tota circumferentia veluti minimis aculeis exasperatur: ad exortum lacinias acutas trium quatuorve vnciarum longas, obtinet: hinc ex rotunditate sensim angustatur & in apicem abit, cuius summo breuissimus aculeus insidet: per ipsius mediū, costa eleuata, non nihil hispida fertur, à qua plures nerui in latera excurrūt. Plura non licet.

IX. Centaurea babilonica. W. sp. 2. 23. 6

TRAGOPOGON.

CAPVT XIX.

I. TRAGOPOGON folio sinuato: radice est oblonga, lacteo succo manante, caule gracili, striato, pedalis altitudinis, raris folijs alternatim septo, quæ oblonga, non multum palmo breuiora, at angusta, sinibus breuioribus, & quasi serratis exasperata, pallideq; virentia: caulis summo flos insidet pallide luteus, magnus, Tragopogo vulgari similis, ex calice magno apicibus acutis donato prodiens, quo marcido, semen oblongum, in materia villosa alba latitans, succedit: Montepessuli legitur.

II. TRAGOPOGON tenuissime laciniatum: radice est oblonga, crassiuscula, fibris carente, rufescente & lacte turgente: ad quam folia plura oblonga, angustissima, acuminata, & in plures angustissimas lacinias diuisa: caule est cubito non multum breuiore rotundo, læui, striato, non nihil folioso, in alas brachiato: singulis flos vnus, magnus & pallidus insidet, cui semen oblongum, scabrum, cristapilosa in summo præditum & calici oblongo inclusum, succedit. Et hoc Montepessuli obseruauimus.

IX. Serratula babilonica. L. sp. 140

PERFOLIATA.

CAPVT XX.

I. PERFOLIATA alpina latifolia minor: radice est vnica, rufescente, paucissimis fibris capillata: cuius caulis gracilis, teres, glaber, cauus, cubito altior, in ramulos, quasi in vmbella dispositos distribuitur, quem folia glabra, venosa, sesquiunciam lata, Vaccariæ folijs similia basi lata medium amplectuntur: in cauliculis fastigijs vmbellæ, vna cum foliolis exiguis, flosculis tenuibus subluteis, quibus semen oblongiusculum, nigricans, angulosum, succedit. Hæc in Heluetiorum alpe reperitur.

II. PERFOLIATA alpina angustifolia maior, siue folio anguloso: radicem habet vnicam, oblongam, rotundam, crassam, nigricante cortice tectam, minime capillatam, ex qua prodeunt folia plura, pallide virentia, glabra, pedem longa, vnciam vel sesquiunciam lata, longis pediculis donata: at folia caulem amplectentia angulosa sunt & acuminata, rarius bina, hederæ modo angulosa ex opposito sita: caulis rotundus est, teres, glaber, cauus, sesquicubitalis, quasi foliorum basin penetrans: cuius summo quina folia, lata, in orbem disposita insident, eo modo quo in Tithymalo, vnde pediculi seni, septeni, longitudine impares prodeunt, quibus vna cum folijs paruis, rotundis, flores parui ex luteo rufescentes insident: Semen nõ vidimus: in Pyrenæis, non longe Narbona, D. Burferus legit.

III. PERFOLIATA alpina angustifolia media: hæc à præcedenti sola magnitudine & foliorum angustia differt, quæ pro Perfoliata longifolia Dalechâpij, in historia Lugdunensi picta videtur, & ex monte Gotthardo habemus.

IV. PERFOLIATA alpina angustifolia minor: hæc radice est rufescente, ad quam folia multa, atrouirentia, graminea, semipalmaria: caulem habet vnum, aliquando geminum, pedalem, rotundum, glabrum, quem folia pauca acuminata, basi sua latiore ambiunt, in cuius summitate veluti vmbella, vt in vulgari Perfoliata, ex qua ramuli emergunt, flores rufescentes, cum seminibus sustinentes. Hæc ex Sumano monte, & Valesianorum alpe, habemus. Verum cum Perfoliata alpina gramineo folio, siue Bupleuro angustifolio alpino, quod in Baldo prouenit, confundi non debet.

V. PERFOLIATA alpina angustifolia minima: plântula

V. Bupleurum rariatum. L. sp. 142. sp.

Bupleurum angulosum sp.

Bupleurum albidum W. sp. 1. 1. sp. h.

Bupleurum petraeum W. sp. 1. 1. sp. h.

tula est semipalmatis, inter Perfoliatam & Bupleuron media, radice tenui rufescente & serpente, fibris capillaceis terræ affixa: ex qua folia oblonga, angustissima, pluribus locis progerminant: inter quæ cauliculi efferuntur tenuissimi, glabri, vncias quatuor alti, in ramulos binos & hi in minores quasi ex umbella minima prodeunt, diuisi, quos folium vnum vel alterum basi latiore cingit, & flosculi exigui flauï insident. In summis Pyrenæorum iugis reperitur.

VI. PERFOLIATA minor ramis inflexis: hæc folijs est vulgari paulo longioribus, breuioribus tamen quam in montana, caulem habet ramosum reclinatum, & velut per terram sparsum, flores luteos: annua est instar vulgaris siue aruenis, in quo ab alpina differt: hanc apud Ioh. Bauhinum fratrem p. m. vidimus, quam ex horto Stucgardiano habuit.

CENTAVRIVM.

CAPVT XXI.

Centaurium minus spicatum album.

Centiana spicata L. sp. 330

Chironia spicata L. sp. 330

CENTAVRIVM minus spicatum album: ex radice parua; alba, fibrosa, caulis exurgit, mox induos palmares & semipalmares striatos, hi que in alios diuisi: folia sunt parua, pediculis carctia, quorum prima lata, subrotunda, superiora angusta, acuminata, quandoq; bina aduerso situ caulem amplexantia: flores oblongi; albi, ab imo sursum per caulem sparsi, singuli, vt plurimum; ex vna caulis parte sibi inuicem succedentes, ex caliculis foliolis prodeunt, ea forma qua non patentes in figura exprimuntur, patentes enim sculptor non recte expressit: his siliquæ; vt in vulgari, semen minutum continentes, succedunt. In montibus Euganeis Patavinorum; & hinc inde circa Monspelium reperitur, vt in nostro Marthiolo monuimus.

ASCYRON ET HYPERICVM.

CAPVT XXII.

Hypericum ascyron. w. sp. 3. 1463. Sp. hist.

ASCYRON magno flore: hoc Ascyro vulgari, siue Hyperico dumetorum simile, caule sesquicubitali, rotundo; glabro, rufescente; quem folia pallide virentia & inferne albidiora, vnciam longa, semunciam lata, subrotunda, bina semper situ aduerso cingunt: in caulis summo, flores calice viridi sustentati, pallide lutei, magni, quintuplo vulgari maiores; ex quinque folijs vncialibus compositi, e quorum umbilico staminula plura, flaua, velut puncto notata, exurgunt: siliquas & semina non vidimus. In Pyrenæis D. Burserus hoc, quemadmodum & subsequens, legit.

HYPERICVM numularia folio: radicem habet oblongam, tenuem; paucis fibellis capillatam, ex qua cauliculi tenues, rufescentes; palmares efferuntur, quos folia parua, rotunda, nummo similia, bina aduerso situ & æquali distantia locata cingunt, quæ superne atrouirentia; inferius alba, aliquando punctis vel maculis rubris notata, conspiciuntur; cauliculorum summis flores pallide lutei

satis magni, plurimis staminulis donati,

insident.

N. numularium. w. sp. 3. 1467. Sp. hist.

POLYGONVM.

CAPVT XXIII.

I. POLYGONVM saxatile: huius radix tenuis, lignosa tamen, fibris capillata & alba est: ramulis multis oblongis & crebro geniculatis serpit: circa quos folia subrotunda, vnciam longa, semunciam lata, superne virentia, at inferius albicantia, quasi polline aspersa, quæ sensim minora redduntur: à geniculis flosculi exigui, vt in vulgari, pallide rubentes exeunt, quos semina triangularia sequuntur. Hoc inter saxorum fissuras, ad arcium editissimarum radices, vt in petris arcis Waldenburgenfis Basileensium, & in vicinis, obseruauimus.

II. POLYGONVM Creticum thymi folio: herba est supina, humique procumbens, cauliculis siue viticulis, palmaribus, ramosis, hinc inde sparsis: flosculis paruis albicantibus, pluribus simul quasi in nodo iunctis, quibus foliolum Thymi forma, modo vnum, modo bina, ternave, magnitudine imparia adponuntur: semen pusillum ac copiosum succedit. Hoc Polygoni Cretici nomine, D. Gilletius misit. *II. Frankenia virens. W. sp. 2. 242. 5 sp. 1. 1. 1.*

III. POLYGONVM littoreum minus flosculis spadicæo albicantibus: ex radice candicante, tenui, oblongiuscula, prodeunt viticuli plurimi, tenerissimi, per terram sparsi, ramosi & dodrantales, foliolis oblongis, angustis, & albicantibus alternatim iuncti, ad radicem vero longioribus & biuncialibus: viticulorum summitatibus flosculi plures minutissimi, intus albi, foris spadicæi insident, quibus semina minutissima & copiosissima, vt singuli colliculæo turgeant, succedunt: hinc ad Millegranum referri potest. Hoc apud nos, in arenosis ad Wiesam flumen, autumno florens reperitur, quod Polygoni *ποικιλανθῆμον* nomine, Northusio, apud quos in sabulosis reperitur, D. Furerus misit: idem, sed sine nomine, ex inferiore Lusatia, vbi locis arenosis, in ripa fluminis Nissæ prouenit, à D. Franco accepimus. *III. Corrigiola litoralis. 5 sp. 1. 1. 1.*

IV. POLYGONVM minus lentifolium: plantula est tota virens, parua, supina, humiq; procumbens ex cuius radice simplici, in altum descēdente, cauliculi plures, impares longitudine, crebris internodijs geniculati, exiguis folijs subrotundis, lenticularibus adnatis, prodeunt: flosculi in cauliculorū

summis minimi, albicantes, vel pallide virentes plures simul iuncti & semen pusillum, obseruatur.

Cum Anthyllide Valentina Clusij, quæ tota subrubens est, longe minoribus folijs, & copiosioribus flosculis ex albo purpurascens, ijsq; non solum in cauliculorum summis sitis, confundi nõ debet. Hoc in Hispaniæ montibus prope Escorial D. Albinus inuenit: quod tamen ante annos triginta nouem Monspeffulz in incultis, sed aliquantum minus, collegimus.

DE SEDQ.

CAPVT XXIV.

I. SEDVM tridactylites alpinum maius: radicem habet tenuem capillaceam, cauliculum semipalmarem, purpurascens, non nihil pilosum, in ramulos plures tenues & fragiles diuisum: folia ad radicem tenuia & mollia, lata (in ramulis minuta) in tres lacinias primum, & in alias, diuisa: flores in ramulorum summis albi, quinquefolij, totidem staminibus donati, quibus capitula subrotunda, longiuscula, minutissimum semen continentia, succedunt. Hoc ex Baldo habemus, & saxifragæ albæ petreæ nomine, Pona suo Baldo exhibuit, idem præterito anno D. Furerus, nomine Daetylioborani siue Saxifragæ petreæ semperviretis misit, quod in ea Harcyniæ parte, qua Buda fluuius officinas Rubelandicas alluit, totos scopulos obuoluere scribit.

2. Simile, sed folijs latioribus, & in ternas primū profundas lacinias diuisis, & in his in minora & tenuiora segmenta sectis: caulibus pedalis, florib. pallide luteis, in humidis montium Pyrenæorum natum, habemus.

3. Aliud cauliculo rotundo, semipalmari, pilis leuissimis aspersis, folijs paruis, crassiusculis & eodem modo quo folia Sedi tridactylitidis in tectis prouenientis, incisa sunt, etiam diuisis, totumq; cauliculum alternatim basi sua cingentibus, qui in summitate in ramulos diuiditur, & singuli flosculum candidum, sed minorem, sustinent, capitulaq; vt in præcedenti, succedunt. Sedi daetyli nomine, ex Taurero Austriæ, D. Burserus misit.

II. SEDVM tridactylites alpinum minus: ad radicem paruam, repentem & nigricantem, folia plura, exigua, viridia, simul compacta, superne in crenas profundas, binas, communiter ternas, rarius plures,

Saxifraga adscendens W. sp. 2. 657

1. Saxifraga alba Sp.

2. Saxifraga Caesari Sp.

Saxifraga adscendens W. sp. 2. 657 L. sp. 1.

Saxifraga Caesari L. sp.

*IV. Hermannia? lenticularis L. sp. 247
II. lenticularis. Sp. hist.*

plures, diuisa: ex quorum medio, cauliculus vnus vel alter, tenuis, aliquando diuisus; paucis & exiguis foliolis cinctus, trium quatuorve vnciarum exurgit, cui flosculi terni, quaternive pallidi, quinquefolij multis staminulis donati, singuli singulis pedicellis insident: hic calices parui, semen minus continent, succedunt. Hoc in monte Lupi & Calcaris, in eorundem rupibus collegimus: ex humidis Gotthardi montis & Pyrenæis quoq; habemus.

III. SEDVM montanum ericoides: ramis est palmaribus, lentis, flexilibus, dense geniculatis, per terram sparsis, quos folia breuia, crassa, scissula, Ericæ forma, vestiunt, & hi in plures alios, duarum triumve vnciarum, & etiam breuiores diuiduntur, hiq; foliola frequentia, sibi fere incumbentia & rotundiora habent: in singulorum summitatibus velut ex squamolo calice flos satis magnus purpureus, ex quatuor, aliquando quinque folijs, & aliquot in medio staminibus compositus, insidet: quid flori succedat, non constat. Hoc ex horto Dei dicto, habemus: & cum Lobelij Sedo minimo arboriscente vermiculato, plurimum affinitatis habet.

IV. SEDVM alpinum ericoides cæruleum: ex præruptis iugis, ac saxis humidis propendet, radicem habens oblongam, fibrosam, rufam, ramos plures, foliolis quam in priore breuioribus, crassis, cinereis, velut in Sanamunda 2. Clusij, siue Erica Alexandrina compactis, cinctos: singulis cauliculis vncialibus, foliaceis, flos magnus, cæruleus, quadrifolius, aliquot staminulis breuibus donatus, insidet. Hoc, cum ann. 1579 Martio mense, per Rhetia alpes iter faceremus, è rupibus, ob aquam defluentem humidis, instar Cymbalaria, dependens, florensq; collegimus, quod florum eleganti colore cæruleo, oculos nostros valde reficiebat.

Idem in Gotthardi summitatibus, & in Valesia ad thermas Leccenses supra Gemme reperitur: quod priore differt potissimum foliorum exilitate, & colore florum: item & colore & magnitudine.

V. SEDVM saxatile hirsutum purpureum: plantula est triuncialis, radícula capillacea, cauliculo tenui, leuiter piloso, cuius summitas in breues ramulos diuiditur, qui singuli florem purpureum sustinent: foliola ad radicem plura, hirsuta, & lente minora. Hoc, vt & subsequens, ex Pyrenæis D. Burserus attulit.

VI. SEDVM saxatile atrorubentibus floribus: hoc, tres quatuorve vncias non excedit, habens ra-

diculam exilem, longiusculam, vnum alterumve cauliculum biuncialem, foliolis paucis exiguis, longiusculis, alternatim vestitum, flosculos atrorubentes, quasi in umbella dispositos, sustentem. Hoc etiam in Gotthardo non nihil altius excreuit.

VII. SEDVM saxatile variegato flore: radice est capillacea, cauliculis plurimis, tenuibus, biuncialibus, per terram repentibus & fibellis capillaribus terræ adhærentibus: foliolis multis, pallide virentibus, subrotundi, lente minoribus, vestiti: ex ramulorum summis, pedicelli plures capillacci, oblongi, exurgunt, singuli florem quadrifolium, varium, album, purpureum & atrorubentem eleganti spectaculo sustentent, cum plantula hæc cespitis musciq; instar saxa exornet. Hoc inter Valesiam & Augustam vallem, in monte Glesäberg dicto, qui toto pene anno nivosus est, copiose provenit. VII. Sedum alpinum sp. nit.

VIII. SEDVM alpinum foliolis crenatis asperis: radice est capillacea repente, cauliculis tenuissimis, semipalmaribus, etiam breuioribus, rarius palmaribus, in summo in ramulos aliquot sectis: folia habet longiuscula, angusta, acuminata, crenis vtrinque exasperata, & parte auersa candicante; flores quadrifolij, purpureascentes & staminibus donati, caliculis sustentantur, quibus capitulum subrotundum, membranaceum, apice donatum, minutulum semen continens, succedit. Hoc Iulio mense floret, in ascensu montis S. Bernhards maioris & Gotthardo. An forte Gesnerus lib. de hortis Germaniæ, hoc intellexit, dū scribit, Sedum quoddam esse, cuius folia marginibus asperis, branchias piscium referunt?

IX. SEDVM aruense flore rubente: radice est lignosa, fibris capillata, cauliculis aliquot palmaribus, rotundis, rugoso rufescente cortice tectis, qui in ternas, quandoq; plures ramulos (quorum aliqui recurvantur) diuiduntur: hos folia longiuscula, angusta, succulenta, sine ordine ambiunt: ramulis superioribus flores plures, vulgaris Sedi floribus similes, sed rubentes insident, semenq; vulgari simile succedit. Hoc non longe ab vrbe, in agris Huningent. autumnis iam exiccatum reperitur: quod etiam in agris argillofis ad Pyrenæos, sed minus, reperitur.

VIII. Sedum saxatile asperum. W. Sp. 2. 649

IX. Sedum rubens, V. Sp. 619

VI. S. rubens, L. Sp. 619

Crossula rubens, Sp. nat.

DE COTYLEDONE.

CAPVT XXV.

Var. p. l. 1. 570
Sarapaja cotyledon. w. sp. 2. 639
5 m. herb.
COTYLEDON minor folijs subrotundis ferratis: Radix subest tenuis, fibrosa, fusca, circa \bar{q} folia multa, semi vngue minora, non vt in altero oblongis ligulis similia, sed subrotunda, margine crenato, crassiuscula, candicantia & non nihil adstringentia: è quorū medio caulis semipalmaris, quandoq; palmaris, subasper, minimis & paucis folijs cinctus, affurgit: in cuius summo, pedicelli, flores, multo \bar{q} in secunda minores, ex quinque, quadoq; etiam sex folijs & medijs apicibus cōpositos, sustinentes, qui albi, aliquando rubentibus punctis aspersi, nonnunquam extrinsecus lincis ternis foliolā floris percurrentibus, ita vt flores pallide purpurascetes appareant: his capitula exigua, nigrum semen continentia, sequuntur. In Heluetiorum alpibus, ipsi saxi scopulis adhæret; Iunio & Iulio floret: at ea quæ flore est pallide purpurascete, apud Montpelienfes, in horto Dei collecta fuit.

DE KALI.

CAPVT XXVI.

KALI minus villosum: radice est oblonga, fibrosa, nigricante, caule pedali, inæquali, ramoso, folijs pluribus, angustioribus, mollibus & villosis, inter quæ vnum, quod cæteris subijcitur, longius est, quemadmodum etiam in Tragio obseruare est: in cauliculo summis, capitula parua, florem minutum continentia: semen non obseruauimus. Hoc, cum figura Kali albi Dodonæi, melius conuenit, quam Kali minus Lobelij. Tota planta salsa est, & non longe Mōspelio à Perault, qua ad mare itur, legimus: quamuis idem, nōmine Kali hirsuti folijs Spergulæ, ex Italia, à D. Neudorf, habeamus.

II. KALI folio gramineo: ex radice oblonga, alba, exiguis capillaceis fibris donata, caulis pallide virefcens, rotundus, incuruus, pedalis, in varios & plures ramos quadrunciales, tenues & fragiles, inordinate dispositos, brachiatus exurgit: quos folia oblongiuscula, angustissima, alternatim disposita cingunt, quibus singulis, singuli noduli exigui florum & seminum, vt in Kali minore Lobelij, cauli-

11. Saluola altissima. l. 1. 324

adhærentes, adponuntur. Ex Salinis Saxonice siccum, D. Iungermannus transmisit: & ad Anthylloidem Thalij accedere videtur.

DE TELEPHIO.

CAPVT XXVII.

Sedum telephium V. w. sp. 2. 700
TELEPHIVM purpureum minus: hoc à radice nodosa, & aliquot veluti minimis naps constante, multisq; fibris prædita, cauliculum vnū vel alterum rotundum, semipalmarem, fragilem ac succulentū promit: quem folia crassiuscula, succulenta, parua, in ambitu crenata, sine ordine ambiunt: flosculi quinquefolij, purpurei, velut umbellæ insident: quibus capitula pentagona, minutissimum semen scobis instar continentia; succedunt. In editissimo monte Brisoia, & Betsen dicto, locis humidis Iulio florens, collectum.

DE TITHYMALLO.

CAPVT XXIX.

TITHYMALLVS incanus hirsutus: caules pedales, rotundos, rufescentes, profert, folijs incanis & hirsutis, Myrsenitis legitimi forma, confuso ordine vestitis, in summitate in virgulas diuisi, quibus, vt in Myrsinite, flores & capitula triangula, semina continentia, insident. Hunc ex Italia D. Neudorfferus attulit.

II. TITHYMALLVS siue Esula exigua folijs obtusis: radice est exili, oblongiuscula, capillata, cauliculis pluribus ad terram resupinatis, aliquantum repentibus, biuncialibus, triuncialibus, alijs palmo minoribus, rotundis, lacteo succo turgentibus, qui foliolis oblongis, angustis, sed semper in summo obtusis & velut abscessis, inordinate vestiuntur: hic in agris Patauinis & Massiliensibus, reperitur.

III. TITHYMALLVS exiguus saxatilis: radiculam habet capilli modo tenuem, longiusculam, cauliculos tenues, vaciales & biunciales, angustissimis & breuibibus foliolis cinctos, flosculos exiguos, rubentes: circa Monspelium locis asperis prouenit.

111. Euphorbia rubra. w. sp. 2. 902. Sp. herb.

LIBER OCTAVVS.

DE CONVOLVULO.

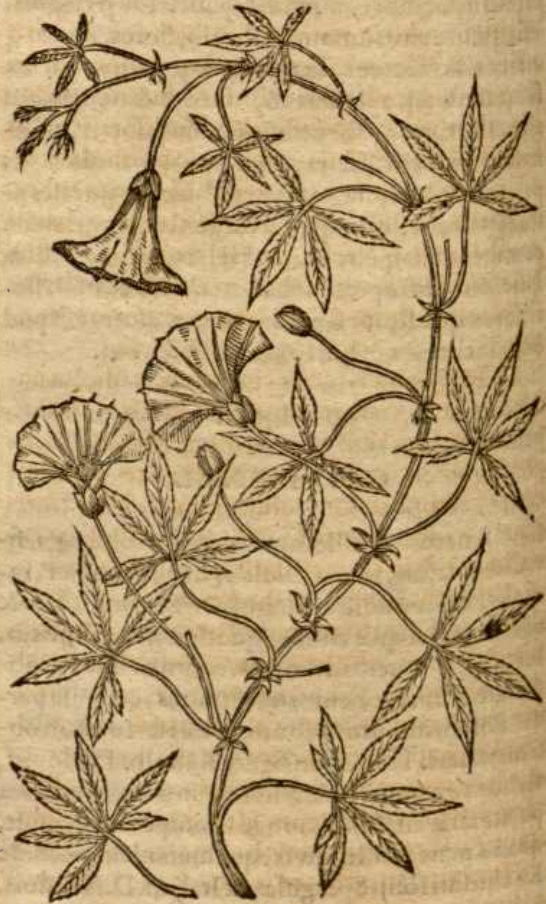
CAPVT I.

Convolvulus copticus
W. et. 1. 813
Conuoluulus quinquefolius.

I. CONVOLVVLVS purpureus folio rotundo: caules prælongos, teneros, viticulosos, paucis pilis exasperatos, vicinis perticis circumvolutos, promit: folia habet longis pediculis subasperis donata, quæ lata sunt, angulis carentia & nonnihil hirsuta, præsertim superiora: flores oblongi, ex calicibus hirsutis instar Campanulæ siue Smilacis lauis ex cæruleo purpurei sunt, quibus succedit semen nigrum, semicirculare & angulosum, capitulo membranaceo inclusum, quod semine Campanulæ cæruleæ multo minus est. Hic sub æstatis finem floret. An ad Nil Auicennæ quoque referri potest?

II. CONVOLVVLVS peregrinus cæruleus folio oblongo: radice est singulari, oblonga, rufescente, ex qua caules multi, tenues, pedales, interdum cubitales, flexiles, ramosi, leuissimis pilis pubescentes prodeunt: quos folia oblonga, inferiora quidem, vncias tres, quatuorve longa, vix vnciam lata, inordinate vestiunt, quæ sensim minora redduntur, & per marginem riuiter hirsuta sunt: ex omnium fere foliorum sinu, pedicelli tenuissimi, oblongi exurgunt, quibus singulis flos cæruleus ad exortum pallidus, Campanulæ forma, vnico folio constans, & ex caliculo prodiens, insidet: floribus succedunt capitula membranacea parua, quibus semina parua, nigra includuntur. Planta sane ob florum copiam elegantissima, & quæ ob cauliculorum flexibilitatem fulciri debet. Hic in horto meo ex semine, Campanulæ cæruleæ nomine accepto, sæpius creuit.

III. CONVOLVVLVS folijs laciniatis, vel quinquefolius, viticulis est tenuibus, geniculatis, læuibus: ex quolibet geniculo folium, longo tenuissimo pedicello donatum, prodir, quod in quinque lacinias angustas longiusculas diuiditur, & quandoque inferior vna alterave bipartitur, & cuilibet laciniæ, tenuissimus mollisq; aculeus insidet. Supra folij exortum, pedicellus æque tenuis, dua-

rum triumve vnciarum longus & nudus exurgens, florem magnum purpureo cæruleum, aliorum Conuoluulorum forma, sustinet. Semen non conspectum, cum solum huius ramum, Conuoluuli Ægyptiaci nomine, à nobiliss. Cortuso Patavio ante viginti annos accepimus.

III. *C. Copticus*. Spha. hist.

II. *C. tricolor*. Spha. hist.

DE BRYONIA.

CAPVT II.

1. Bryonia. w. sp. 4. 22. 54. 100.

BRYONIA Cretica maculata: radice est longa, alte descendente; sed ad vulgaris magnitudinem non accedente, fusco cortice tecta; ex qua longa & tenuia sarmenta prodeunt, quæ ambiunt folia aspera (qualis & tota planta) ad similitudinem vitium, aut Bryoniæ vulgaris diuisa, sed minor, viridia; albis strijs per medium discurrentibus, vel maculis albis notata, quibus capreoli vt in vite adduntur. Flores habet pallidos, quinquefolios, striatos, vulgaris Bryoniæ floribus maiores, ex longis pediculis propendentes: cuilibet flori, fructus succedit semicircularis, superne in partes duas diuisus, viridis primum, at per maturitatem ruber; semina duo continens, quare Dicoccos appellari potest. Hæc in Creta frequens est, vnde semen à D. Honorio Belli accepimus & in D. Zuingeri hortu (quæ tum hortum colere intermiseramus) seruiamus.

II. BRYONIA syluestris baccifera: radicem habet magnam, crassam, longam, succo glutinoso plenam: caules vero sarmentorum vitis instar longos, lignosos, angulos; quibus se, (licet capreolis careat) crebris circumvolutionibus vicinis frutibus circumuoluit: folia hederacea, Smilacis læuis similia, magis tamen sinuata, tenuia; splendens, & nervosa, longissimis pediculis donata: flores albi sunt, muscosi: ad cuiuslibet folij exitum, in viticulis maxime superioribus, pedicellus breuis ex caule exurgit, qui baccam vnicam ceraso mmorem, virentem primum, at per maturitatem rubentem, sustinet: cui semina satis magna, rotunda, nigraque quaterna, quinave includuntur. Provenit in syluis circa pagum Huningen; Iunio florens: at baccæ Septembris fine maturæ sunt.

Hæc à communi Bryonia syluestri, quæ Tamus dicitur, potissimum in his differt, quod communis florem minorem habeat; racemosa sit: hæc vero flore sit maiore & baccifera.

III. BRYONIA Mechoacana nigricans: radice est Mechoacæ simili, sed cortice nigricante vestita, interius rufescens, quæ tessulatim incisa rotunda, magnitudine & figura calculo aleatorio respondens, ex India Chelapæ sine Celapæ nomine ante annos vndecim allata fuit. Ab Alexandrinis &

Massiliensibus, Jalapium vel Gelapo vocitatur: & a Massiliensibus; Mechoacana nigra vel mas existimatur.

Gusto est non ingrato, & gummoso, & ob copiosam gummositatem, si carbonibus, vel igni admoventur, flammam concipit. Facultate, vulgarem siue albam Mechoacam; superat: nam ob gummi copiosum, fortius humores serosos purgat, cum imi ventris leui dolore, & præcipue viscera, hepar & ventriculum roborat. Quare drachmæ vnus pondere exhibetur tuto, & sine fastidio opus suum exequitur. Sunt qui ea in dosi; cum aqua Cichoræ, aut simili stillaticia, seu iure acti frigidis, tribus horis ante prandium; ægris propinent.

DE CLEMATIDE.

CAPVT III.

I. CLEMATIS maritima repens: hæc cauliculos habet sarmentosos, geniculatos & striatos, cubitales, atroviuentem cortice vestitos: folia Flammulæ erectæ instar oblonga, acuminata, nervosa, rigida; sed angustiora; quod communiter tria vni pediculo, qui velut in capteolum abit, insident, & quædam per circumferentiam nonnihil crenata, quæ vero in summo caule floribus subijciuntur, angustissima sunt: flores albi sunt; multis staminibus villosis albis, medullis occupantibus; longis pediculis sustentati: quibus semina plana, subrotunda, rufescentia; vt in Flammula erecta, sed minor, bina, ternave iuncta, singulis capteolo plumoso, veluti incana cristâ donatis, succedunt: hæc acria sunt quemadmodum & tota planta. In maris Adriatici littoribus, vt in Venerorum Insula Lio & Litze fusina, suis sarmentis repentem obseruauimus.

II. CLEMATIS alpina Geranifolia: ex radice sarmentosa & perenni, caules plures lenti, lignosi, quandoque rufescentem cortice tecti, duos tresve cubitos alti, exurgunt, qui æqualiter bipartiti, in latera diuiduntur: quibus singulis folia, crebris & profundis diuisuris incisa, trigemina, coherentia, vt in Anemone geranifolia, insident: flores singuli, singulis pediculis longissimis ac tenuissimis insident; qui coloris cærulei albicantis; aut obscure purpurascens, ex quatuor folijs oblongis, mucronatis, nervosis, crucis in modum dispositis & nonnihil lanuginosis, in cuius medio folia, plura, breuiora, quæ quasi acruulum capillaceorum filamentorum

Clematis maritima
w. sp. 2.
Sfr. 100.

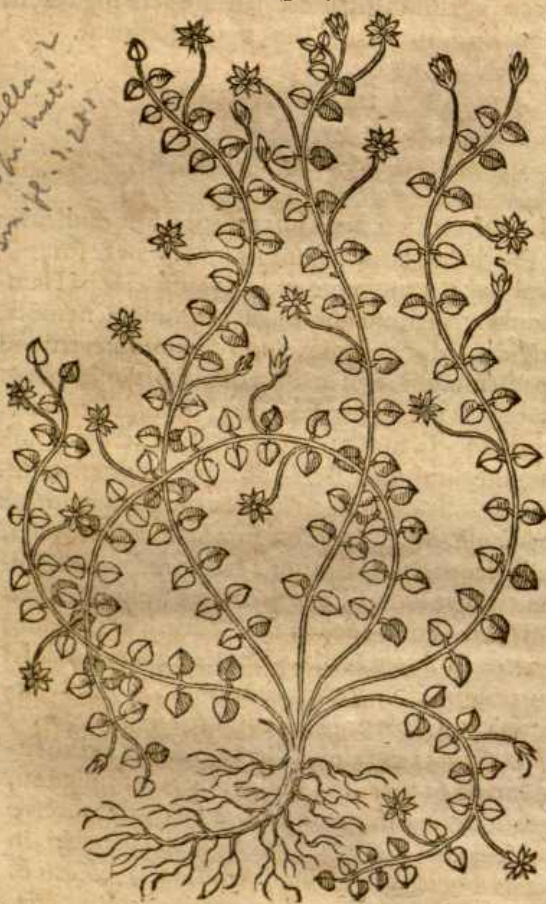
Altagem
alpina
w. sp. 2. 2035

mentorū alborū ambiunt: semen nō vidimus. Hanc in altioribus Baldi rupibus enatam, & Cle-
matidem cruciatam à Iungermanno appellatam,
ante annos viginti sex, & ante biennium elegan-
tiorē & maiorem, ex Austriæ montibus, vbi fre-
quens est, à D. Bursero accepimus.

DE NUMMULARIA.

CAPVT IV.

Nummularia flore purpurascēte.

NUMMULARIA flore purpurascēte: hæc, eo
quo Nummularia vulgaris modo, serpit, radi-
cem habens tenuem, capillaceam, à qua coliculi
multi, tenues, palmo minores emergunt, quos v-
trinque; folia vulgaris forma, propemodum rotunda
sed parua, & plus quam decuplo minora, quorum
nonnulla leuiter sinuata: ex horum sinu pediculi

tenues oblongi, prodeunt, quorum singuli florem
purpurascētem, paruum, oblongum, quinquefo-
lium, staminulis in medio breuibus, sustinent: his
capitulum paruum, apice donatum, minutissi-
mum semen continens, succedit. Hæc in humidis
Monspelienſium prope Castelnouum prouenit.

DE POLYGONATO ET LILIO
conuallium.

CAPVT V.

I. POLYGONATVM latifolium minus, flore maio-
re: ex radicis albicantis, subrotundæ & fibrosæ
medio, cauliculus vnicus, fere pedalis, striatus, nec
admodum inflexus exurgit: qui folijs, vt in vulgari
dispositis, firmioribus tamen, vestitur: ex singulis
alarum sinibus, flores singuli, magni, albi, in odori,
breuibus & quidem si- gulis pediculis insidentes,
ab vna caulis parte propendent, quibus bacca suc-
cedunt, quæ per maturitatem cælium colorem ac-
quirunt, & semen osseum, durum continent. Apud
nos in monte Crenzacho copiose prouenit.

II. POLYGONATVM latifolium perfoliatum
Brasiliæ: hoc caule est bicubitali, striato, folia
perfoliatæ modo tranſeunte: folijs pallide virenti-
bus, tenuibus, neruosis, vncias duas latis, quatuor
longis: flore magno, albo, ex folijs quinque angu-
stis, binas vncias longis composito, qui ex longo
tenuissimo pediculo dependet: fructum non vidi-
mus. Hoc in Brasilia apud Toupinambaultios cre-
uit, & D. Burserus communicauit.

LILIVM CONUALLIVM latifolium: radicibus est
tenuibus, longis, repentibus: caule pedali, folijs
ternis, viridibus, neruosis, subrotundis, læuibus,
palmaribus, vncias quatuor latis, basi sua caulem,
fistulæ modo ambientibus: floribus magnis, albis,
rotundis hiantibus, reflexis, & odoratis, quibus
fructus rotundus, rubeus, semen durum con-
tinens, succedit. In hortis quibusdam
colitur.

II. Nummularia perfoliata
L. d. 437
Sp. m. m.

DE CHELIDONIA ROTVNDIFOLIA.

CAPVT VI.

Ranunculus ficaria L. W. Sp. 2. 1302

CHELIDONIA rotundifolia maior: huius radix fibrosa est, quibus aliquot oblongi testiculi adherent: folijs est subrotundis, crassis, læuibus, ad foliorum Afari magnitudinem accedentibus, sed non nihil quandoq; sinuatis, pediculis semipalmaribus donatis & humi procumbentibus: cauliculo palmo minore, flos infidet, calice triphyllo membranoso sustentatus, qui pallide luteus, magnus, vulgari quadruplo maior, qui ex quinque, vel sex folijs, quorum singuli ad medium fissi sunt, componitur & ad eius umbilicum stamina plura rufescentia, conspiciuntur: capitulum cum semine non vidimus. Monspensuli locis humidis prouenit.

DE MALVA.

CAPVT VII.

Malva mauritanica W. Sp. 3. 288

I. MALVA folio ficus: huius folia sunt nigricantia, aspera & crassa, quorum prima, modo in tres, modo quinque laciniis inæquales diuiduntur: quædam in laciniis quinque profunde lecta, sine ordine sinuata, & per marginem crenata sunt, quorum laciniæ aliquæ palmares existunt, & pediculis longissimis & pilosis donantur. Scapum siue caulem simplicem, aliquot cubitorum habet: flores & semina non vidimus, quia ante tempus, Argentinz in horto Friderici Meyeri, ante annos viginti legimus.

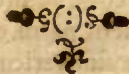
II. MALVA folio vario: radice est alba fibrosa, caule rotundo, cubitali, in plures ramos brachiatto, quem folia cingunt pallide virentia, inferne candicantia, crassiuscula & non nihil lanuginosa, sed figuræ, in eodem ramulo, diuersæ, quorû quædam Bryoniæ forma, quædam acuminata, duabus alis donata, quædam subrotunda, vngue minora, omnia tamen in ambitu serrata: flores quinquefolij purpurascens, staminibus in umbilico pallidis, pedicellis oblongis insident: semen in capitulis foliaceis semicirculari succedit. Argentina D. Saltzmannus misit.

III. MALVA Americana: radicem habet oblongam, albam, fibrosam, caulem angulosum, striatû, lanugine leui oblitum: folia viridia, tenuia, plera-

Malua folio vario.

Lavatera trimestris W. Sp. 3. 292 Sp. hort.

que semicircularia, vncias duas longa, tres lata, superne angulosa seu sinuata, per ambitum leuiter crenata, pediculis palmaribus, hirsutis donata, flores albi vna cum semine, Malux fyl. pumilæ similes sunt. Hanc ante annos octodecim in horto D. Saltzmanni, Argentinz collegimus.

DE ALTHÆA.

CAPVT VIII.

I. ALTHÆA Bryoniæ folio: caule est cubite altiore, rotundo, lanuginoso, albo; folijs Bryoniæ similibus, in quinas lacinias vt plurimum diuisis, palmaribus & alijs multo minoribus, crassis, neruosis, lanugine nonnihil asperis, parte inferna canescentibus & longis pediculis insidentibus: flores habet purpuro-ceruleos, quinquefolios, superne semilunatos, staminibus rufescentibus donatos, quibus singulis capitulum foliaceum, planum, semen Altheæ simile continens, succedit. Hæc in horto aluimus, quam tamen prius Altheæ arborescentis sempervirentis nomine, D. Doldius: dein Altheæ Americanæ, D. Sprengerus, Heidelbergæ, misit.

DE GERANIO.

CAPVT IX.

I. GERANIVM malacoides minus: plantula est duarum vnciarum, in terram reclinata, radice longiuscula, exigua, foliolis malacoidi maiori similibus, sed minimis, eleganter incisis & longis pedicellis insidentibus: flosculos paruos ceruleos habet, quibus capitulum rostro tenuissimo longiusculo donatum, succedit. In agris circa Rothomagum reperitur.

II. GERANIVM columbinum tenuis laciniatum: radicem habet oblongam, tenuem, fibrosam, rufescentem, ex qua cauliculi plures, palmares, rotundi, hirsutie nonnihil asperi & reclinati prodeunt: folia, quæ vnguem vix superant, rotunda sunt, in lacinias quatuor primum, & hæc in alias, diuisa, & longis pediculis hirsutis prædita: ad cauliculorum latera, flosculi communiter bini, singuli singulis pedicellis insident, parui, cerulei, quibus capitula parua rostrata, sive vtriculi tumentes rostrati succedunt, & vbi semen maturuit, vtrinque cum vtricularum mucronibus, quasi capreolo insidens, modo geminam, modo ternum, ad rostrum apicem, quod adhuc supereminet, reflectitur, quod in alijs quibusdam Geranijs etiam obseruauimus: Hoc Monspeßuli in syluestribus reperitur.

III. GERANIVM cicutæ folio aculongissima:

caulibus est bicubitalibus, hirsutis, asperis, angulosis, in varios ramos brachiatis: folijs Geranijs moschati sive Cicutæ modo diuisis: floribus subpurpureis, vel violaceis, quinquefolijs, cuilibet acus, vncias quinq, longa, hirsuta succedit, quæ ex vtriculo hirsuto quinquefolio, apicibus donato, semine continente, prodit, quod per maturitatem exilit, & cum vtricularum mucronibus sursum primum, dein deorsum, alioq; modo circumuoluitur. Hoc Monspeßuli legimus: in Valesia etiam reperitur.

DE ALCHIMILLA.

CAPVT X.

A. LCHIMILLA alpina quinquefolia: radicem habet oblongam, nigricantem, fibras plures de se mittentem, ex qua folia aliquot parua, longis pediculis donata & glabra prodeunt, quæ in quinque lacinias ad pediculum, hæc in profundas crenas diuiduntur, inter quæ pediculi bini, ternive, tenues, glabri, trium, quatuorve vnciarum longi, reclinati: quorum summitatibus flosculi vulgari Alchimille forma & colore similes, trifolij, pallidi ac herbacei, singuli singulis minimis pedicellis donati: quasi umbellæ insident. In monte S. Bernhardi maioris & Gotthardo locis humidioribus, Augusto florens, reperitur.

DE CANNABINA.

CAPVT XI.

C. ANNABINÆ aquaticæ similis capitulis nutantibus: radicibus est fibrosis, Ellebori nigri similibus, caulibus pluribus, cubitalibus, hirsutis, in varios ramos scissis: ad singulos ramos folium vna longum, latum, quandoque serratum, pilosum vna multi iuxta florem pulchre contorquentur, folia plura habet satis longa, stellæ instar disposita, in quorum medio flos deorsum nutans, ex multis veluti squamis compositus, in cuius medio multi apices lutei: semen in Cannabina aquatica. Hanc in humidis Michelsfeldensium inuenimus.

III. S. Ciconium, L. Sp. 952

Erodium ciconium, L. Her.

Mula. det.

DE CARYOPHYLLATA.

CAPVT XII.

Secum montanum p. w. sp. 2. 1107

CARYOPHYLLATA alpina minor: radicem habet crassam, oblongam, repentem, fibris donatam & cortice purpurascete tectam: folia crassa, hispida in lacinias diuisa, in ambitu serrata: inter quæ caulis vnus vel alter, rotundus, hispidus, paucis folijs vestitus, palmo minor: cuius summitati flos vnicus satis magnus, aureus, cum exiccatur rufescens, quinquefolius, multis staminibus donatus: cui villosa congeries cum semine succedit. Hęc in summitatibus Baldi collecta.

DE PÆONIA.

CAPVT XIII.

PÆONIA flore pallido folio hirsuto: huic ex radice aliarum simili, caules angulosi, læues, exurgunt: folia, quorum pediculi non nihil pilosi sunt, in ternas lacinias, & harum vna rarius in binas diuisa, mucronata, inferne breui lanugine pubescentia & candicantia, superne virentia quidem, sed non splendentia, multis venis à medio neruo in latera excurrentibus: caules singuli florem vnicum, reliquis minorem pallescentem, ochrice colore, simplici octo foliorū serie constantem, multis staminulis albis præditum, sustinent. In quibusdam hortis obseruauimus.

DE QVINQUEFOLIO.

CAPVT XIV.

QVINQUEFOLIVM album maius: radice est crassiuscula, rufa, folijs in quinque lacinias subrotundas vsque ad pediculum diuisis, in ambitu serratis, paucissimis & breuissimis pilis aspersis, longissimis & hirsutis pediculis insidentibus, inter quæ paucis pediculis, angulosus, paucis pilis donatus, folijs vestitus, exurgit, & in ramulos binos, & hi in summo in plures alios diuiduntur: quorum singulis flos albus, satis magnus insidet, qui ex folijs quinque in summo diuisis, compositus est: in cuius medio, veluti paruus pappus, vnde plura sta-

*1. Potentilla caulescens
w. sp. 2. 1107.
Spa. Mat.*

minula rufescentia efferuntur. Hoc in mœniijs vrbis *Wallstarr* Heluetiorum, collectum.

II. QVINQUEFOLIVM album minus: radice est nigricante, parua, cauliculis pilosis, erectis, palmo minoribus, in summo diuisis: folijs vnguem latis, in quinque lacinias, extremis oris serratas, diuisis, & breuibus pedicellis insidentibus: floribus est prioris Quinquefolij similibus, sed minoribus. Hoc in saxosis circa *Curiam* Rhætorum reperitur.

III. QVINQUEFOLIVM montanum luteum erectum hirsutum: ex radice nigricante cauliculi & folia exurgunt: cauliculi quidem tenuissimi & sesquipalmes, in summo multifidi, & molli lanugine pubescentes: folia inferiora, longissimis pediculis donata, in septem (at quæ in caule in quinque) lacinias profundas, diuersæ longitudinis, per oras serratas, pilisque donatas, diuiduntur: quæ parte inferna, vt in vulgari, rufescunt, tantillum incana sunt, non tamen splendent: flores habet paruos, aureos, quinquefolios, multis breuibus & croceis staminulis donatos, quibus capitulum aliorum more, semen minutum continens, succedit. In montis *Crentzacenensis* ad patibulum ascensu, prouenit.

*Potentilla
in l. m.
Spa.*

IV. QVINQUEFOLIO similis est *neaphyllos* hirsuta: radicem habet crassam, nigricantem, in longas fibras abeuntem, à qua cauliculi plures, ad extortum quasi conglobati, per terram sparsi, capillacei, multifidi, tres, quatuorve vncias longi, prodeunt: folijs est oblongis pedicellis donatis, in nouem lacinias angustissimas, per marginem incisas & hirsutie villotas, diuisis: flosculi parui, aurei, & capitula parua quinquefoliorum modo à pedicellis sustentantur. Ex Heluetiorum alpiibus.

*Potentilla
w. sp. 2.*

DE FRAGARIA.

CAPVT XV.

FRAGARIÆ affinis sericea incana: radice est lignosa, nigricante, ad quam folia plura, *Fragaria* tyl. similia, sed longe minor, vnguem non æquantia, crassa, vtrinque incana, molli & sericea lanugine tecta, in tres lacinias ad pediculum vsque diuisa & superne crenata: ramulos habet breues, reclinatos, flores paruos, luteos, stellatos sustentantes, quibus capitulum, calice quinquefolio sustentatum, minutum semen

*Potentilla subcaulis S 2
w. sp. 2. 1111*

*Subcaulis procumbens
Spa. Mat.*

continens, succedit. Hanc arte annos circiter quadraginta à Ioan. Baubino fratre p. m. nomine Leucas aduersariorum: & ante quadricennium, à D. Albino qui eam in saxosis Granadæ collegit, sine nomine accepimus.

DE TRIFOLIO.

CAPVT XVI.

I. TRIFOLIUM montanum purpureum folio acuto crenato: cauliculis est pedalibus, firmis, rectis: folijs rarioribus, ternis ab vno exortu prodeuntibus, oblongis, angustis, nervosis, acutis sursumq; spectantibus; in ambitu dentalis, aliquando profundius incisus: in cauliculi summo, flores purpurei, quasi in globo conferti: quod in montosis pratis, Maio, Iunioque florens, reperitur.

II. TRIFOLIUM montanum purpurascens folio obtuso crenato: hoc caule est ramoliore, folijs oblongis, angustis, sed obtusis & superne & vtrinque crenatis, cuius ramuli, frequentioribus & angustissimis folijs, donantur: flores, quam in priore rariore & purpurascens: in pratis montosis circa Geneuam.

III. TRIFOLIUM montanum lupulinum: hoc ramis est cubitalibus, glabris: folijs rarioribus, paruis, subrotundis, leuissime denticulatis, longissimis pediculis donatis: rami fastigio, capitulum lupuli forma, sed oblongum, ex flosculis spadiceis compositum, insidet: quod in montibus supra Ilfeldam prouenit, vbi D. Fureus collegit & transmisit.

IV. TRIFOLIUM capitulo spumoso læui: radice est alba, oblonga, fibrosa & capillata, cauliculis multis humi sparsis, tres, quatuor, rarius sex vncias longis, foliolis paruis, ternis, oblongo petiolo hærentibus, per marginem acutiuscule crenatis: floribus paruis luteis, quibus capitula incana, veluti ex pluribus vesiculis sibi inuicem insidentibus composita, spumamq; referentia, succedunt; quibus semen paruum, rotundum & planum inclusum est. Hoc circa Neapolim Italarum, in maritimis: circa Monspelium, in agris & luco Gramuntio reperitur.

V. TRIFOLIUM capitulo spumoso aspero maius: radice est oblonga, fibrosa, caulibus bicubitalibus, tenuibus, flexibilibus, à vicinis fruticibus sustentatis: folijs rotundis, trifolio vulgari similibus,

crenatis, prælongis pediculis donatis: inter quæ pediculi nudi, palmares, quandoque pedales efferruntur, qui singuli capitulum subrotundum, nonnunquam parvæ auellanæ magnitudine, ex floribus aureis compositum, sustinent: hos folioli membranacei sibi inuicem incumbentes, non nihil à quibusdam filamentis exasperati, sequuntur. Hoc in Salicetis Michelfeldæ Huningam versus, ijs se suffulciens, reperitur.

VI. TRIFOLIUM capitulo spumoso aspero minus: huius radix transuersim fertur & fibris capillaceis terræ infigitur: ramulis suis per terram reptit, à quibus pediculi biunciales & triunciales, nudi eriguntur, qui capitulum paruum, subrotundum, ex rufescentibus floribus compositum, sustinent, quibus capitulum, quasi ex vesiculis pluribus compositum, subasperum & initio virens, minutum semen subrufum continens, succedit: folia parua sunt, rotunda & crenata: hoc apud nos ad Rheni ripam, herbido & arenoso loco, iuxta Barr/ & circa Monspelium, prouenit.

VII. TRIFOLIUM capitulis Thymi: radice est oblonga, alba, tenui, capillacea: cauliculis semipalmaribus, humi sparsis: foliolis ternis obtusis, vni petiolo in hærentibus, in ambitu serratis, cuius virgulis capitula rotunda, vt in Thymo, flosculorum rufescentium insident, quæ per maturitatem indurantur, minutumque semen subrufum continent. Monspelluli locis siccioribus prouenit.

VIII. TRIFOLIUM capitulo oblongo aspero: & hoc radicem habet capillaceam albam, cauliculos plures pedales, læues, rotundos, & quasi articulatos, paucis folijs rotundis vestitos: ex singulis articulis flosculi plures simul iuncti, ijque lutei, prodeunt; his succedunt capitula oblonga, pluribus quasi spinis recuruis donata & per maturitatem exasperata, quibus singulis folium tripartitum subijcitur: & huius, quemadmodum & prædictorum, semen exile est. Patauij, in edito monte prope Arqua, quod longe minus altero, quod Monspellulo habemus, legimus.

IX. TRIFOLIUM cochleatum folio minuto obtuso fructu latiore: radice est oblonga tenui, cauliculis aliquot tenuibus, rotundis, palmaribus, in terram reclinatis: foliolis trifolij, sed minimis lente minoribus, obtusis & tenuissime crenatis: floribus paruis, luteis, oblongis pedicellis insidentibus: fructu lato, compresso, aliquot circumuolutionibus in spiras cochleæ modo contorto, semen

VII. *D. exalt.* w. sp. 3. 1364. Sp. hest. planum.
VIII. *D. acabrum.* w. sp. 3. 1355. Sp. hest.
VI. *D. fragiferum.* acc. l. Haller. w. sp. 3. 1361
IX. *D. cochleatum.* w. sp. 3. 1407

D. hederifolium
w. sp. 3. 1363
Sp. hest.

D. hederifolium
w. sp. 3. 1379
Sp. hest.

planum, recuruum & rufum, continente. Hoc æstate florens in montibus Euganeis & Monspeffuli legimus.

X. TRIFOLIUM cochleatum polycarpon: hoc ramis est pedilibus, glabris & striatis: folijs trifolio vulgari similibus, longis pediculis donatis, singulis periolis vnguem latis, tenuibus, subrotundis, minime crenatis: pediculorum extremis flosculi parui, flauï insident quibus succedunt fructus plures, quini seni, quasi conglobati, sed parui; in spiras conuoluti & spinulis mollioribus donati: quod in Italia collegimus.

2. Huic simile est alterum, solum folijs à priore differens, quorum quædam subrotunda, pleraque acuta, omnia tamen per marginem incisa, vel crenata.

XI. TRIFOLIUM cochleatum echinatum minus: ex radícula prælonga capillacea, cauliculi plures, tenues, fragiles, repandi, palmares prodeunt, foliolis trifolij, sed paruis, iisque obtusis & crenatis, cincti: flosculis est paruis, aureis, communiter vno (rarius pluribus) oblongo pedicello ca-

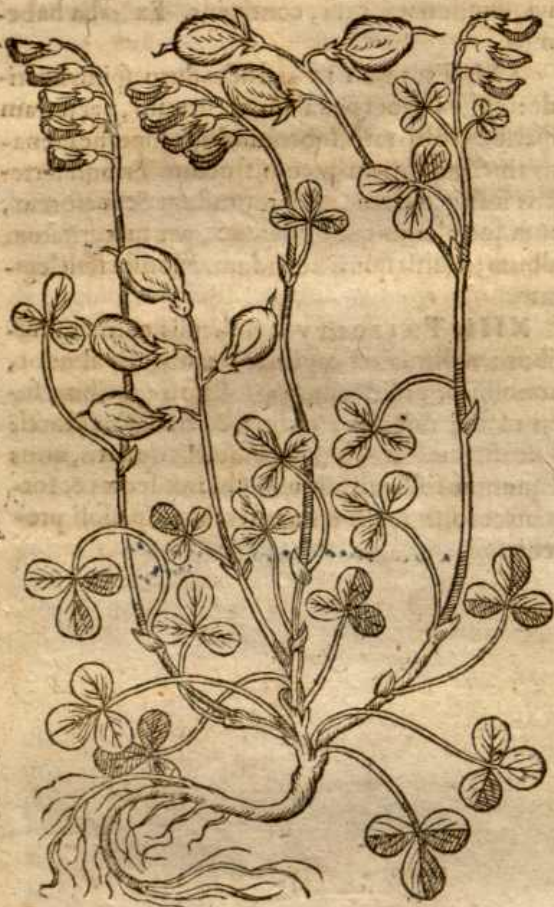
pillaceo insidente, cui folliculus cochleæ modo circumuolutus, minimis spinulis exasperatus, plerumque vnus, iisque paruus (rarius terni quaterni vno pedicello donati) succedit, semina parua, plana, semilunata, rufa, continens. Ex Italia habemus.

XII. TRIFOLIUM fructu duro, spinis horrido: caulem habet pedalem, recuruum, per terram sparsum, folijs raris, subrotundis & superne crenatis cinctum: florem luteum, fructum Tribuli terrestris instar durum, sed rotundum & maiorem, eumque plerumque geminum, per maturitatem album, multis spinis horridum. Monspeffuli legimus.

XIII. TRIFOLIUM folliculis coronæ similibus: radícula est capillari, cauliculis aliquot, nonnihil hispida, ramosis, palmo minoribus, folijs trifolij minutis, obtusis & crenatis, cincti: flosculis luteolis, oblongis pedicellis donatis, quos sequuntur folliculi minimi, sibi insidentes & formam coronæ regię referentes. Monspeffuli prouenit.

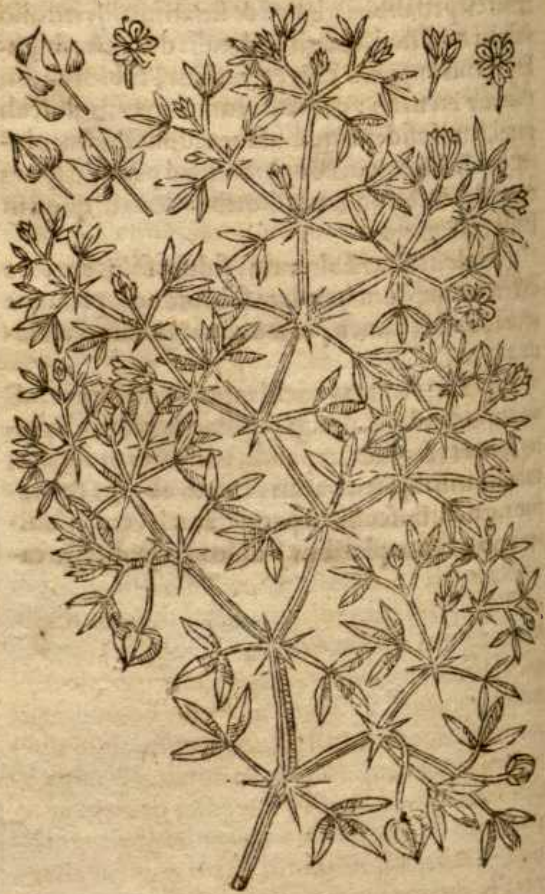
XIV. Medicago coronata
W. Sp. 3. 1413

Trifolium peltatum Creticum.

Trifolium spinosum Creticum.

Pagonia cretica L. sp. 53

XIV. TRIFOLIUM peltatum Creticum: ex radice tenui, oblonga, fibrosa, cauliculi exurgunt palmo minores, pede nudi, folijs paruis, tripartito diuisis, parum crenatis, oblongis pediculis donatis, vestiti: cauliculorum summis flosculi quaterni, quinive ordine succedentes, forma Ornithopodij, luteo-pallidi insident: quibus siliquæ luteæ, planæ, membranæ, quasi semicirculares, in filamentum abeuntes, semen vnum vel alterum paruum compressum continentes, succedunt: quæ dum molles sunt, dulcissimæ, esui aptæ, at vbi indurauerint amarissimæ. Hoc rusticis in Creta, *μαστυρία*, dici, D. Honorius Belli auctor est,

qui Trifolij Cretici odorati nomine misit.

XV. TRIFOLIUM spinosum Creticum radicem habet oblongam, capillatam, caules plures, palmares, & sesquipalmares, versus terram reclinatos, angulosos, in frequentes ramulos brachiatos, frequentibus geniculis, ex viridi purpurascensibus cinctos: ramulos cingunt, vtrinque ex opposito sibi respecto: tria folia vni petiolo in hæretia, viridia, oblonga, acuminata, in minimam spinam abeuntia: quemadmodum etiam ad singula genicula, spinæ quatuor parvæ, aduncæ superne binæ, totidem inferne adpositæ sunt: vnde brevis pediculus exurgens, florem singularem, quinquefolium, Campanulæ

nulæ aruenſis forma & colore (ſiue purpuræ caruleum) ſimilem, capitulo viridi inſidentem, ſuſtinet, in cuius medio ſtamina decem, apicibus luteis prædita, capitulo inter ea latente conſpiciuntur: quod capitulum poſtmodum quinque angulis donatur, ſtyloque prominente augetur, & per maturitatem petiolo incuruato ramis ſerecondit, & in ſingulis angulis, ſemen vnicum comprefſum, ruſum, continet. Hoc primum, nomine Trifolij ſpinoli ſempervirentis Ciſti flore, Patauio à Laurentio Roſena ꝯ accepimus, poſtmodum apud fratrem Ioh. Bauhinum p.m. Montembelgardii collegimus, cuius ſemen *ὄπλιτοχορῶ* nomine miſſum fuerat.

XVI. TRIFOLIUM ſtellatum: extradice alba, tenui, oblongiufcula, capillata, cauliculi prodeunt, modo pauciores, bini, terni, modo plures, quæmi, ſeni, ſepteni, ſemipalmæres, palmæres, rariſus longiores, rotundi, lanuginoſi, incanſi, quandoque ruſeſcentes, inanes, rariſſime in alas diuiſi: folia habet parua, Trifolij modo diuiſa, mollia, villoſa, in ſummo ſinuata, & ad radicem oblongis pediculis donata, duobus alijs ad pediculi nexum adnatis: cuiſlibet cauliculo, ſpica rotunda, ex ſtorib. oblongis, rubris, rariſus luteis, compoſita inſidet: quæ ubi delabi incipiunt, ſpica magis orbiculata redditur, quaſi ex pluribus ſtellis ſimul iunctis compoſita foret: etenim ſtore cuiſlibet capſula (vel vtriculus) oblonga, villoſa, in quina, oblonga, acuminata foliola abiens, ſuccedit, quæ ſemen vt plurimum vnicum, idque ruſum & planum continet. Hoc Monſpeſſuli, Maio menſe collegimus: at per omnia minus; ex Hiſpania accepimus.

XVII. TRIFOLIUM globoſo flore, vel capitulo Lagopi rotundiore: radicem habet longam, fibroſam, capillaceam, albam: caules plures, tenues, rotundos, palmo minores, quandoque pedales, in ramulos leuiter hirtutos diuiſos: quos folia parua tripartita, non nihil piloſa, per ambitum crenata cingunt, quibus iuxta pediculum communiter duo alia ſubjiciuntur: cauliculorum ſummis, ſtores parui, lutei inſident, quibus capitulum ruſeſcens, ſphæricum, ex apicibus aſperis compoſitum, ſuccedit: Maio menſe, Monſpeſſuli circa Caſtelnouum copioſe prouenire obſeruauimus.

XVIII. TRIFOLIUM globoſum reperis: radice eſt exili, capillacea, ruſeſcente, cauliculis aliquot per terram ſparſis, trium quatuorve vnciarum, mollibus, lanuginoſis & ruſeſcentibus, foliolis paucis ſuperne ſinuatis: cauliculorum ſummis capitulum globoſum, plurimis apicibus villoſum, inſidet: ſtoſculis enim ruſeſcentibus, vtriculi, pluribus apicibus ruſeſcentibus donati ſuccedunt, quorum ſinguli ſemen minutum includunt. Monſpeſſuli in loco Gramuntio, & iuxta caſtrum Episcopii, prouenit.

XIX. TRIFOLIUM ſaxatile hirtuſſimum: radice lignoſa, tranſuerſim repenti, ruſo cortice tecta, quaſi truncus ex multis plantulis ſimul iunctis, caule carentibus, inſidet, tota planta duas treſve vncias non ſuperante: folia habet Trifolij parua, mollia, incana & velut argentea, ſuperne crenata & pedicellis breuiſſimis inſidentia: inter ipſa folia, capitula parua, rotunda, longiufculis pedicellis donata, in quorum medio, pili breues, molliſſimi, ſtaueſcentes, conſpiciuntur: nec ſtorem nec ſemen vidimus, & in Heluetiorum altiſſimis iugis legitus.

XX. TRIFOLIUM alpinum flore magno radice dulci: radice eſt longa, craſſa, cortice pallescente tecta, medulla candida dulci, multis capillis tecta & fibris aliquot oblongis donata, ex qua cauliculi plures in terram reclinati prodeunt, quos folia triſida, oblonga, anguſta, & glabra, paucis & ad tactum ſenſibilibus crenis, & oblongis pediculis donata: inter quæ pediculus communiter vnus (quandoque duo) lauis & nudus, trium quatuorve vnciarum, exurgit, cuius ſummitati flores Aſtragalo ſiue Onobrychidi forma ſimiles, purpuraſcentes, magni, octo vel decem, quaſi ſpica orbiculari inſident: qui ſinguli ex calice oblongo, quinis apicibus donato prodeunt, ſingulos pedicellos obtinent.

Hoc primum ex Bernatum alpiſus, ante quadraginta annos habuimus: dein, in planitie Horti Dei apud Monſpelienſes, menſe Iunio cum floribus, ſed illo multo maius, legitus. Radix ſapote eſt Glycyrrhizæ; hinc forte Glycyrrhiza Aſtragaloides, vel Aſtragalus dulcis dici poſſet: ex Hiſpania Glycyrrhizæ Hiſpanicæ nomine accepimus.

W. sp. 3. 1357
Sp. h. 1357
 XXII. TRIFOLIUM cornicularum minus pilosum: radice est capillacea, cauliculis pedibus, tenuissimis, rufescentibus, subtilissimis pilis aspersis, folijs paruis, acutis & hirsutis, in breui pediculo ternis, duobus alijs ad pediculi nexum adnatis, ex quorum alis, pediculi longi, capillacei exurgunt, flosculum vnum, vel alterum, coloris ad croceum vergentis, sustinentes: quibus singulis, siliquæ oblongæ, strictissimæ, modo vna, modo duæ, minutissimum semen continentes, succedunt. Hæc Monspessuli in syluulis, & pratis inter montem Lupi & Calcaris prouenit.

XXIII. TRIFOLIUM cornicularum frutescens, tenuissimis folijs: caulibus est tenuibus, viridibus, glabris, pedibus, in plures ramos palmo minores, brachiatis: folijs vt in priori, sed angustissimis, cinctis: cauliculorum summitatibus, quemadmodum & pedicellis, ex foliorum alis, prodeuntibus, flosculi bini, terni, rarius quini in orbem dispositi, lutei coloris, insident: quos siliquæ binæ, ternæ breuiiores & crassiores, quam in priore, in longum apicem desinentes, in quibus semina exigua, sequuntur. Monspelio habemus, quemadmodum etiam ex Italia: ad hoc minus est, folijs & siliquis paulo latioribus, inque breuiorem apicem desinentibus.

XXIII. TRIFOLIUM angustifolium repens, folliculis rotundis: radicem habet albam oblon-

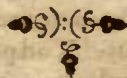
J. indicum. W. sp. 3. 1353

XXII. Lotus corniculatus, var. tenuifolius
L. sp. 1292

gam, tenuem, capillaceam, à qua cauliculi plures semipalmares, rarius palmares, per terram sparsi, vtrinque prodeunt: circa quos foliola oblonga tribus petiolis pediculo insidentia, quæ leuia sunt & per marginem crenata: ex quorum alis pediculi emergunt tenues, oblongi, quibus flores parui, luteoli octo, nouem, decem & quandoque plures alternatim dispositi, affiguntur: his totidem folliculi rugosi, singuli semen vnum continentes, succedunt. Hoc Monspessuli in aruis, & ad pedem montis Lupi D. Saltzmannus legit.

XXIV. MELILOTUS Hispanica folijs maculatis: ex radice parua, ramuli palmares, aliquando pedales, tenues emergunt, quos ambiunt folia bina hinc inde, ex quorum alis petiolum prodiens, tria folia sustinet, obtusa, atrouirentia, & ob venas candidas per ea discurrentes, maculata: flores parui pallidi. Hæc in montibus Castiliæ frequens

est, vnde D. Albinus attulit.

LIBER NON VS.

DE RVBIA ET GALLIO.

CAPVT I.

I. RVBIA montana angustifolia: radicem habet rufescentem, fibrosam, caules cubito altiores, læues, rotundos, striatos, geniculatos: folia ad quodlibet internodium oblonga, angusta, Galij forma sena, septena, in orbem disposita, & rigidiuscula caulem ambiunt: ad internodia, breuissimi ramuli exurgunt, ipse vero caulis in ramulos plures brachiatur, quorum summis, flosculi frequentes, albi quadrifolij insident, quibus semina minuta rotunda, quodlibet suo pedicello donatum, succedunt. Hæc apud nos in asperis collibus legimus: quam & Montpelio, sed folijs subtrilioribus, breuioribus, & asperiusculis, quemadmodum quoq; ex Austria, apud quos hinc inde in petris reperitur, habemus. Hanc, Gesnerus in lib. hortorum Germaniæ nomine Rubiæ Syluaticæ longioribus & angustioribus folijs, nulla de descriptione addita, forte intellexit.

II. RVBIA pratensis læuis acuto folio: ex radice caulis cubitalis, læuis, quadratus, rufescens, geniculatus, cauus, & communiter vnus exurgit, ex cuius nodis ramuli semipalmares prodeunt, quorum summis flosculi plures quadrifolij, pallidi (semen non conspectum) insident: folia læuia quaternaria, in acumen abeuntia, ad quemlibet nodum in orbem disposita sunt. Hæc apud Valesianos in pratis ad thermas Leucenses nata, quam etiam in pratis Lipsensibus reperiri, relatum fuit.

III. RVBIA quadrifolia rotunda læuis: ex radice capillacea rufescente, cauliculi tenues quadrati, geniculati, palmo altiores, quorum aliqui in ramulos brachiati exurgunt: ad singula genicula folia quatuor rotunda, neruosa, tantillum aspera in orbem disponuntur: extremis cauliculorum, flosculi albi, quadrifolij, pedicellis capillaceis insident, quibus capitulum paruum, geminum, asperiusculum, succedit. In montibus Helueticorum, vt Gott-

hardo, & ad Eremitanos prouenit: hanc & circa Argentinam crescere dicunt.

IV. RVBIA angustifolia spicata: à radice subru-
fa, lignosa, & paucis fibris capillata, cauliculi exeunt quadranguli, nodosi, palmares, ramulis ad nodos ex aduerso nascentibus præditi, & nodos, folia plura capillacea, vt in Polygono Knaul dicto, sursum spectantia, in orbem ambiunt: cauliculi in longam tenuemque spicam, ex verticulis paruis acuminatis compactam, abeunt: flores & semina non vidimus. Monspelluli in collibus nascitur.

V. RVBEOLA aruensis cærulea repente: radice est oblonga, tenui, capillacea, rubra, cauliculi in terram reflexis, quadratis, geniculatis, semipalmari-
rarissime pedibus: ad quodlibet geniculum folia habet parua, subrotunda, quina, sena, in orbem disposita, asperiuscula, & in acutissimum apicem desinentia: ex geniculis hinc inde prodeunt pedicelli, quibus quina, senaue similiter folia insident: ex his quemadmodum in cauliculorum summis, flores parui cærulei, vel ex cæruleo purpurascetes, quinquefolij insident; quibus semina oblonga, acuminata, sena, octena, binis tamen simul iunctis succedunt. Hæc passim in agris nostris, etiam autumno florens occurrit, quam forte Rubioli aruensis nomine Camerarius in suo horto, nulla de descriptione addita, intellexit.

VI. RVBEOLA saxatilis: plantula est tota incana, semipalmaris, cauliculo tenui, quadrato, geniculato, in vnciales ramulos brachiato: folia parua, aspera, angusta, acuminata, communiter octo, rotæ modo disposita habet: ramulorum summis flosculi plures, exigui, quadrifolij, apicibus & minimis pedicellis donati, luteoli, si recte recordor, insident. In saxosis Gallo prouinciæ.

VII. RVBEOLA maritima aspera: radice est oblonga, tenui, repente & rufescente: cauliculis

III. Asperula laingata. Sp. hist.

II. Galium boreale. Sp. hist.

Sm. pl. 1. 209

VI. Galium praeillimum. Sp. hist.

T

liculis

Crucian
Spical
Sp.

V. Sheran
aruensis
Sm. pl. 1

liculis pluribus geniculatis, biuncialibus, per terram sparsis, & capillaceis fibellis terræ affixis, foliolis pluribus, breuibus, acuminatis, virentibus, & asperis, cauliculos inordinate cingentibus: flosculis minutis, pallidulis. Hæc copiose in littore maris Mediterranei, non longe Monspelio, & etiam Massiliæ occurrit.

VIII. *RUBIA cynanchica saxatilis*: ex radice alba, oblonga, tenui & fibrosa, cauliculi plurimi, trium, quatuorve vnciarum longi, foliolis plurimis, oblongis, angustissimis, & viridibus, vestiti, exurgunt: & inter hos pediculi bini, terni, palmares, graciles, in ramulos diuisi, & paucissimis foliolis vestiti, quibus flores, vt in *Cynanchica* vulgari, pallide rubescentes, singuli singulis pedicellis donati, insident. Hæc in saxosis vdis circa Valentiam Delphinatus, à D. Bursero collecta fuit.

GALLIUM latifolium glabrum: radice est tenui, repente, geniculata: cauliculis tenellis, quadrangulis, geniculatis, palmo minoribus: folijs è singulis internodijs quaternis, decussatis, glabris, instar plantaginis neruosis, pallide virentibus, & sesquiuncialibus: flores habet paruos, cauliculos verticillatim coronæ modo ambientes, luteos, breuius pediculis donatos. Hoc circa Bononiam.

inter sentes, tota æstate, repetitur.

os (:) do

Thalictrum angustissimo folio.

Thalictrum angustissimo folio
W. Sh. 2. 1300
Sp. herb.

DE THALICTRO.

CAPVT II.

I. *THALICTRUM angustissimo folio*: radice est flauescente, ex aliquot fibris, oblongis, crassiusculis, composita: caule bicubitali, læui, rotundo, p̄funde canaliculato, & geniculato: ex quolibet geniculo folia plura prodeunt, in plures oblongas, & plerasque angustissimas, tandem & ternas lacinias, secta: at caulis, in fastigio in ramulos diuiditur, in quibus flores plures muscosi, pallidi, ad luteum vergentes, velut in oblonga spica dispositi, quos valuulæ tenues, paræ, minutissimum semen continent, sequuntur. Hoc in pratis Michelsfeldensibus æstiuis mensibus floret, quod Ru-

cam

Thalictrum latifolium
W. Sh. 2. 1300
Sp. herb.

VIII. *Caspacula pyreniaca* Sp. herb.

ram pratensem maiorem quintam Tabernæ montani esse, minus recte suspicati sumus.

II. THALICTRYM minimum foetidissimum: caule est pedali, rotundo, in ramulos diuiso: foliis pluribus in tres lacinias diuisis, anterius duabus incisuris denticulatis, superne atrouirentibus, inferne pallescentibus: in ramulorum fastigijs flosculi parui, muscosi, ex plurimis staminulis compositi, quibus succedunt exiguæ valuulæ, oblongæ, senæ, septenæ, striatæ, apice incuruo donatæ, sibi que inuicem iunctæ, capillaceo oblongo pediculo insidentes, semen exiguum in cludentes. Tota planta odorem foetidissimum spirat, & in Valesia reperitur. *Thalictrium hreticum w. sh. 2. 1295. 5 pr.*

Simile, sed caule ex puniceo colore purpurascente, Thalictri maritimi minimi nomine, D. Gilienius misit.

DE FABA ARBORESCENTE.

CAPVT III.

FABARVM differentiarum plures dantur, at solum Fabæ arborescentis hoc loco meminisse lubet. Fabæ arborescentis Anglicæ nomine, species sex Amstelrodamo, à D. Iacobo Guilhelmi Hooft anno 1614. vna cum quam plurimis alijs fructibus exoticis accepimus: quarum prima lata, compressa, cordis humani figuram refert: siquidem circa umbilicum veluti ad basim sinum habet semicircularem, & sensim ex rotunditate in obtusum apicem desinit; cortice rufo, splendente tegitur, cuius interior pars, siue caro subiecta, rufa dura, densaq; existit: quo ad magitudinem, vncias tres lata, & quatuor longa est, & in duas partes finditur.

Altera priore minor est, magis compressa, figuraque magis rotunda, & parte superiore non secus, quam prior, profundum umbilicum semicircularem obtinet, & multo quam alijs partibus crassior: cortice est nigro, striato, tenuiore, & carne pauciore.

Tertia, priore adhuc minor, magisque plana, atque compressa, etiam nigro cortice tecta, vncias duas lata, & parte superiore umbilico, non vt in duabus prioribus semicirculari cauo, sed oblongo.

Quarta, à proxima solum crassitie, & corticis colore spadiceo, differt.

Quinta, colore quidem, cum quarta conuenit,

sed quadruplo crassior est, & aliquomodo os Scapule refert: siquidem ad umbilicum, vbi vnciam crassa, sinus pollicis vnguis latitudinem æquans, acetabulum Scapulæ refert, vtrinq; costas tenues obtinet: nam sensim oblongatur, in fine rotundatur, & ad latera sensim angustior redditur: at per medium linea extuberat.

Sexta, lata est, & compressa humani vnguis similitudine, & magnitudine, nigro cortice tecta, superne umbilicum paruum cauum obtinente.

DE PISO.

CAPVT IV.

PISIVM umbellatum: & Pisorum differentias præterire lubet, & solum Pisi umbellati historiam breuem subijcere. Hoc caulibus est longis, striatis, fistulosis, fragilibus, ramosis, & per maturitatem albis: folijs aliquot oblongis, vni costæ aduerso situ adnatis, quæ parte extrema, capreolorum modo in clauiculas, quibus se vicinis implicat, desinit: flores habet albos, circa umbilicum purpurea nota insignitos, in summitate caulium velut in umbella dispositos: hic succedunt siliquæ duarum vnciarum, in formam umbellæ situatæ, in quibus Pisum rotundum, album, communiter vnum, vel duo, rarius tria, vulgaribus maiora continentur. Germanis, apud quos licet rarius, in hortis colitur, *Wüschelerß* / id est, Pisa in fasciculum iuncta, appellantur.

DE CICERE.

CAPVT V.

I. CICER montanum *αζουλον*: radice est longa, in profundum, nisi fissiliam lapidum interuentu prohibeatur, descendente, à qua exurgunt pediculi palmates, tenues, hirsuti, vtrinq; folijs duodenis, & pluribus subrotundis, sed non nihil, quam in Cicere fatiuo longioribus, marginibus hirsutis, modo æqualiter, modo inæqualiter ex aduerso nascentibus, folio tamen extremo impari, vestiti: flosculi ad radicem oblongiusculi, pallidi, forma ad florem Loti tetragonoboli accedentes his succedunt siliquæ prætumidæ, duabus valualis constantes, semine reniformi, Medicæ in morem flauescente, prægnantes. Vernis mensibus flo-

ret, in montibus Thuringiæ circa Northusam, vnde D. Furerus anno 1616. transmisit.

I. CICER montanum lanuginosum erectum: ramis est pedibus, rectis, rotundis, molli lanugine hispida, in ramos semipalmares, etiam multo minores, brachiatis, in quibus folia Viciæ sylu. forma longa, modo latiora, modo angustiora, mollia, leui lanugine obsita, dena, duodena & totidem ex aduerso eidem costæ in hærentia, extremo semper impari numero faciente: ramulorum apicibus spica florum pallidorum & hirsutorum insidet, quos sequuntur siliquæ oblongæ, lanuginosæ, in exiguum filamentum recuruum desinentes, quæ semen nigrum minutum continet.

Hoc angustioribus folijs, in Valesia ad Thermas Leucenses, Iulio florens reperitur: at quod folijs paulo latioribus, Ciceris montani erecti Thuringiani nomine, à D. Furero, & Ciceris astragaloidis erecti Francenhufanorum à D. Iungermanno accepimus, quod in montibus Francenhufanis copiosè reperiri scripsere.

DE LUPINIS

CAPVT VI.

LUPINUS cæruleus maior villosus: radice est lignosa rufescente, fibrosa: caule cubitali, firmo, rotundo, striato, molli lanugine obsito (nam in hoc longe maior est hirsuties, quam in alijs Lupinis) in summitate in paucos ramulos diuiso: ramulis quandoque etiam subalaribus, rudimenta floris futuri habentibus, qui raro nostro cælo perficiuntur: folia septena, octona, molli lanugine obsita, & quam in cæteris latiora, stellæ in modum disposita, pediculis villosis; tres, quatuorve uncias longis insident, quæ decidua sunt, maxime vbi semen perfici incipit: flores magni sunt, eleganter cærulei, & in odori (rarius floribus est incarnatis) semper quini in ordine cæu verticillatim dispositi; ita vt quam plurimum quatuor, raro quinque ordines conspiciantur: & quo planta perfectior sit, eo etiam magis à se inuicem distinguuntur, & quinto ætate plerumque perit, dum inferiores semen perficere student: siliquæ sequuntur hirsutæ; unciam latæ, duas longæ, sed paucæ, cum ex quinque ordinibus viz. binæ singulo ordine proueniant (quod raritatem & peregrinam plantæ naturam ostendete videtur) quæ semen vulgare maius compref-

sam, & rufescentis, quandoque strijs variegatum; continent. Huius semen anno 1593. Lupini Indici nomine, D. Doldius Norinberga, ipsam vero plantam Lupini Cretici appellatione, D. Springerus Heidelbergæ misit: quem Lupinum quartum, Clusius in postrema historia facere videtur.

II. LUPINUS minimus: ex radícula oblonga capillacea, cauliculus tenuis, palmaris, quam minimum hirsutus exurgit, circa quem foliola quina, sena, septena, breuia, angustissima, subhirsuta, quæ oblongis pedicellis insident: flores & semina nondum vidimus: plantam Lupini Affricani minimi nomine, ex horto nobiliss. Contareni habemus.

DE LATHYRIDE.

CAPVT VII.

LATHYRIS angustissimo siue capillaceo folio: plures Lathyridis differentias in foliorum latitudine & angustia, floris colore, siliquarum forma, hirsutie, & læuitate hic præterire lubet, & solum meminisse Lathyridis angustissimo folio, quæ radice est exili, cauliculis cubitalibus infirmis, quibus hinc inde, & aduerso situ bina minima foliola adnascuntur, è quorum sinu bina, nonnunquam terna folia capillacea, trium, quatuorve unciarum longa, & surrecta, exiguo pedicello innixa, vna cum pediculo in multifidum capreolum desinente, prodeunt, ex quo etiam pediculus tenuissimus, oblongus & nudus effertur, qui florem vnicum, paruum, subcæruleum, quandoque pallide rubentem sustinet: quo defluxo, siliqua uncialis in apicem falcatum abiens, bina, ternave grana parua rotunda nigricantia, continens succedit.

Montepessuli in collibus, Maio florens, reperitur.

Lathyrus striatus
W. Sp. 3. 1081
Sp. herb.

06(·)90

Sp.

DE VICIA:

CAPVT VIII.

VICIA Onobrychidis flore: & Viciarum quamuis differentias plures obseruauerimus, attamen in præfens vnius solum descriptionem subijcere lubet. Hæc caules habet pedales, teretes, striatos, quos foliorum alæ, vt in Vicia vulgari, sed breuiore & angustiore, vni costæ ex aduerso respondent, ambiunt, capreolis extremum occupantibus: ex foliorum alis superioribus, pediculi semipalmes, nudi exurgunt, quorum summitatibus flores plures oblongi, galericulati, Onobrychidi 3. Clusij forma similes inferne pallidi, superne violacei coloris insident: floribus succedunt siliquæ planæ, deorsum reclinatæ, semina exigua, fena, septena numero, continentes, Monspeffuli prouenit.

DE CAPITE GALLINACEO, ET

onobrychides.

CAPVT IX.

CAPVT Gallinaceum minus: ex radice tenui oblonga, fibris carere, cauliculos aliquot palmes, & semipalmes profert, eosque vt plurimum procumbentes, & in ramulos diuisos: folia vulgari, siue maiori similia, sed breuiora & angustiora: flores habet paucos, paruos, dilute rubentes, breuibus pediculis insidentes: fructus parui, asperi, echinati & subrotundi succedunt. Hoc in maritimis & arenosis Prouinciæ, & iuxta Olbiam, & in montosis iuxta oppidum Vigan, reperitur.

I. ONOBR YCHIS clypeata aspera minor: a radice crassa, fibrosa, cauliculi semipalmes, reclinati: prodeunt, circa quos foliola multa, breuia & angusta, aduerso situ costæ adhærentia: flosculi elegantiori colore rubentes, parui, Genistæ forma similes, pedicellis insident: sequuntur fructus clypeolis exiguis similes, plani, asperi, semen minutissimum continentes. Monspeffuli in planitie Lupi collecta.

II. ONOBR YCHIS clypeata læuis: ex radice rufescente, paucissimis fibris donata, caulis vnius (nonnunquam duo) pedalis, nodis distinctus, exurgit: circa quem folia alata, ex senis, septenis v-

trinque fibris oblongis, glabris, vni costæ inhærentibus, vnoque extremam aliam occupante composita: ex alis, tenues, & oblongæ virgulæ, flores purpurocæruleos, velt in spica dispositos, sustinentes, prodeunt, quos sequuntur fructus plani, læues, clypeiformes, communiter terni, sibi inuicem per longum coherentes, semen minutum includentes. In Heluetiorum alpibus, vt monte Fracto, & ad Thermas Fabarias prouenit.

III. ONOBR YCHIS incana: caulem habet rotundum, ramosum, incanum: folia plura, acuminata, angusta, vni costæ adnexa, incana velut cinere aspecta: cauliculi semipalmes, nudi, spicam florum purpurascens, aliorum forma sustinent: quibus succedunt siliquæ oblongæ, incanæ, incuruo mucrone donatæ, duabus valvulis constantes, semen minutum, nigrum, planum, & semicirculare continentes. In Prouincia Gallia reperitur.

Alteram, non minus incanam, sed minorem, semipalmarem, folijs breuioribus & rotundis, ex Aragoniæ & Castiliæ saxosis, D. Albinus attulit.

DE OROBO.

CAPVT X.

OROBUS alpinus latifolius: ramis est cubitalibus, aut altioribus, angulosis, viridibus: folijs in singulis alis octonis, vni costæ adnatis, & sibi inuicem oppositis, vncias tres longis, duas latis, viridibus, neruosis, & cæteris Oroborum folijs minus acutis: è virgulis ex alarum cauis palmaribus nudis prodeuntibus, flores vnciales, Genistæ forma, palide lutei, at folio superiore rufescente, dependent stylo ex illorum medio prominente lobos & semina non vidimus: ex Pyrenæis & Hel-

uetiorum alpibus habemus.

Orobus luteus w. sp. 3. 1073
Sp. hist.

1073: (1073)
Sp.

1. *Nedysarum humile* w. sp. 3. 1211

11. *Nedysarum caput galli*
Sp. hist.

DE GLAUCE-LEGUMINOSA.

CAPVT XI.

*opulco aldo
w. sp. 5. 128*

GLAUCI Leguminosa affinis: radicem habet
albam, oblongam, paucis fibris donatam, ex
qua caulis bicubitalis, & altior, satis crassus, rotun-
dus, rubescens, cauus, paucis & breuibus pilis al-
perfis, prodit, & nisi sustentetur, procumbit: at fre-
quenter ad cubiti solum altitudinem accedit, nec
fulcimine opus habet: hic in alios ramos diuiditur:
folia habet Glaucio leguminosa similia, duodecim
etiam quatuordecim, & pluribus, vtrinque ad co-
stam ordine dispositis, nec in ambitu serratis, & e-
leganti virote nitentibus: ex foliorum sinibus pe-

diculi prodeunt, flores pallide luteos, modo vnum
communiter plures, forma Glauci leguminosa si-
miles sustententes: hos sequuntur siliqua crassa,
coniuncta, vnciam longae, triangulares, in breuem
apicem abeuntes, semina angulosa, per maturita-
tem ex viridi flauescencia, continentes. Huius se-
men Araci Boetici nomine, à D. Io. Pona Verona
accepimus, & ab annis aliquot in hortulo nostro
habuimus: nam licet planta annua sit, attamen ex
semine deciduo sese propagat. Tota planta ingrati
saporis est: folia comman ducata, herbaceum pri-
mum & ingratum, dein amarum saporem in
faucibus relinquunt.

LIBER DECIMVS.

DE OPHIOGLOSSO.

CAPVT I.

I. OPHIOGLOSSVM anguloso folio: ex radice
crassa, in fibras crassas abeunte, vnus vel al-
ter pediculus, vncias quatuor longus, post medi-
um dilatatus, effertur, cui folium vnicum, vncias
tres longum, sesquiunciam latum, ad exortum v-
trinque dilatatum, & angulosum insidet, & stylum
sesquiunciam linguam referentem, pediculo
donatum obtinet. Helmstadio, D. Sigfridus mi-
sit.

II. OPHIOGLOSSVM minus; radiculis est fibro-
sis, pediculo simplici & breui, cui folium vnicum,
subrotundum, vnciam latum, sesquiunciam lon-
gum insidet: ad cuius exortum, & veluti è folij si-
nu, stylus serpentis linguam referens, vnciam
longus exit: in humidis circa
Monspelium proue-
nit.

*II. O. vulgatum. β.
w. sp. 5. 58
(5): (50)
22*

DE ADIANTHO.

CAPVT II.

a. pedatum. w. sp. 5. 438 sp. h. 17

ADIANTHYM fruticosum Brasilianum: hoc Fi-
licis instar excrescit, caule tenui, leui, subnigro
punico colore nirente, qui in alios subdiuiditur,
circa quos folia viridia, Adiantho vero aliquan-
tum similia, parua, oblonga, sed obtusa, superne
tantum incisuris diuisa, inferiore costa, qua capil-
laceo insident, integra, alternatim cauliculo, &
quidem vtrinque duodecim vsq; ad viginti, petio-
lis, per pedicellum iunguntur. Apud Tououpi-
nambaultios in Brasilia natum à D. Burfero acce-
pimus.

DE FILICE.

CAPVT III.

I. FILIX palustris maxima: radice est omnium Fi-
licum crassissima, duos pugnos superante ni-
gra, velut ex crassissimis squamis compacta, & multis
fibris

fibris nigris capillata, vnde exurgunt folia plura a-
trouirentia, tres cubitos superantia, in latus ampli-
plissime expansa: quorum pediculus rufescens, an-
gulosus, cauus, instar oblongi auriscalpij ex radice
prodit, qui vbi pedalem altitudinem adeptus est
foliosus redditur, ad modum Filicis maris vulga-
ris: nam veluti ex plurimis pinnis, secundum mar-
gines crenatis, & ad vnum pediculum cohærenti-
bus componuntur. Verum ad radicem, inter me-
dia folia, plura foliorum rudimenta cubitalia, vel-
uti futurorum principia, conspiciuntur, eò modo,
quo in Filice florida, siue Osmunda dicta, circa
summos ramulos apparent: à qua tamen differt, q̄
Osmunda caules edat, & caulium summis, veluti
flores siue seminum rudimenta adhæreant, & folia
habeat latiora, & haudquaquam per margines ser-
rata. Hanc locis palustribus, circa thermas Marchicas
copiose obseruauimus: aliquando in editis & sa-
xosis, sed humidis montibus etiam reperitur, vt
circa Ramstein arcem Basileensium notauimus.

II. FILIX mas aculeata maior: radicem habet ni-
gram, fibrosam, pediculos pedales, foliosos, in
multas alas pinnatas, modo maiores, modo mino-
res, modo minores profundius diuisos pallide vi-
rentes, primis in ambitu dentatis, & in breuem spi-
nulam desinentibus. Hanc in monte *Wasserfall* le-
gimus. *U. Polyphodium cucullatum. 1504.*

III. FILIX mas aculeata minor: hæc pinnulis est
breuibus, totis integris, non dentatis, sed in spinu-
lam acutam breuemq; omnibus desinentibus: eod-
em quo prior loco, licet eam postmodum à D.
Furero, ex Hærcynia & Stolberga veteri, acceperim-
us.

DE MVSCO.

CAPVT IV.

I. MVS cvs pennatus: hic colore est ex luteo
virescente, lateq; serpit, multis viticulis, sed
breuibus, ramosis, minutis folijs pennam æmulan-
tibus vestitus, qui fibras tenues pro radicibus ha-
bet in petrosis & syluis reperitur.

Huius altera species, radice rufescente ex co-
piosissimis fibris composita, viticulis ramosiori-
bus, folijs minoribus: in sylua Vilensi, locis vligi-
nosis prouenit.

II. MVS cvs silicinus minor: huius aliquot dif-
ferentias obseruauimus: sed hic solum de minore
agemus, qui per terram serpit, cauliculis tenuibus,

in summo ramosis, foliolis Filicis similibus, sed te-
nuissime dissectis: ex ramulis, pedicelli aliquot ca-
pillares rufescentes, biunciales, efferuntur, quibus
singulis capitulum exiguum, subrotundum, incur-
uum, in apicem exiguum desinens, insidet. Hunc,
cum alijs D Iungermannus misit.

III. MVS cvs Abietis facie: prædicto non mul-
tum ab similibus, viticulis in ramos diuisis, folijs ca-
pillaceis, vtrinq; (vt in Abiete) costæ oblongiuscu-
læ adnatis, multo quam in priore breuioribus, &
viridioribus.

IV. MVS cvs ramosus repens, velut spicatus:
hic ad arborum radices, nigris radiculis terræ affi-
gitur; viticulis crassis, & longis serpit, & de se co-
piosas veluti spicas oblongas, ex tenuissimis & le-
uissimis foliolis compactas, ramulorum instar e-
mittit.

Hic similis & alter, foliorum tantum apicibus
candicantibus discrepans: vterq; in monte Crenz-
zacho ad arborum radices crescit.

V. MVS cvs ramosus erectus maior: hic cespit
instar eleganter & artissime quasi compactus, ex
radicibus oblongis capillaceis, cauliculum trium
quatuorve vnciarum emittit, qui in binos, ternos,
quaternos, biunciales, etiam triunciales ramulos,
& hi quoque in alios erigitur, qui minimis capilla-
ceis foliolis vestiuntur: inter ipsa foliola, pedicelli
vnciales, nudi, capillacei, capitulum, vt in Adianto
aureo, sustinentes, efferuntur. Hic in Crenzacho
mòte ad arborum radices, alijs Muscis commixtus
conspicitur: at elegantior & viridior, ad sepes circa
Bursam flumini reperitur.

VI. MVS cvs ramosus erectus minor: ex capilla-
cea radiculâ cauliculus ad summum biuncialis var-
rie diuisus foliolis vix conspicuis cinctus, emer-
git: eodem, quo tres priores, loco prouenit.

VII. MVS cvs saxatilis ericoides: huic circa ra-
dicem folia multa Musco vulgari similia, inter quæ
viticuli sunt palmares, asperi, foliolis Ericæ tori-
dis folio similibus, inordinate vestiti, aliquando
hinc inde nudi, quorum summo capitulum exi-
guum insidet. Ad Wiefam flumini super saxa repit.

VIII. MVS cvs stellaris roseus: ex fibellis nigris
radicem constituentibus, pedicelli vnciales pro-
deunt, quibus singulis folia plura instar rosæ com-
pacta, pallide virentia, acuminata, in modum stel-
læ disposita, insident. Hic in saxosis Telamontij
prouenit.

IX. MVS cvs Cupressiformis: parvus est, ramo-
mosus,

VII. Trichostomum ericoides. Sps. herb.
VIII. Muriem. vocatum. Sps. herb.

I. Neckera pennata. Sps. herb.

sus, foliolis cupressi forma, atrovirentibus, inter quæ pedicellus exurgit, qui minimas spicas pallidas & molles sustinet. Ex Hircynia.

X. Mvs cvs Polytichoides: hic triplex est; Primus, viticulis est plurimis, iisq; brevibus, & compactis, qui foliolis brevibus capillaceis rigidiusculis cinguntur. Alter, per omnia minor est, cuius folia rigidiuscula non sunt: Tertius, minimus est, & mollis: prior in sylvis viginosis reperitur: duo posteriores muris insident.

XI. Mvs cvs terrestris coralloides incanus: muscus hic pedalis est, incanus, ramis pluribus crassioribus erectis, iisq; compactis, qui in plurimos ramulos, cornuum ceruinorum instar, eosq; acutos diuiduntur: hic ad Wiesam in sylvis occurrit.

XII. Mvs cvs terrestris, coralloides erectus, cornibus rufescentibus: hic Musco terrestri vulgari eleganti spectaculo innascitur: nam Musco vulgari ex pallido virenti, hic candidus insidet, coralli modo in ramulos rigidiusculos diuisus: qui licet candidus sit, ipsius tamen summitates cornutæ, & rigidæ rufescunt: hic ad Wiesam fluuium late expansus in arenosis reperitur. Verum hic cum Musco Corallino, siue Corallina montana Tabernæmontani, neutquam confundi debet.

XIII. Mvs cvs ceranoides: hic duplex est, maior & minor: maior, trium, quatuorve vnciarum est, folijs carens, cauliculis latiusculis in ramos diuisis, hiq; in alios breues, & hi similiter in tenuissima segmenta, trifida, quadrifida, acute scinduntur.

Minor totus incanus, vnciam non excedens, ex plurimis ramulis proxime iunctis cõpositus, quorum summitas communiter in duo minutissima

& acutissima cornua abit: vterq; in Hircynia collectus fuit.

XIV. Mvs cvs aquaticus folio expanso: hic ex radice transuersim repente, & nigricante, ramos frequentes, late sparsos & semipalmares emittit, quorum summitates ob foliola cõpactiora, velut in spicam abeunt: folijs est brevibus, latiusculis primum, dein acutis. Hic apud nos aquæ in riuis innatat, & nonnihil splendet: quamuis eundem ex lacu Gaderfchlebiano D. Sigfridus, & D. Jungermannus, Musci maioris lapidum Hircyniæ nomine, miserit.

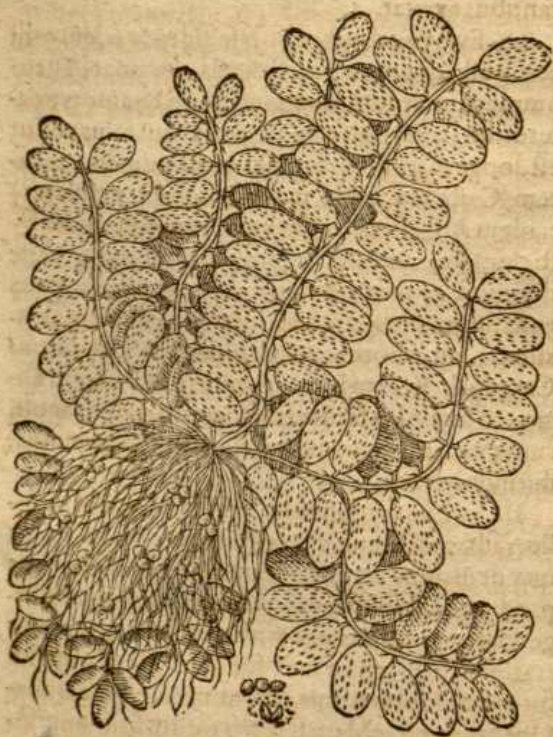
XV. Mvs cvs fontanus siue Hepatica aquatica: hunc triplicem habemus, maiorem & minorem, Hepatiæ nomine à Lobelio, Tabernæmontano & alijs depictum, his tertium addere lubet, ab illis diuersum, quem Muscum fontanum capitulis racemosis vocamus: hic folijs est longe minoribus, squamarum instar iunctis, pallide virentibus, & nonnihil hirsutis, inter quæ quam plurimi pediculi capillacei, biunciales, nudi effertur, quorum singuli capitulum paruum instar racemi compactum, & rufescens sustinent, quantum ex sicco, à D. Sigfrido misso, colligere licuit.

XVI. Mvs cvs pyxioides duplex est: alter terrestris, tubulis maioribus, & candidioribus constat, à Lobelio nomine Musci terrestris pyxidatos alabastriculos imitantis, propositus: sub quo in Silesia calcem reperiri relatum fuit.

Alter v. saxatilis est, tubulis lōge minoribus, copiosioribus, nec ita candidis, qui petris saxive latissimis innascitur, eaq; obregit, quemadmodum in via Telamontium versus, videre est.

XII. Lichen rangiferinus
var. apiculatus
L. Th. 1621

Lenticula palustris latifolia.

LENTICVLA PALVSTRIS.

CAPVT V.

LENTICVLA palustris latifolia punctata: Lenticula palustris mihi quadruplex est: vulgarissima, Lentem referens: altera trisulca: tertia quadrisulca: quarta cuius & figuram (in Phytopinace & Matthiolo propositam) & descriptionem adiungere lubet. Hęc ramulis aquis innata, à quibus filamenta radicales constituentia deorsum feruntur: folijs est copiosis, subrotundis, elegantior videntibus, coniugatim in ramulis digestis, superne punctis minutissimis notatis: his inferne copiosę lenticulę, aliquando singulę, aliquando ternę, & quaternę, rugoso prætenui cortice donatę adherent, quibus semen copiosissimum, minutissimum & flauescens includitur: sapore est aqueo; Hanc in fossis Patauinis aquis supernatantem vidimus, & in Silesia circa Vratislaviam reperitur: quam forte Cęsalpinus, pro Stratiote aquatica Dioscoridis

proposuit, quamque scribit fluitare, & cum aqua incidere. Pisis in Auxeris fluuio, qui aquas thermales ex monte S. Iuliani recipit.

CORALLINA.

CAPVT VI.

CORALLINÆ varietates multę occurrunt; at Cin præsens de tribus, quas hætenus apud Authores, qui ad manus sunt, non obseruauimus.

I. CORALLINA alba nodosa: caule est pedali, ligno candido, & duro, candido & aspero cortice recto, à quo vtrinque, sed sine ordine, pediculi, trium quatuorve vnciarum erecti, flexiles, prodeunt, quorum aliqui in alios, etiam vncia minores subdividuntur: hos minimum noduli, velut ex duobus semicirculis, iisque vt plurimum pertusis, compositi, vsque ad extremum apicem (triginta, etiam quadraginta in vno pediculo obseruare licet) eleganti spectaculo, ad antiquarum minimarum cæterarum aurearum similitudinem, cingunt. Hanc vna cum sequētib; D. Rumbaunius, Massilia attulit, ex Barbaria illo deferri, & apud Massilienses plumarum loco supra pileos gestari, affirmavit.

II. CORALLINA cinerea rugosa: hæc duplex est, & vtraque non secus quam sequens, intrus lignum habet spadicei coloris, durum, medulla carens, & crusta obductum. Prima, ligno est duriore, quod crusta cinerea, aspera, rugosa, & tuberosa, veluti cortice vestitur, quę friabilis est, forte ex lino maritimo exiccato creata: hæc in ramos plures recuruos, & hi in minores, veluti tuberculis exasperatos, diuiduntur, & in obtusum rotundiusculum apicem desinunt.

Altera, crusta magis albicante, minusque rugosa obducitur, & in ramos pede longiores flexiles, & hi in stylos plerosque palmares, absumuntur. Verum has duas, nec cum Lithophyto marino Gesneri, nec cum Corallina alba, lutea, & rubra Tabernę montani, nec cum Erica maritima Clusij, confundere oportet, cum omnes has differentias habeamus.

III. CORALLINA pallide flauescens læuis: hæc crusta pallide flauescente, læui ac friabili obducta est: à qua vtrinque modo rami, modo styli læues & flexiles prodeunt.

QUERCUS MARITIMA.

CAPVT VII.

QUERCUS maritima triplex mihi est: 1. quæ propter vesicas aut bullas plurimas, quibusdam baccifera dicitur: 2. vesicis quidem caret, sed foliorum extrema crassiora sunt, & inæqualia, quasi rudimentum Cucumeris exigui ostendunt, quam glandiferam vocant: vtraque iam descripta. At tertia, quam Quercum maritimam barbatam vocamus, pauca quidem folia habet; eaque secundæ similia, sed hæc in quam plurima oblonga capilla cea filamenta, barbæ instar absumentur.

FUCVS MARITIMVS.

CAPVT VIII.

EX Fucis maritimis quam plurimis, in præsens aliquot solum exhibebimus, quorum duos priores anno 1603. D. Cargillus, Abredonia ex Scotia vna cum descriptione transmisit.

I. FVCVS alatus, siue phasganoides: huius admiranda est forma: faxis quæ Oceanus lambit, & in æstu quoque mergit, adhæret, lepadum instar mytilis coronata: caule tereti, pennæ anserinæ magnitudine, colore, quem exhibet Pruna Damascena, inter rubrum & nigrum saturatum, medio; at folia, quæ non nisi caulem aduultum ornant, saxo hærentia (in sicca virescunt) ad luteum magis vergunt, quæ palmæ latitudine supra radicem nascuntur plurima, ligularum instar, cartilaginea; tres, quatuor, sex, aut octo vncias longa: inter quæ caulis eo vsque teres, lætescit, porrigiturque interdum ad vñæ longitudinem infirmus, vt nisi aquis innatans sustentetur, humi semper procumbat: huic, si adultior vtrinque ala adnascitur, tantæ, quantæ & ipse caulis est longitudinis, ea vera tota membrana est, fibris hinc inde venosis à caule conspersa. Notandum autem membranam hanc, pro vt in sagittatum alis est videre, ima parte angustiolem, sensim latiorelem reddi, ita vt tres ab ortu pollices transuersos, æqualis deinceps tota existat, vnius, duarum, aut trium vnciarum latitudine. Vulgo Badelacks vocant: Fucus alatus, aut phasganoides esto, caulis enim ancipitem gladium refert: Hic, præsertim in Septembri viget, alio anni tem-

pore inutilis: membranæ abijciuntur, reliquo vescuntur grauidæ, alijsque etiam in cibos cedit: sapore est salso cum modica dulcedine: sitim manducantibus excitat.

II. FVCVS arboreus polyschides: eodem ortu & vsu est, quem vulgus Tangels nominat, Fucus omnium interdum maximus, trium quatuorve cubitorum, teres, luteus (tenuior, qui solus vescus est, longè infra minimi digiti crassitudinem, corticem Castanæ bene maturæ colote æmulatur) caulem Angelicæ maximæ crassitudine æquat: fastigium, in latas cartilagineas membranas, varie diuiditur, eo prope modo, quo balthei patet, & quæ ensis suspenditur apud Heluetios. Hic Fucus maximus, aut arboreus polyschides esto. Hactenus Cargillus. Verum hic postremus à Palmifolio Giganteo siue Alga latifolia Imperati, à quo Neapoli, cum quam plurimis maritimis plantis accepimus, distingui debet.

III. FVCVS longissimo, latissimo, crasso que folio, radice est breui, ex crassis fibris composita, ex qua pediculus crassus, rotundus, semipalmatis prodit, qui in folium expanditur: folium vnum ingentis longitudinis, pedes aliquot & vñas excedit (rarius ex vna radice duo folia, eiusdem omnino formæ & longitudinis) & latitudine vncias quatuor superat, eiusdem fere per totum folium, principio excepto, latitudinis, in medio æqualiter planum, ad vtrumque vero latus parum conuolutum tortuosum & sinuosum, obscure virens, crassum, & dum terræ adhuc affixum, tactu forma gelatinæ, viscosum, & madidum: quare, propter nimium madorem vix asseruari potest; licet sæpius Soli exponatur: nam quoties chartæ reponitur, madore iste cum fœtore recrudescit, ita vt à corruptione non nisi post aliquot septimanas, donec plane siccet, seruari possit. Hic in Gallijs ad maris litora versus S. Malo prouenit, & è natali solo facile eruitur: vnde D. Saierus transmisit.

IV. FVCVS longissimo, latissimo, tenuique folio: hic prior non multum absimilis, qui ex radice nigra, fibrosa, pediculum tenuem, triunciale emittit, qui in folium sesquicubitalis longitudinis, vnciarum quinque vel sex latitudinis, planum, per margines hinc inde conuolutum, absuntur: coloris pallide virentis est, substantiæ tenuissimæ membranæ: hunc cum alijs maris Mediterranei purgamentis reiectum, non longè à montis Cetij radice, collegimus.

V. FVCVS

III. Fucus gaccharinus, l. ob. 1630

IV. Ulva latissima l. ob. 1632

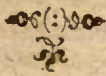
V. **Fucus** longo, angusto, & crasso folio: radice estrotunda & plana, ex qua bina, ternave folia (sive cauliculi, si mauelis) sesquipalmaria, crassa, coriacea & plana, ligulas referentia prodeunt, quæ in alias velut ligulas, sed rarius, diuiduntur. Hic ad Fucum maritimum secundum Dodonæi editionis Belgicæ referri posse videtur, cuius species altera breuiore & angustiore folio dici poterit. Hunc quoque à D. Sarlero habemus.

VI. **Fucus** membranaceus ceranoides: hic instar Lactucæ marinæ tenuis, palmum excedens, caule est vnciam & semunciam lato (mire varians) qui in plurimas alas modo latiores, modo angustiores, hæque in breuissimas easque plures cornuum modo subdividuntur. Huius species varias esse, scopulis adnasci, Scotis Dils dici; eiusque esum contra Picam commendari, D. Cargillus, planta addita, perscripsit. *7. palmata. Spr. hist.*

VII. **Fucus** maritimus Gallopauonis pennas referens: hic membranaceus est, sese sensim late expandens, qui in plures lacinias semicirculares sibi quandoque incumbentes diuiditur, per quas variæ striæ semicirculares, variegatæ, diuersæque latitudinis, vt in pennis Gallopauonis eleganti spectaculo feruntur. Hic scopulis maritimis adnascitur: quamuis etiam ex Mitulis, cortex huic Fuco similimus, eximatur: hunc à D. Cargillo ex Scotia accepimus. *Alia parua. Spr. hist.*

VIII. **FILVM** maritimum Germanicum: hoc exiguo lapillo innascitur, & in plurima bicubitalia, angustissima, nigricantia, læuia, crassiuscula & firma, aliquando inter se complicata fila, absumuntur. Hoc ex mari Baltico, accepimus, & incolis Meerfaden, & Meerstrang dici accepimus.

ALGA bombycina: Algam hanc ex Scotia accepimus, quæ instar Gossypij sive bombacis mollis & compacta, late expansa, aquis dulcibus innarat, superne pallide virēs, inferne albicans: hoc gossypio, quod ex veteri thorace, cui suffultum erat, eximitur, similitimum est.

VI. Fucus palmatus. l. sp. 1630

VII. Fucus parua. l. sp. 1630

VIII. Fucus filum. l. sp. 1631. Spr. hist.

CARDVVS.

CAPVT IX.

I. **CARDVVS** mollis latifolius: caule est cubitali, striato, breuibus & mollionibus spinis armato: folijs Rumecis forma, tenuibus, læuibus, venosis, palmum longis, vncias quatuor latis, marginibus exiguis spinulis dentatis, caulis summitas in pediculos breues vnciales abit, quorum singuli capitulum Lappæ vulgaris forma, eiusque fere magnitudinis sustinent, quod in stamineum purpureum florem expanditur. Hunc D. Burserus in Austria monte Taurero Raftadiensium legit.

II. **CIRSIVM** angustifolium: ex radice nigra fibrosa, caulis cubito altior effertur, membranosis alis asperiusculus vestitus, in ramos diuisus, quorum singuli in pediculum oblongum, eumque nudum, abeunt, cui capitulum vnicum hispidum infidet, quod in florem stamineum rubentem aperitur, & tandem in lanuginem absimitur. Folia habet ad radicem palmaria, vncia angustiora, atrouirentia, in ambitu raris aculeis prædita: at quæ in caule, breuia sunt, nonnihil laciniata, & aculeis magis exasperata. Hoc in monte Wasserfall legitimus.

III. **CARDVVS** sphærocephalus acutus vulgaris: ex radice crassa, caulis cubito altior, statim in ramos brachiatus, effertur, qui crassus, lignosus, membrana alata spinosissima vsque ad summum inuestitur: quem folia pediculo latiore amplectuntur, quæ profunde laciniata, palmaria, duas tresve vncias lata, per ambitum crebris & acutissimis, pallide flauescētibus spinis armata. Caulium summis, capita rotunda, pene sphericea, acutissimis spinis horrida, infident, quæ in florem stamineum purpurascētem explicantur, & tandem in pappū abeunt, cui semen Cnico sylvestri simile includitur. Hæc frequens est in dumeris humidis, quamuis etiam secus vias reperitur.

IV. **CARDVVS** lanceatus angustifolius: hic caulis est bicubitalibus, rotundis, striatis, hispidis & firmis, oblongis, acutis, albicantibus spinis horridus. hinc inde membranea ala donatus, & in lummo in ramulos diuisus: circa hunc folia rariora, palmum æquantia, angusta, in lanceam oblongam, eamque latiore, quam in Cardeo lanceato latifolio, abeuntia, raris & breuibus lacinijs diuisa, subtus incana, superne atrouirentia, spinis longis

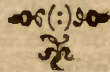
longis donata: cauliculis summis capitula plura, parua, ex imbricatis squamis composita, insident, quæ in stamina atrorubentia, apicibus diuisis expanduntur, & aliorum more in pappum & lanuginem resoluuntur, semenque exiguum in ea occultatur. Hic & flore albo quandoque reperitur. Hunc in nemore ad pontem Wiesam obseruare licet.

V. *CARDVVS* palustris: radice est simplici, caule tricubitali, foliaceo, erecto, nonnihil ramoso, breuibus spinis armato, folijs atrouirentibus, crassis, sinuosis, quandoque etiam laciniatis, semipalmatis, sesquiunciam latis, per marginem rarioribus spinis cinctis; caulis summo capitula plura, singula singulis pediculis insident, quæ in florem stamineum purpurascens expanduntur, dein in pappum aliorum more abeunt. Hic ad Wiesam locis arenosis, herbosis, & Michelfeldensibus palustribus, prouenit.

VI. *CARDVVS* polycephalus angustifolius: radicem habet lignosam, fibrosam, caulem cubito altiore, rotundum, striatum, spinis carentem, cuius summitas in plures semipalmates ramulos, & hi quandoque in breuiore, diuiditur: folia sunt pauca, angusta & breuia, spinis oblongis armata: capitula plura, parua, quibus minima subiiciuntur, exiguis spinulis prædita, & flos laceæ similis ex staminibus purpurascens compositus, insidet, qui similiter in lanuginem abit. In pratis Michelfeldensibus frequens occurrit.

VII. *CARDVVS* repens vinearum: ex radice oblonga, nigricante caulis prodit reclinatus, rarius erectus, pedalis, incuruus, striatus, candicans, cuius summum in ramulos paucos, eosque breues absumitur, qui capitula parua laceæ vulgari similia, sustinent: folia ad radicem plura, superne atrouirentia, inferius incana lanugine aspersa, semipalmata, vnciam lata, leuiter sinuata, spinulis per circumferentiam donata: at quæ caulem ambiunt in profundas lacinias diuiduntur, palmata, quas tresve vncias lata, existunt. Hic in vineis Mutensibus frequens est.

VIII. *ANONIS* viscosa minor flore pendulo: plantula est semipalmatis, totaque hirsuta: radice alba, oblonga, tenui, parum fibrosa, à qua cauliculi plures, duarum triumve vnciarum, exurgunt, iique tenues, rotundi, foliolis paruis, plerumque ternis ex vno pediculo prodeuntibus, forma & situ vulgaris Anonidis similibus, viscosi: flores parui sunt, lutei, propendentes, quibus minutum semen in exigua siliqua succedit, & nullis spinis donatur. Ex Gallia Narbonensi habemus.

VII. *Cirsium avunculus*, Scop.
Serratula avunculus
 L. sp. 1149

LIBER VNDECIMVS

CYTISVS.

CAPVT I.

CYRISVS Hispanicus siliquis Ornithopodij: hic virgis est rotundis, striatis, duris, tricubitalibus, in varios ramos nonnihil lanuginosos brachiatis, quos folia numerosa, terna vni pediculo in herentia, in summis ramulis exigua, dilute virentia, ambiunt: flores parui, lutei, Genistæ similes, quibus siliquæ vnciales, molli hirsutie tectæ, instar siliquarum Ornithopodij, minus tamen profunde sinuatæ, & plures simul iunctæ, ternæ, quaternæ, quinæ vni pedicello in herentes, quibus semina parua, plana, nigricantia inclusa sunt. Hic in Hispania, ad agrorum limites frequens est, non tamen cum Cytiso primo Clusij, cuius pars interior nigricat, & ramuli toti villo obsiti sunt, confundi debet.

COLVTEA.

CAPVT II.

Coronilla glauca w. sp. 3. 1150
COLVTEA, Scorpioides maritima glauco folio: virgis est pedalis, rarius cubitalibus, lignosis, rotundis, rufescente, rugoso cortice vestitis, in frequentes ramos diuisis: folia alata, septem, aut nouem, vni costæ, binis semper ex aduerso sitis, adhærent, vno impare extremam alam occupante, Coluteæ folijs similia, sed multo minora, obtusa & cordata; glaucique vel cælij coloris: flores & forma & colore Coluteæ similes, sed minores: pediculis tenuibus siliquæ; tenues, oblongæ vnciales, articulis distinctæ insident, quarum singulis articulis, singula semina parua inclusa sunt. Hæc in maritimis prope Teracinum collecta, quamuis etiam Patauio, ex horto Bem-biano habeamus.

GENISTA.

CAPVT III.

GENISTÆ Hispanicæ affinis: suffrutex est cubitum superans, caule tenui, tereti, candicante cortice tecto, qui in plurimas virgas tenuissimas diuiditur, quarum aliqua palmum superant, alia minores sunt: circa quas folia longiuscula, angustissima & rarissima, ita vt virgæ pene nudæ appareant: summis virgis singulis vnicum capitulum rotundum, villosum, molle, insidet, vt in Gramine maritimo siue polyanthemo maiore, ex pluribus floribus, Genistellæ tinctoriæ forma, sed minoribus pallide luteis compositum: nam quilibet flos, ex caliculo villosus, hirsutie albo prodit. In montibus plane saxosis ad aquas Blancas D. Albinus legit.

Genista hispanica w. sp. 3. 1150
GENISTELLA Monspeliaca spinosa: hæc viticulis est palmaribus, in terram reflexis, quorum pars inferior in breuissimos ramulos, ex paruis spinulis constantes diuiditur, à medio vero sursum villosi sunt, quandoque in ramulos brachiati, oblongis viridibus folijs, minoribus sæpe additis, vestiti, spinisque carentes: summitatibus, flores pallide lutei, forma Genistæ spinosæ vulgaris similes, insident. Hanc quidam Monspessuli Corrudam luteam vocabant: quæ etiam in Ventoso monte reperitur.

Similem sed per omnia maiorem, caulibus pedalis, folijs rarioribus, spinis longioribus, minusque pungentibus, floribus maioribus & aureis, quasi in spica dispositis, ex Hispania habemus.

GENISTELLA minor Aspalatioides: suffrutex est pedalem altitudinem superans, stipite rotundo, rufo cortice vestito, lignoso, hinc inde spinis, sed rarioribus, armato, in ramos, qui in minores

Genista anglica V. 3, w. sp. 3. 1150 subdi-

subdiuiduntur; brachiato: circa quos foliola rara, parua, quædam subrotunda, quædam oblonga, spinis interiectis, quibus flores lutei, Genistæ prædictæ duplo minores, hinc inde componuntur, nec, vt in priore, ramulorū summis, in aculeum abeuntibus, insident. Hanc, ex Anglia Genistæ spinosæ nomine accepimus: at eandem in asperis, circa Aureliam Gallorum, ramis late se spargentibus, collegimus.

CHAMÆGENISTA Cretica: hæc virgulis est palmo minoribus, humi diffusis, tenuibus, rotundis, subcanis, in ramulos aliquot duarum, trium vnciarum diuisis, foliolis oblongis, angustissimis, binis aut ternis ab eodem exortu, sed altero semper longiore, prodeuntibus, incanis: ex foliorum alis flosculi terni, quaterni, parui, lutei, Genistæ floribus æmuli: siliquas non vidimus. Ex horto nobiliss. Contareni habemus.

SVMACH.

CAPVT IV.

SVMACH angustifolium: hoc potissimum folijs à vulgato differt: huius enim folia vncias quatuor longa, semiunciam lata sunt, in exquisitum apicem desinunt, & per marginem crenata sunt, quorum duodecim vni costæ, vtrinque nimirum sex, adherent, vndecimo imparẽ numerum, constituyente, quæ superne atrouirent, inferne pallida sunt, costa elata per longum excurrente. hoc in Brasilia apud Tououpinambaultios collectum & à D. Burseto communicatum.

MELEGVETA.

CAPVT V.

MELEGVETA siue Grana Paradisi: folia crassa sunt, vncias quatuor longa, tres lata, per quorū longitudinem costa elata fertur, à qua fibræ plurimæ per transversum abeunt, vt in Caryophyllorum folijs cum quibus maximam similitudinem habent: tractus satis cognitus, habetur in officinis, vt & Grana exempra: huius folij pediculus, sapore est aromatico, ipsis granis correspondente, non tamen ita acuto & aromatico, vt in folijs Caryophyllorum animaduertitur, quo signo potissimum à se inuicem distingui possunt. Huius folia vna cum

Nucis moschatæ folijs, D. Clutius Amstelrodami misit.

STYRAX LIQVIDA.

CAPVT VI.

STYRACIS liquidæ folia: ex radice rotundo, nigricante, rugoso, striato & quasi articulo cortice tecto, folia terna, etiam quina, oblongis, tenuibus, nigricantibus pediculis donata, ex vno veluti tuberculo prodeunt, quæ viriginea sunt foliorum Aceris, vel Platani instar, in lacinias ternas, etiam quinas diuisa, neruosa per circumferentiam crenata, & mucronato cuspe. Hæc ab Honorio Belli accepimus, qui styracis huius magnum ramum se habere perscripsit.

LIGVSTRVM.

CAPVT VII.

LIGVSTRVM duplex ex Italia accepimus, de vtroque breuiter in præsens, cum solum ramos absque floribus & seminibus acceperimus.

I. LIGVSTRVM Myrtifolium: hoc ad Ligustri vulgaris modum excrescere, & in ramos brachiari audio: rami rotundi sunt læues non nihil rufescentes: folia atrouirentia, vulgaris folijs & latiora & longiora. Hoc nomine, Ligustri myrtifolij perpetui, vel Myrti Ligustri folie, Patañio ex horto Pharmacopæi (cuius nomen excidit) ad pontem molin accepimus.

II. LIGVSTRVM folijs laciniatis: & huius ramos pedales habemus, circa quos folia atrouirentia, glabra, inferiora quidem subrotunda, alia vero oblonga: hæcque modo integra, modo lasmini lutei instar diuisa, quandoque ab altero solum latere, laciniam vnam, quandoque vtrinque vnam, rarius binas, quandoque ternas, quaternas, inordinatas lacinias obtinent. Hoc primum Ligustri nigri nomine, ex horto Ill. Mori Senatoris Veneti, quem in villa di Carbonara colit: dein, pro Syringa laciniatis folijs, ex horto Ill. Contareni Sen. Veneti accepimus: de vtroque plenius in Theatro nostro.

11. Syringa perar. sp. hist.

SALIX.

CAPVT VIII.

I. SALIX fragilis: hæc mediocris est altitudinis, caulibus ramosis, rotundis, rubente cortice vestitis: folijs longis, angustis, prona parte incanis, superius atrouirentibus, & tandem pene nigris: iulis quam in cæteris breuioribus. Fragilem appellare lubet, quia non aliarum Salicum instar virgis lentis & vimineis, sed plane fragilibus donatur. Nostri *Brandwelden* eo quod tandem nigrescat, dicitur: frequens ad *Birsam* & *S. Iacobum*.

II. SALIX oblongo incano folio: huius caules, cortice atrouirente vestiti, in breues & plures ramulos diuisi: folijs oblongis, superna parte obscure virentibus, parte prona cinereis & incanis: flores copiosos aliarum salicum modo producit, & semen paruum nigrum, cum albissima lanugine auolat: hæc apud nos frequens, in primis in minore vrbe, ad molendinum ærarium, in sepibus ad aquam.

III. SALIX subrotundo argenteo folio: hæc caulibus est cubito altioribus, rotundis, incanis & ramosis: folijs subrotundis, superne nigricantibus, parte prona incanis, argentei coloris, splendentibus, tactu mollibus, & veluti tenui lanugine pubescentibus, per ambitum raris crenis exasperatis. Hanc sine fructu ex Belgio *D. Gallus* transmisit.

IV. SALIX humilis latifolia erecta: hæc salicis, latifoliæ aquaticæ acuto folio similis est, sed humilior, cum huius virgæ rotundæ striatæ, vix cœbitum superent: folia minora sunt, ex rotunditate oblongata, in acumen desinentia, rugosa,

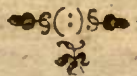
parte prona lanuginosa, tactu mollia: iuli rotundi, parui, flauis: hæc cum latifolia repente confundi non debet. *Michelfeldæ* in humidis.

V. SALIX alpina angustifolia repens: ex radice, atrouirente cortice recta, cauliculi palmares humi fusi prodeunt, qui capillaceis radicibus terræ affiguntur, ramulis tamen paucis sursum elatis: foliolis oblongis, latiusculis, breuibuscincti: flores vt in cæteris, quibus absentibus, nullus salicem esse crederet. Hæc in Heluetiorum alpiibus & monte *Fraeto*, frequens est.

VI. SALIX alpina Pyrenaica: hæc ad semicubitalem altitudinem vix assurgit, virgis tenuibus, ramosis, folijs oblongis, paruis, per circumferentiam pilosis, tactu holoserici instar, ob minutissimos pilos, mollibus: spicæ florum vnciales, angustæ, molles sunt. In summitatibus Pyrenæi *D. Burserus* legit.

VII. SALIX saxatilis minima: hæc duas vncias vix superat, quæ ex radícula caudicem crassiusculum, vix semiuncialem emittit, qui in binos ternosve vnciales ramulos, terræ intumbentes, diuiditur: folia sunt parua, oblonga, subrotunda, atrouirentia, venosa, quorum medio capitulum paruum subrotundum, veluti ex multis baccis compositum, insidet, quibus maturis apertis, veluti ex triangulari caliculo, mollis, candida & breuis lanugo effertur. In alpium Heluetiorum iugis, saxis insidens, reperitur.

vii. *S. hubaca. w. h. 4. 682. Spr. h. 107.*

I. S. fragilis L. h. 1443

IV. S. canadensis L. h. 1446

LIBER DVODECIMVS.

S A N A M V N D A.

CAPVT I.

Daphne Thymelea
W. sp. 2. 416
Sp. hist.
SANAMVND A viridis vel glabra: radice est crassa, lignosa, fibrosa, alba, cortice crasso, pallido, lento vestita, à qua ramuli plures, tenues, palmares, etiam minores, ii que geniculati prodeunt, foliis oblongis (rarius subrotundo) Chamæleæ vel potius Polygalæ similibus, sed breuioribus, viridibus & glabris, alternatim circa ramulos dispositis: inter quæ flores oblongi, luteoli, in quatuor foliola diuisi conspiciuntur: fructum non obseruauimus. Hæc Aprili florens, Monspefuli in horto Dei collecta fuit.

FRANGVLA.

CAPVT II.

FRANGVLA altera polycarpus: frutex est Frangulæ siue Alni nigre similis, ramulosus, cortice candicante vestitus: folijs subrotundis in apicem plerumque abeuntibus, plurimis neruis elatis per ea discurrentibus, quare instar foliorum Vlmi rugosis, tenuissime per marginem serratis; Flores habet forma Frangulæ vulgari similes, paruos, stella-

Rhamnus alpinus

Sp. hist.

FINIS.

Rubus alpinus
Sp. hist.

tos, luteolos, copiosos, velut in racemo coherentes, quibus succedunt fructus parui angulosi compressi, Spinæ infectoriæ baccis correspondentes, ex minimis pediculis dependentes. Hæc vere florens in quibusdam dumetis, etiam in monte nostro Muteto, reperitur.

RIBES.

CAPVT III.

Ribes petraeum
W. sp. i. 1154

RIBES montana oxyacanthæ sapore: duplex Ribes in Heluetiorum alpibus reperitur: altera, quæ frutice & folijs, sed minoribus vulgari conuenit: fructum v. habet rubrum, hortensi duplo pene maiorem, sapore oxyacanthæ fructui respondentem; in Valesianorum montibus reperitur. Altera, humilior est, & per omnia minor, baccis vulgari minoribus, minusque acidis: in Bernarum montibus prouenit. Et hæc ad gloriam DEI dicta sunt, cui sit laus honor & imperium in sæcula.

INDEX

PRODROMI THEATRIBOTANICI,

Quo plantæ supra sexcentæ vna cum aliis continentur.

*Primus numerus paginam,
Secundus pagina segmentum,
Tertius paragraphum denotat.*

A.

Brotaunum Campstre incanum, Carlinæ odore, 71. I. I. vbi proveniat	ibid.	Adiantum fruticosum Brasilianum, 150. 2. vbi nascatur	ibid.
Absynthium Ponticum Creticum grati odoris, 71. I. I. Græca lingua quomodo recte vocetur	ibid.	Æthiopsis laciniato folio	115. I.
Absynthium alpinum incanum, 71. I. II. vbi nascatur, ibid.		Alchimilla alpina quinquefolia, 138. 2. quo mense floreat, & quibus locis reperiatur	ibid.
Absynthium alpinum candidum humile	ibid. III.	Alga bombycina	155. 2. VIII.
Absynthium alpinum umbelliferum, 71. 2. IV. quando inventum novum, ibid. quæ eius varietas	ibid.	Allium iuncifolium bicorne luteum	27. 2. I.
Acetosa Americana foliis longissimis pediculis donatis, 54. 2. I.		Allium montanum minus	ibid. II.
Acetosa rotundifolia alpina	55. I. II.	Allium montanum radice oblonga, ibid. III. vbi proveniat	ib d.
Acetosa scutata repens	55. I. III.	Alsine palustris minor serpillifolia, 118. I. I. quibus locis proveniat	ibid.
Acetosa Cretica semine aculeato	ibid. IV. & 2.	Alsine palustris minor folio oblongo, 118. I. II. alias Portulaca aquatica	ibid.
Acetosa lanceolata angustifolia repens	ib. V.	Alsine alpina glabra	ibid. III.
		Alsine alpina iuncto folio, 118. I. IV. quo anni tempore floreat & vbi nascatur	ibid.
		Alsine minor Androsaces alterius Matthioli facie, 118. 2. V.	
		Alsine verna Androsaces capitulis, ibid. V I. cuius soli sit alumna	

I N D E X.

<p><i>Lumina</i> ibid.</p> <p><i>Alfina alpina minima glabra</i>, 118. 2. VII. vbi reperitur ibid.</p> <p><i>ibid.</i> 121. 2. V.</p> <p><i>Alfina nodosa Germanica</i>, ib. VIII. alias <i>arenaria</i> & quare sic dicta ibid. VI.</p> <p><i>Alfina Spergula facie</i>, siue <i>Spergula minor subcaruleo flosculo</i> ibid. VII.</p> <p><i>Alfina</i> 57. 1. & 2.</p> <p><i>Althaa Bryonia folio</i>, 138. 1. I. alias <i>Althaa arborescens semper virescens</i> 102. 1. IV.</p> <p><i>Anagallis Aquatica angustifolia scutellata</i>, 119. 1. vbi proueniat <i>ibid.</i> 119. IX.</p> <p><i>Anemone tenuifolia Cretica albo magno flore</i> 93. 2. I.</p> <p><i>Anemone syluestris alba minor</i> 93. 2. II.</p> <p><i>Anemone alpina alba maior</i> 94. 1. III.</p> <p><i>Anemone alpina alba minor</i>, <i>ibid.</i> IV. quo loco proueniat <i>ibid.</i></p> <p><i>Anerthum syluestre minus</i> 76. 2.</p> <p><i>Antirrhinum saxatile folio serpilli</i>, 106. 1. vbi enascatur <i>ib.</i></p> <p><i>Angelica syluestris hirsuta inodora</i>, 82. 2. quibus locis proueniat, <i>ib.</i></p> <p><i>Anonis viscosa minor flore pendulo</i>, 156. 2. VIII. vnde habeatur ibid.</p> <p><i>Asium hortense maximum</i> 81. 1.</p> <p><i>Asium peregrinum folio subrotundis</i>, 81. 2. vbi reperitur <i>ibid.</i></p> <p><i>Aquilegia montana magno flore</i> 75. 1. I.</p> <p><i>Aquilegia montana paruo flore thalictri folio</i> ib. II.</p> <p><i>Aquilegia hortensis multiplex flore paruo</i> ib. III.</p> <p><i>Asperula alpina lutea</i> 93. 2. IV.</p> <p><i>Arundo Anglica folio in summitate dissectis</i> 25. 2. II.</p> <p><i>Arundo Indica latifolia flore luteo punctato</i>, <i>ibidem</i> III. & 26. 1.</p> <p><i>Ascyron magno flore</i>, 130. 2. hec <i>ascyro vulgari</i>, siue <i>Hyperrico dumetorum simile</i>, <i>ib.</i> vbinam reperitur ib.</p> <p><i>Aster hirsutus Austriacus caruleus magno flore</i>, 124. 2. vbi reperitur ibid.</p> <p><i>Atriplex syluestris fructu compresso roseo, vel stellato</i> 58. 1. I.</p> <p><i>Atriplex syluestris, vel Pes anserinus</i> ibid.</p> <p><i>Atriplex syluestris lappulas habens</i>, 58. 1. & 2. II. alias <i>atriplex syluestris insipida parua erecta</i> ib.</p> <p><i>Atriplex maritima angustifolia</i>, <i>ib.</i> III. vbi proueniat <i>ibid.</i></p>	<p><i>Bellis spinosa folio Agerati</i> ibid.</p> <p><i>Bellis spinosa forma bellidis carulea</i> 121. 2. V.</p> <p><i>Bellis spinosa flore globofo</i> ibid. VI.</p> <p><i>Bellis hortensis pediculo folioso</i> ibid. VII.</p> <p><i>Beta Cretica semine aculeato</i> 57. 1. & 2.</p> <p><i>Bissem Dragelin</i> 102. 1. IV.</p> <p><i>Bistorta alpina maxima</i>, 100. 1. in altissimis Silesiorum montibus reperitur ib. 2.</p> <p><i>Brassica spinosa</i> 54. 1. & 2. II.</p> <p><i>Brassica syluestris alpina</i> 54. 2. III.</p> <p><i>Drandroxyden</i> 159. 1. I.</p> <p><i>Bryonia Cretica maculata</i>, 135. 1. I. vbi frequens sit ib.</p> <p><i>Bryonia syluestris vaccifera</i>, 135. 1. II. quo tempore floreat, <i>ib.</i> à communi <i>Bryonia syluestri</i> quomodo differat ib.</p> <p><i>Bryonia Mechoacana nigricans</i>, 135. 1. III. alias <i>lalapium vel Gelapo</i>, item <i>Mechoaca nigra</i>, vel <i>mal.</i> ib.</p> <p><i>Bursa pastoris maior folio non sinuato</i> 50. 2. I.</p> <p><i>Bursa pastoris maior loculo oblongo</i>, 50. 1. & 2. II. nonnullus <i>Thlaspi Veronica folio nominatur.</i> ib.</p> <p><i>Bursa pastoris alpina hirsuta</i> 51. 1. III.</p> <p><i>Büschelersß</i> 147. 2.</p>
<p style="margin: 0;">C.</p>	
<p><i>Calamagrostis tomentosa</i>, 102. 1. vbinam locorum reperiri soleat 102. 2.</p> <p><i>Calamenta vulgari flore exiguo</i>, 110. 2. vbi proueniat <i>ib.</i></p> <p><i>Calamus. Vide Arundo.</i></p> <p><i>Calamus aromaticus Syriacus</i> 25. 2. I.</p> <p><i>Camorichis alpina folio gramineo</i> 29. 1. III.</p> <p><i>Campanula alpina latifolia flore pullo</i> 33. 2. III.</p> <p><i>Campanula alpina latifolia carulea</i> 34. 1. IV.</p> <p><i>Campanula alpina rotundifolia minor</i> ibid.</p> <p><i>Campanula rotundifolia minima</i>, 34. 2. V. quo loco copiosissime proueniat ibid.</p> <p><i>Campanula Cymbalaria folijs</i> 34. 2. VI.</p> <p><i>Campanula serpillifolia</i> 35. 1. VII.</p> <p><i>Campanula folijs subrotundis</i>, 35. 2. I. hec à <i>Campanula hortulensi rapunculi radice</i> quomodo differat 36. 1. I.</p> <p><i>Campanula Draba minoris folijs</i> 36. 1. II.</p> <p><i>Campanula folijs Echij floribus villosis</i>, 36. 37. 1. III. minor eius species ibid.</p> <p><i>Campanula alia folijs Echij, quam Clusius nomine Thlaspi opposoed. descripsit</i> ibid.</p> <p><i>Cannabina aquatica similis capitulis nutantibus</i> 138. 2. vbi inueniatur ibid.</p> <p><i>Capus gallinaceum minus</i>, 149. 1. quibus locis reperitur ibid.</p> <p><i>Carduus mollis latifolius</i>, 155. 2. I. vbi reperitur <i>ibid.</i></p>	<p><i>Carduus</i> Carduus</p>

I N D E X.

- Carduus Spherocephalus acutus vulgaris*, ib. III. quibus locis
gaudeat ib.
- Carduus lanceatus angustifolius*, ibid. IV. vbi reperitur
156. I.
- Carduus palustris*, 156. I. V. quo loco proueniat ib.
- Carduus polycephalus angustifolius*, 156. I. VI. vbi frequens
occurrat ibid.
- Carduus repens vinearum*, ibid. 2. VII. vbi nascatur ibid.
- Carui alpinum* 84. I. & 2.
- Caryophyllata alpina minor*, 139. I. vbi colligitur ibid.
- Caryophyllus arborefcens Creticus*, ex radice crassa, 104.
I. I.
- Caryophyllus syluestris repens multiflorus*, ibid. II. vbi proue-
niat ib.
- Caryophyllus syluestris biflorus*, ibid. III. vbinam reperitur
ibid.
- Caryophyllus pumilus latifolius* 104. I. IV.
- Caryophyllus holostius alpinus latifolius* ib. V. vbi reperitur
104. 2
- Caryophyllus holostius alpinus angustifolius purpurascens*,
104. 2. VI.
- Caryophyllus holostius alpinus gramineus*, ib. VII. vbi proue-
niat ibid.
- Caryophyllus holostius montanus angustifolius albus*, ibid.
VIII.
- Caryophyllus holostius tomentosus latifolius*, 104. 2. IX. a-
lias *Ocymoides tomentosus*, ibid. vbinam proueniat ibid.
- Caryophyllus holostius tomentosus angustifolius*, 104. 2. X.
& 105. I.
- Caryophyllus aruenfis glaber minimus* 105. I. quomodo va-
riet 105. 2. vbi prouenire consueuerit ibid.
- Caryophyllus saxatilis ericafolius, umbellatis corymbis*, 105.
2. XII. vbi nascatur ibid.
- Caryophyllus saxatilis ericafolius ramosus repens*, ibi. XIII.
ex Hispania qualis ad nos adferatur ibid.
- Caryophyllus saxatilis siliquosus*, 105. 2. XIV. in Hircynia
promontorijs frequens, ibid. alias *Gypsophytum siliquo-
sum* ibid.
- Caucalis nodosa echinato semine*, 80. I. I. alias *caucalis* se-
mine ad caulium nodos echinato ibid. 2.
- Caucalis semine aspero flosculis subrubentibus* 80. I. & 2. I.
- Caucalis tenuifolia montana* 80. 2. II.
- Centaurium minus spicatum album*, 130. I. & 2. vbinam
reperitur ibid.
- Centaurium maius* 56. 2
- Centaurium alpinum luteum* ibid.
- Cichorium spinosum Creticum* 62. I
- Chamadrys spinosa* 117. I. I.
- Chamadrys Austriaca folijs tenuissime laciniatis* 117. 2. II.
- Chamadrys Hispanica folijs tenuissime diuisis* 117. 2. III.
- Chamadrys alpina minima hirsuta*, ibid. IV. vbi reperitur
ibid.
- Chamadrys spuria minor angustifolia*, 117. 2. V. vbi occur-
rat ibid.
- Chamamelum leucanthemū Hispanicū magno flore* 70. 2. I.
- Chamamelum luteum Hispanicum odoratum* ib. II.
- Chamamelum leucanthemum incanum Hispanicum mi-
nus* ib. III.
- Chelidonia rotundifolia maior*, 137. I. quib. locis proueniat
ibid.
- Chelidonium maius folijs quernis flore laciniato* 74. 2
- Chondrilla viminea viscosa monspeliaca* 68. I. I.
- Chondrilla viscosa humilis* 68. I. & 2. II.
- Chondrilla purpurascens fetida* ib. III.
- Chrysanthemon latifolium Brasilianum* 70. I
- Cicer montanum ἀραυλός*, 147. 2. I. quo anni tempore, &
quo loco proueniat 148. I. I.
- Cicer montanum lanuginosum erectum* 148. I. II.
- Cicer astragaloides erectum* ibid.
- Cirsium angustifolium*, 155. 2. II. vbinam colligatur ib.
- Clematis maritima repens*, 135. vbinam reperitur ib.
- Clematis alpina Geranifolia*, ib. II. vbi nascatur 136. I
- Crista Galli umbellata* 85. 2. I.
- Crista Galli angustifolia montana* 86. I. II.
- Cochlearia minor erecta* 53. 2. I.
- Cochlearia Danica repens* ib. II.
- Conuoluulus purpureus folio rotundo*, 134. I. I. quando flo-
reat ibid.
- Conuoluulus peregrinus caruleus folio oblongo*, ibid. II. alias
Campanula carulea ibid.
- Conuoluulus folijs laciniatis, vel quinquefolius* 134. I. III.
- Colutea, Scorpioides maritima glauco folio*, 157. I. vbi nas-
catur ibid.
- Consolida media alpina* 120.
- Consolida regalis latifolia paruo flore* 74. I
- Consolida regalis peregrina paruo flore* ibid.
- Conyza cerulea alpina maior*, 124. I. I. vbi proueniat ibid.
- Conyza cerulea alpina minor*, ibid. II. vbi reperitur ibid.
- Conyza aquatica Asteris flore aureo*, ibid. III. vbi legatur
124. 2
- Corallina alba nodosa*, 153. 2. I. vnde ad nos deferatur ibid.
- Corallina cinerea rugosa*, 153. 2. II. quotuplex sit ib.
- Corallina pallide flauescens lauis* 153. 2. III.
- Coronopus maritimus minimus* 98. 2
- Cotyledon minor folijs subrotundis serratis* 133. I
- Cynocramba Dioscoridie* 59. 2
- Cynoglossum semper virens* 119
- Cynosarthis angustifolia biante cucullo* 28. I.

I N D E X.

D.

Daucus montanus apij folio flore luteo, 77.1.1. huic al-
ter similis ibid.
 Daucus pratensis apij folio 77.2.II.
 Daucus Alsaticus ibid.III.
 Daucus pratensis tenuifolius 85.1. & 2.II.
 Dens Leonis latifolius caulescens 62.2.I.
 Dens Leonis tenuissimo folio ibid.II.
 Dens Leonis minor foliis radiatis ibid.III.
 Dens Leonis minor aspero folio 63.1.IV.
 Digitalis angustifolia luteo paruo flore, 115.2. ubi proueniat ibid.
 Doronicum Helueticum incanum, 97.1.1. ubi locorum cre-
scat ibid.
 Doronicum Helueticum humile, crassis foliis, ib. II. qua m. en-
se & loco floreat ib.
 Draba tenuifolia velut spicata 53.1.1.
 Draba flore caruleo galeato ibid. II.
 Dracunculus alpinus folio scabioso 39.1.

E.

Echium Hispanicum flore calcari donato, 119.1.1. ubi
nascatur ibid.
 Echium Scorpioides minus stoculis luteis 119.2.II.
 Elleborus niger Sannicula folio minor, 97.1. veratrum ni-
gram Dodonai sive Astrantiam nigram Labelii per om-
nia refert, sola autem magnitudine differit, ibid. ubi nam
lacorum reperitur 97.2.
 Equisetum palustre linaria scoparia folio 24.2.I.
 Equisetum palustre minus polystachion ib. II.
 Equisetum palustre tenuissimis & longissimis setis, ibidem
III.
 Equisetum nudum minus variegatum Basileense, ibid. IV.
& 25.1.
 Equisetum facidum sub aqua repens 25.1.V.
 Eruca latifolia, 39.1.1. an Eruca tertia Anglica ib.
 Eruca sylvestris minor Bursa pastoris folio 39.2. II.
 Eruca sylvestris minor incana ibid. III.
 Eruca lutea sive Barbarea flore pleno ib. IV.
 Eruca carulea in arenosis crescens, 40.1.V. prouenit locis a-
renosis ibid.
 Eruca maritima Cretica siliqua articulata 40.2. VI.
 Eruca maritima Italica siliqua hasta cuspidi simili ibid.
 Eruca Monspeliaca siliqua quadrangula echinata, 41.1.
VII.
 Erysimum similis birsuta alba 42.2.

Erysimum tertium 43.1.
 Euphrasia lutea radice squamata, III. 2. I. ubi nascatur,
ibid.
 Euphrasia purpurea minor, III. 2. II. ubi proueniat ibid.

F.

Faba arborescens 147.1.
 Fabarum differentia quot ibid.
 Fabae arborescentis Anglica species quot ibid.
 Festuca graminea glumis vacuis 19.1. LXIV.
 Festuca graminea effusa iuba 19.2. LXV.
 Festuca iuncea folio ibid. LXVI.
 Festuca iuncea folio, spica gemina ib. LXVII.
 Festuca pratensis lanuginosa ibid. LXVIII.
 Festuca dumetorum ib. LXIX.
 Festuca dumetorum angustissimis & pilosis foliis, ibidem
LXX.
 Filipendula minor 85.2.
 Filix palustris maxima 150.2.1.
 Filix mas aculeata maior, 151.1. II. ubi legatur ibid.
 Filix mas aculeata minor, 151.2. III. ubi proueniat ibid.
 Filum maritimum Germanicum, 155.1. VIII. ubi reperia-
tur ibid.
 Fragaria affinis Sericea incana, 139.2. alias Leucas aduer-
sariorum, ibid. & quibus locis prouenire solet ib.
 Frangula altera polycarpus, 160.1. quo anni tempore flo-
reat, & quo loco 160.2.
 Fucus maritimus 154.1.
 Fucus alatus sive phasganoides ibid. I.
 Fucus arboreus polyschides 154.2. II.
 Fucus longissimo, latissimo, crassoque folio, ibid. III. ubi repe-
riatur, ib. ibid.
 Fucus longissimo, latissimo tenui q. folio, ibid. IV. ubi colligi-
gatur 155.1.
 Fucus longo, angusto & crasso folio 155.1. V.
 Fucus membranaceus ceranoides ibid. VI.
 Fucus maritimus Gallopaonis pennas referens, 155.1. VII.

G.

Gallium latifolium glabrum 146.1. VIII. ubi reperitur
ibid.
 Genista Hispanica affinis, 157.2. quo loco proueniat ibid.
 Genistella Monspeliaca Spinosa, ibid. alias Corruca lutea
ibid.
 Genistella minor Aspalatioides 157.2.
 Gentianella alpina latifolia magno flore, 97.2. I. quo loco
proueniat ibid.
 Gentianella omnium minima, ibid. II. in summis Alpium
Helueticarum iugis reperitur ibid.
 Geranium malacoides minus, 138.1. I. quib. locis reperitur
ibid.

I N D E X.

- ibid.*
Geranium columbinum tenuius laciniatum, ib. II. vbi proueniat *ib.*
Geranium cicutae folio aculongissima, 138. 1. III. vbi legatur 138.2
Gladiolus angusto gramineo folio, 26. 1. quo loco proueniat *ibid.*
Glauci leguminosa affinis 150. I.
Gnaphalium roseum, 122. 1. quibus locis prouenire solet *ibid.*
Gnaphalium roseum hortense 122. 2.
Gramen caninum vineale, 1. 1. I. eius descriptio, ibi. vbinam reperiat. *ib.* 2. I.
Gramen Caninum supinum paniculatum dulce, 1. 2. II. quibusnam locis gaudeat *ibid.*
Gramen Caninum maritimum asperum, 2. 1. III. in quibus locis reperiat; *ibid.* à Lobelio quomodo vocitetur, *ib.*
Gramen Caninum maritimum spicatum, 2. 2. IV. vbi proueniat *ibid.*
Gramen murorum, 2. 2. V. vbi prouenire solet *ibid.*
Gramen nodosum spica parua 3. 1. VI.
Gramen nodosum auenacea panicula 3. 2. VI.
Gramen bulbosum aquaticum; 4. 2. VII. vbi reperiat *ibid.*
Gramen bulbosum ex Alepo 4. 1. VIII.
Gramen tremulum minus panicula parua 4. 2. IX.
Gramen tremulum maximum; 5. 1. X. quibus locis crescat *ibid.*
Gramen pratense paniculatum molle 5. 1. IX.
Gramen pratense paniculatum maius angustiore folio; 5. 1. X. quomodo ab alio simili differat & conueniat; 5. 2. X. quibus locis reperiat *ibid.*
Gramen panicula multiplici, 6. 1. XI. vbi proueniat *ibid.*
Gramen aruense panicula crispata 6. 1. XI. à Matthiolo, Lobelio, Dalechampio quibus nominibus describitur; *ibid.*
Gramen montanum panicula spadicea delicatori, 6. 2. XII. quomodo differat *ibid.*
Gramen paniculatum odoratum, 7. 1. XIII. Borusis vsitatum; & quorsum eo vtiuntur *ibid.*
Gramen sylvaticum paniculatum altissimum; 7. 2. XIV. quid ex eo rustici conficiant *ib.*
Gramen palustre panicula spiciosa 7. 2. XV.
Gramen palustre paniculatum minus 7. 2. XVI.
Gramen maritimum fluitans cornutum 7. 2. XVII.
Gramen spica cristata leui, vel *gramen cristatum*, 8. 1. XVIII.
Gramen spica cristata subhirsutum 8. 2. XIX.
Gramen spicatum angustifolium montanum, 8. 2. XX. à *gramine Caryophyllato pratensi* quomodo differat *ibid.*
Gramen sylvaticum angustifolium spica alba, 8. 2. XXI. vbi reperiat *ibid.*
Gramen spicatum folio aspero, 9. 1. XXI. quo nomine à Dalechampio proponatur, *ibid.* vbi proueniat *ibid.*
Gramen Caryophyllatum nemorosum spica multiplici, 9. 1. XXII.
Gramen Caryophyllatum montanum spica varia, 9. 1. XXIII. vbi reperiat *ibid.*
Gramen spicatum foliis & spiciu hirsutis mollibus, 9. 2. XXIV.
Gramen typhoides maximum spica longissima, 10. 1. XXV.
Gramen Phalaroides minus. siue Hispanicum, 10. 1. & 2. XXVI. Phalaridi quomodo similis & dissimilis, *ibidem.* Gillenius quo nomine transniserit *ibid.*
Gramen Phalaroides spica molli. siue Germanicum, 10. 2. XXVII. Vlmenses quo nomine id indigent, *ibidem.* vbi prouenire solet *ibid.*
Gramen alopecuroides spica aspera; quo nomine apud Lugdunensem describitur 10. 2. XXVII.
Gramen tomentosum alpinum & minus 10. 2. XXVIII.
Gramen sparitum Basiliense, siue capillaceo folio maius 11. 1. XXIX.
Gramen sparitum Hollandicum; siue capillaceo folio minus 11. 1. XXX.
Gramen sparitum Monspeliacum capillaceo folio minimum 11. 1. XXXI.
Gramen sparitum setas equinas referens 11. 1. XXXII.
Gramen sparitum variegatum 11. 2. XXXIII.
Gramen foliis iuncea breuibus maius, radice nigra 11. 2. XXXIV.
Gramen palustre iunceum racemoso semine 11. 2. XXXV.
Gramen iunceum folio articulato aquaticum, 12. 1. XXXV.
Gramen montanum iunceum capite squamoso, 13. 1. XXXVI.
Gramen iunceum minimum capitulo squamoso, 13. 1. XXXVII.
Gramen iunceum minimum alterum, 13. 2. XXXVIII. à priore quomodo differat *ibid.*
Gramen iunceum minimum maritimum 13. 2. XXXIX.
Gramen Cyperoides latifolium spica spadiceo viridi maius 13. 2. XL.
Gramen Cyperoides angustifolium spica spadiceo-viridi minus 13. 2. XLI.
Gramen Cyperoides spica pendula longiore & angustiore 13. 2. XLII.
Gramen Cyperoides spiciu minoribus minus compactis, 13. 2. XLIII. quocnam eius sint differentia 14. 1. XLIII.
Gramen

I N D E X.

Gramen arundinaceum plumosum album 14.1. XLIV.
Gramen nemorosum paniculis albis capillaceo folio, 14.2. XLV.
Gramen holostemum alpinum minimum 14.2. XLVI.
Graminis hirsuti differentia quotnam dentur, 15.1. XLVI.
Gramen hirsutum latifolium minus iunceae panicula, *ibid.*
Gramen hirsutum capitulis psyllij 15.2. XLVI.
Gramen hirsutum angustifolium maius 16.1. XLVII.
Gramen spica subrotunda echinata, vel gramen echinato capitulo 16.2. XLVIII.
Gramen spica plana echinata 16.2. XLIX.
Gramen montanum panicula miliacea sparsa 17.1. L.
Gramen arundinaceum panicula miliacea 17.1. LI.
Gramen arundinaceum Sorghi panicula sparsa 17.2. LII.
Gramen latifolium spica triticea compacta 18.1. LIII.
Gramen latifolium spica triticea diuisa 18.1. LIV. a prae quomodo differat *ib.*
Gramen angustifolium spica triticea compacta 18.1. LV.
Gramen angustifolium, spica tritici mutica simili, 18.2. LVI.
Gramen spica secatina, 18.2. LVII. vbinam proueniat *ibid.*
Gramen spica briza maius, 19.1. LVIII. vbi reperitur *ibid.*
Gramen spica briza minus, ibi. LIX. vbi locorum proueniat *ibid.*
Gramen loliaceum latifolium spica angustiore, ib. LX. cui sit simile *ibid.*
Gramen loliaceum minus spica simplici *ibid.* LXI.
Gramen loliaceum minus supinum, spica multiplici, *ibid.* LXII.
Gramen maritimum panicula loliacea *ibid.* LXIII.
Gramen montanum auenaceum locustis rubris, 20.1. LXXI.
Gramen auenaceum lanuginosum glumis rarioribus 20.2. LXXII.
Gramen glumis varijs 21.1. LXXIII.
Gras Poley 108.2

H.

H *Alimus minor* 59.1
Hafen brod 4.2. IX.
Helichryson Orientale 123.1
Helychryso syluestri flore oblongo simili 23.2. vbi nascatur *ibid.*
Hesperis syluestris flore paruo, 103.1. I. vbinam colligatur *ibid.*
Hesperis syluestris Hieracij folijs hirsuta, 103.1. II. vbi proueniat *ibid.*

Hieracium dentis leonis folio hirsutiae asperum minus, 63.1. & 2. I.
Hieracium minus glabrum 63.2. II.
Hieracium dentis leonis folio obtuso minus *ib.* III.
Hieracium dentis leonis folio floribus paruis *ibid.* IV.
Hieracium dentis leonis folio bulbosum 63.2. V. & 64. I.
Hieracium tomentosum Hispanicum 64. I. VI.
Hieracium maximum asperum Chondrilla folio, 64.1. & 2. VII.
Hieracium alpinum angustissimo oblongoque folio, ibidem VIII.
Hieracium alpinum pumilum Chondrilla folio, ibidem IX.
Hieracium intubaceum flore luteo, ibid. X. alias Hieracium Aphacoides *ib.*
Hieracium intubaceum flore magno albido *ibid.* XI.
Hieracium proliferum falcatum *ibid.* XII.
Hieracium minimum falcatum 65.1. XIII.
Hieracium montanum rapifolium *ib.* XIV.
Hieracium montanum folijs dentatis flore magno, ibidem XV.
Hieracium ramosum magno flore 65.2. XVI.
Hieracium alpinum non laciniatum flore fusco, ibid. XVII.
Hieracium hortense non laciniatum floribus atropurpureis *ib.* XVIII.
Hipparis locustis, 25.1. I. vbinam locorum proueniat, *ibid.*
Hippomarathrum Creticum, 76.1. vbinam locorum reperitur *ibid.*
Holostium siue Leontopodium Creticum 98.2. vbinam proueniat *ibid.*
Horminum Syriacum, 114.1. I. alias Aman vocatur 114.2
Horminum angustifolium laciniatum, 114.2. II. vbi proueniat *ibid.*
Horminum minus album Betonicae facie, 114.2. III. vbi nascatur *ib.*
Hyacinthus minimus maritimus, 26.1. & 2. vbinam reperitur *ib.*
Hyoscyamus Creticus luteus maior, 92.1. quibus locis proueniat *ibid.*
Hypericum numularia folio 130.2
Hyssopus latifolius 107.2. eius species *ib.*
Hyssopifolia siue Gratiola minor, 108.1. folijs variat, *ibid.*
itemq; floribus, ib. vbi nascatur 108.2
Hyssopoides, ib. alias Halimus aquaticus *ibid.*

I.

I *Acea nigra angustifolia vel Lichospermi aruensis folijs*, 127.1. I. vbi obseruata, *ib.* altera huic similis *ib.*
Iacea integrifolia humilis, 127.2. I. vbi proueniat, *ib.* alias Iacea

I N D E X.

Lacea Austriaca repens ibid.
Lacea capite longis aculeis spinoso, 127. 2. III. à *Lacea montana* echinato capite est diuersa 128. I. III.
Lacea laciniato Sonchi folio, siue *Lacea latifolia purpurea* capitulo spinoso, 128. I. IV. alias *Centaurium marinum*, ibid.
Lacea montana incana aspera capitulis hispida 128. I. V.
Lacea montana candidissima. Stabe foliis 128. 2. VII.
Lacea montana incana laciniata capitulo hispido, ibid. VI.
Lacea tomentosa capitulo spinoso, 129. I. VIII. vbi colligatur ibid.
Lacea Babylonica ib. IX.
Iacobaea maritima siue Cineraria latifolia 69. I. I.
Iacobaea rotundifolia incana, 69. 2. II. vbi reperitur ibid.
Iacobaea alpina foliis rotundis serratis, 70. I. & 2. vbi proueniat ib.
Iunci differentia quotnam 21. 2
Iuncus acutus maritimus caulo triangulo, 22. 2. I. vbi reperitur ibid.
Iuncus exiguus montanus mucrone carens, ibid. II. vbi proueniat ib.
Iuncus inutilis. siue Chamaeschanos, 22. 2. III. vbi crescat ibid.
Iuncus acumine reflexo alter ib. IV.
Iuncus acumine reflexo trifidus, ibidem V. vbi reperitur ibid.
Iuncellus capitulis equiseti fluitans, 23. I. V. I. vbi proueniat ibid.
Iuncus alpinus capitulo lanuginoso, 23. 2. VII. quo loco reperitur ibid.
Iuncus alpinus bombycinus, ibidem V. II. vbi loci proueniat ibid.
Iuncus floridus minor ib. IX.

K.

K *Alminus villosus*, 133. I. I. cum figura kali atbi *Donai* quomodo conueniat, ibid. vbi reperitur ibid.
 alias kali hirsutum f. *lys Spergule* ibid.
Kali folio grammeo, 133. I. II. vbi nascatur, 133. 2. ad *Anthyloid. m. Thalyj* accedere videtur ibid.

L.

L *Lactuca folio oblongo acuto*, 60. I. I. cui sit similis ibid.
Lactuca Italica laciniata ib. II.
Lamium peregrinum Scutellaria dictum, 110. 2. vbi nam

copiose proueniat 111. I.
Lapathum maritimum satidum 56. I
Lappa rasea, 102. 2. à *vulgata* quomodo differat, ibid. apud *Lipfenses* frequenter reperitur ib.
Lathyrus angustissimus folio 148. 2
Lenticula palustris latifolia punctata 153
Leucoium luteum magno flore, 102. I. à *vulgari*, *Keiri dicto*, quomodo differat, ibidem, quo tempore anni floreat, ibidem.
Leucoium luteum serrato folio ib. II.
Leucoium luteum syluestre hieracifolium, ib. III. vbi reperitur ibid.
Leucoium album odoratissimum folio viridi, 102. 2. IV. hoc per aliquot annos durat, si in cella asseruetur ibid.
Leucoium minimum Creticum ib. V.
Leucoium maritimum minimum, 103. I. VI. vbi locorum reperitur ibid.
Leuconarcissus. Vide Pseudonarcissus.
Libanotis latifolia, aquilegia folio, 83. 2. I. aroma & *aristolochiam* sapore recidit, ib. alias n. mine *Seseli Aethiopici folio* aquilegia appellatur 84. I. I.
Libanotis latifolia minor semine crispo, ibid. II. alias *Costum amarum* semine crispo ibid.
Ligustrum siue Siler montanum angustifolium, 85. 2.
Ligustrum myrtifolium 158. 2. I.
Ligustrum foliis laciniatis ibid. II.
Litium conuallium latifolium 136. 2. II.
Limonium maritimum minus foliis cordatis, 99. 2. I. quibus locis reperitur ibid.
Limonium maritimum minimum, ib. II. vbi nam loci proueniat ibid.
Linaria Americana paruo flore 106. 2. II.
Linaria latifolia tryphylla, ib. III. alias *Linaria latifolia Valentina* ibid.
Linaria capillaceo folio erecta flore odore, 106. 2. IV. quibus locis proueniat, ib. eadem quotuplex ib.
Linaria aruenfis carulea erecta, 107. I. V. duplici flore conspicua, alio in agris *Lusatia*, alio ad montem *Cetium*, ibi.
Lupinus caruleus maior villosus 148. I
Lupinus minimus 148. 2
Lychnis auricula vrsi facie, 103. 2. I. quibus aliis nominibus vocetur ibid.
Lychnis syluestris minima exiguo flore, ibi. II. vbi reperitur ibid.
Lysimachia hirsuta filiquosa paruo flore 116. I. I.
Lysimachia minor ib. II.
Lysimachia Chamaenerion dicta alpina, 116. I. III. vbi proueniat ibid.
 Malua

I N D E X.

M.

MAlua folio ficus 137. I. I.
 Malua folio vario ibid. II.
 Malua Americana 137. I. III.
 Marrubium palustre hirsutum cœnuius laciniatum, 110. 2.
 I. quo solo gaudeat ibid.
 Marrubium album villosum, 110. 2. II. vbi reperiatu r ib.
 Marrubium album crispum ib. III.
 Melampyrum luteum linaria folio, 112. 1. quo mense & loco
 floreat 112. 2
 Melegueta siue grana Paradisi 158. I.
 Melilotus Hispanica folijs maculatis 144.
 Mentha rotundifolia minor, seu flore globofo, 109. 2. I. qui-
 bus locis gaudeat ibid.
 Mentha radice geniculata, 109. 2. II. alias Mentha tubero-
 sa, & Nepetha angustifolia odorata ibid.
 Mentha Cattaria minor 110. I. III.
 Mentha Cattaria minor alpina, 110. I. IV. vbi proueniat
 ibid.
 Millefolium maximum umbella alba 72. I. I.
 Millefolium purpureum maius ibid. II.
 Millefolium incanum Creticum, siue Millefolium Dioscori-
 di, 72. 2. II. in Creta quomodo vocetur ibid.
 Millefolium aquaticum pennatum spicatum 73. I. IV.
 Millefolium aquaticum cornutum 73. 2. V.
 Moly Africanum umbella purpurascēte, 28. I. I. quam ha-
 beat odorem ibid.
 Moly moschatum capillaceo folio 28. 2. II.
 Muscus pennatus, 151. I. I. quibus locis reperiatu r, ibid. eius
 altera species ibid.
 Muscus filicinus minor 151. I. II.
 Muscus abietis facie 151. 2. III.
 Muscus ramosus repens ibid. IV. huic similis alter ib.
 Muscus ramosus erectus maior, ibid. V. vbinam reperiatu r
 ibid.
 Muscus ramosus erectus minor ib. VI.
 Muscus saxatilis ericoides ib. VII.
 Muscus stellarius roseus, ibid. VIII. vbinam proueniat ibid.
 Muscus Cupressi formis 152. I. IX.
 Muscus polytrichoides, ibid. X. quotuplex sit, ibid. vbi repe-
 riatur ibid.
 Muscus terrestris Coralloides incanus 152. I. XI. vbi nascatur
 ibid.
 Muscus terrestris, coralloides, erectus, cornibus rufescentibus
 ibid. XII.
 Muscus Ceranoides, 152. I. XIII. quotuplex sit ibid.
 Muscus aquaticus folio expanso, 152. 2. XIV. vbi reperiatu r
 ibid.

Muscus fontanus siue Hepatica aquatica ib. XV.
 Muscum fontanum capitulis racemosis 152. 2
 Muscus pyxioides quotuplex ib. XVI.
 Myagrūm fetidum, 51. 2. I. cur sic dictum ib. d.
 Myagrūm monospermon latifolium, 51. 2. & 52. I. II. Pseu-
 doisadis ab Alpino vocatum 52. I. II.
 Myagrūm monospermon minus 52. I. II.
 Myagro similis feliqua rotunda 52. I. IV.

N.

Napobrassica 54. III.
 Napus syluestrius Cretica 38. I.
 Narcissus angustifolius albus minor 27. I. I.
 Nardo Celtica similis inodora 88. 2.
 Nasturtium hortense quotuplex 44. I. & 2.
 Nasturtium hortense latifolium 45. I.
 Nasturtium hortense crispum angustifolium 45. 2.
 Nasturtium hortense crispum latifolium 44. I.
 Nasturtium hortense crispum 44. 2. I.
 Nasturtium pratense paruo flore ibid. II.
 Nasturtium aquaticum maius & amarum, 45. I. II. in-
 terdum Sisymbrium vocatur, & saepe inter Nasturtium
 aquaticum supinum reperitur ibid.
 Nasturtium syluestre minus 45. I. III.
 Nasturtium alpinum minus Reseda foliis 45. 2. IV.
 Nasturtium alpinum capsula Nasturtij hortensis, ibidem.
 V.
 Nasturtium alpinum Bellidis folio maius 46. I.
 VI.
 Nasturtium foliis Barbarea ibid. VII.
 Nigella latifolia flore maiore simplici caeruleo 75. I. I.
 Nigella Cretica 75. 2. II.
 Nummularia flore purpurascēte, 136. I. vbinā proueniat
 136. 2.

O.

Ocimum latifolium maculatum 109. 2.
 Onobrychis clypeata aspera minor, 149. 2. I. vbi colli-
 gatur ibid.
 Onobrychis clypeata lauis, ibidem I I. vbinam proueniat,
 ibid.
 Onobrychis incana, 149. 2. III. vbi locorum reperiatu r, ib.
 altera huic similis ibid.
 Ophioglossum anguloso folio 150. I. I.
 Ophioglossum minus, ibidem II. quibus locis proueniat,
 ibid.
 Ophris minima, Ophridium seu Bisfolium Brocenbergicum
 minus 31. 2.
 Orchu.

- Orchis*. Vide *Cynosorchis*.
Orchis montana Italica flore ferrugineo lingua oblonga 29.
 1.V.
Orchis macrophylla 29.2.V.
Orchis palmata angustifolia minor flore odoratissimo, 30.
 1.VII.
Orchis palmata pratensis angustifolia maior ib.VI.
Orchis palmata flore viridi 30.2.VIII.
Orchis palmata montana maxima 31.1.IX.
Origanum sylvestre humile, 109.1. vbi copiose reperitur,
 109.2.
Orobanchæ flore maiore ex caruleo purpurascente, 31.2.I.
Orobanchæ vulgaris, Theoph. Limodoron, & quare ita dicta.
 ibid. II.
Orobanchæ Hypopytis, ib. III. quomodo à vulgari differat, ib.
Orobis alpinus latifolius, 149.2. vbi proueniat ibid.
 P.
P *Æonia flore pallido folio hirsuto* 139.
Papauer erraticum Pyrenaicum luteo flore 92.2. II.
Papauer spinosum, 93.1. II. qualem odorem referat, ib. quo
 anni tempore floreat, ib. eius semen ex Anglia primo, no-
 mine Figo del inferno, id est, Ficus infernalis, allatum,
 ib. an Glaucium sit Dioscoridis ib.
Perfoliata alpina latifolia minor, 129.2. I. vbi reperitur,
 ibid.
Perfoliata alpina angustifolia maior, siue folio anguloso,
 129.2. II. (ibid.)
Perfoliata alpina angustifolia media, ibid. III. vbi nascatur
Perfoliata alpina angustifolia minor, 129.2. IV. vbi legatur
 ibid.
Perfoliata alpina angustifolia minima, ibid. V. inter Perfo-
 liatam & Bupleurum media, 130.1. vbi reperitur, ibid.
Perfoliata minor ramis inflexis 130.1. VI.
Perficaria angustifolia 43.2.
Pimpinella saxifraga tenuifolia 84.2. I.
Pimpinella sanguisorba inodora, ib. II. alias Pimpinella mi-
 nor Hispanica ib.
Pisum umbellatum 147.2.
Plantago maxima tota glabra 97.2. I. vbi locorum repe-
 riatur ibid.
Plantago quinqueruua caulium summitate foliosa, ibid.
 II. a vulgari quomodo differat, ibid. vulgaris vbi reperitur
 98.1.
Plantago trineruua angustissimo folio, 98.1. III. hac ad vias
 maxime ad rudera, reperitur ibid.
Plantago angustifolia panicula lagopi, 98.1. IV. vbi copiose
 proueniat ib.
Polium latifolium incanum Creticum, 108.2. alias Polium
 platyphyllum Cydoniense ibid.
Polygonatum latifolium minus flore maiore, 156.2. I. vbi
 proueniat ib.
Polygonatum latifolium perfoliatum Brasilianum, ib. II.
Polygonum saxatile 131.1. I.
Polygonum Creticum thymi folio ibid. II.
Polygonum Ltoreum minus stoccalis spadiceo albicanibus,
 131.1. III.
Polygonum ποικιλόνδεμον ib.
Polygonum minus lentifolium, 131.1. IV. vbinam reperia-
 tur 131.2. IV.
Potamogeton racemosum angustifolium, 101.1. I. alias tri-
 bulum aquaticum minus ibid.
Potamogeton gramineum ramosum, ib. II. alias Fontilapa-
 thum gramineum ibid.
Potamogeton minimum capillaceo folio, ibid. III. vbi proue-
 niat ib.
Potamogeton capillaceum, capitulis ad alas trifidis, ib. IV.
 & 101.2.
Pseudonarcissus gramineo folio, siue Leuconarcissus aestiuus,
 27.1. II. (ibid.)
Psyllium Indicum foliis crenatis, 99.1. I. quo tempore floreat
Psyllium minus, ib. II. quo mense floreat, 99.2. alias Gotthe
 rubrum & album ibid.
Pulegium foliis nummularia 109.1.
Pulsatilla palustris 94.1. I.
Pulsatilla apij folio vernalis flore maiore, ibi. I. & 94.2. II.
 quo loco proueniat ibid.
Pulsatilla apij folio vernalis flore minore, 94.2. III. & quo
 mense floreat ibid.
Pulsatilla apij folio autumnalis, ib. IV. quo loco, & mense
 florcat ibid.
Pulsatilla folio anemones secunda, vel subrotundo, ib. V. a-
 lias Pulsatilla latifolia ibid.
*Pyrola Alpinæ flore maior & minor, Europæa & America-
 na*, 100.1. & 2. Europaam sub herba trientali Val. Cor-
 dus posuit, ibid. & alij qualiter & quibus sub locis, ibid.
Pyrola Alpinæ flore Brasiliano, 100.2. vbinam reperta,
 ibid. & 101.1.
 Q.
Q *Verucus maritima quotuplex* 154.1.
Quinquefolium album minus, 139.1. vbi colligatur,
 139.2. I.
Quinquefolium album minus, 139.2. II. vbi locorum repe-
 riatur ibid.
Quinquefolium montanum luteum erectum hirsutum, ib. II.
Quinquefolium simile enneaphyllum hirsutum, ib. IV. vbi nasci-
 tur ibid.
 R.
R *Anunculus montanus subhirsutus latifolius*, 96.1. VI.
 quibus locis proueniat ibid.
 T
 Ranu-

<i>Ranunculus montanus lanuginosus foliis ranunculi pratensis repentis</i> , ib. VII. vbinam reperiri solet	96.2. VI.	<i>Salix saxatilis minima</i>	ib. VII.
<i>Ranunculus saxatilis magno flore</i> , 96.2. VIII. quibus locis crescat	ib.	<i>Salvia folio serrato</i>	113.2. I.
<i>Ranunculus saxatilis folijs subtrotandis</i>	ibid. IX.	<i>Salvia folio subtrotundo</i>	ib. II.
<i>Ranunculus minimus saxatilis hirsutus</i> ib. X. vbi proueniat	ibid.	<i>Salvia lanuginosa angustifolia</i>	113.2. III.
<i>Ranunculus villosissimus Monspeliacus</i> , ib. X. 1. quibus locis reperitur	ib.	<i>Sanamunda viridis vel glabra</i> , 160. vbi colligatur	ib.
<i>Ranunculus nemorosus Anemones flore minor</i> , 95. 1. I. à vulgato quomodo differat	ibid.	<i>Sanicula montana minor</i> , 115. 1. I. quomodo variet, & vbi proueniat	ibi 1.
<i>Ranunculus rotundifolius repens echinatus</i> , ib. II. vbi proueniat	ib.	<i>Sanicula alpina minima pilosa</i> , 115. 2. I. vbi reperitur	ibid.
<i>Ranunculus palustris echinatus</i> ib. III. quibus locis gaudeat	ibid.	<i>Saponaria concava Anglica</i> , 103. 1. quo anni tempore, & in qua regione floreat, 103. 2. alias <i>Gentiana concava dicta</i>	ibid.
<i>Ranunculus grumosa radice folio ranunculi bulbosi</i> , 95. 2. IV.		<i>Scabiosa peregrina rubra</i> , 125. 2. I. alias <i>Scabiosa Indica à Clusio dicta</i>	ibid.
<i>Ranunculus geranii tuberosi folio</i> , ibid. V. alias <i>Batrachium verum</i>	ib.	<i>Scabiosa folio Sinapi sylvestris</i>	ibid. I.
<i>Raphanus Creticus</i>	38.2	<i>Scabiosa prolifera folijs Gingidij</i>	126. 1. III.
<i>Raphanus aquaticus folijs in profundas lacinijs diuisis</i>	38.2	<i>Scabiosa prolifera quatuorplex</i>	ibid.
<i>Raphanus aquaticus alter</i>	38.1.	<i>Scabiosa prolifera folijs in latiores lacinijs diuisis</i> , 126. 1. III.	
<i>Rapistrum floribus Leucij marini</i>	37. 1. I.	<i>Scabiosa prolifera folijs tenuius incisus</i>	ibid.
<i>Rapistrum monospermon</i>	ibid. II.	<i>Scabiosa montana dentis leonis folio</i> , 126. 2. IV. vbi reperitur	ibid.
<i>Ranunculus spicatus spica alba vel cinericea</i>	33. 1.	<i>Scabiosa stellata minima</i>	ibid. V.
<i>Ranunculus alpinus siue pyramidalis minor</i>	ib. I.	<i>Scabiosa argentea angustifolia</i> , 127. 1. V. I. vbi proueniat	ibid.
<i>Ranunculus alpinus corniculatus</i>	33. 2. II.	<i>Scandrix Cretica maior</i>	78. I. & 79. I. I.
<i>Rafeda linearis folijs</i>	42. 1.	<i>Scandrix semine rostrato Italica</i>	78. 2.
<i>Rafeda minor alba, quam Sesamoidem paruum Salmanticensem Clusius vocat</i>	ibid.	<i>Scandrix Cretica minor</i> , 79. 1. II. quanam eius varietas, 79. 2. II.	
<i>Rafeda affinis Phyteuma</i>	ib.	<i>Scandrici que herba maxime quadrat</i>	80. 2. I.
<i>Ribes montana oxyacantha sapore</i>	160. 2.	<i>Serophularia flore luteo</i>	112. 2. I.
<i>Ribes quatuorplex in Heluetiorum alpijs reperitur</i> , ibid. vbi proueniat	ibid.	<i>Scrophularia folijs laciniatis</i>	113. 1. II.
<i>Rubia montana angustifolia</i> , 145. 1. I. vbinam proueniat	ib.	<i>Secale latifolia</i>	26. 2.
<i>Rubia pratensis lauis acuto folio</i> , 145. 1. II. vbi reperitur	ib.	<i>Scorodori Cretica</i>	113. 2.
<i>Rubia quadrifolia rotunda lauis</i> , ib. III. vbi crescat	ib.	<i>Sedum tridactylites alpinum maius</i> , 131. 2. 1. alias <i>Saxifraga alba petrea</i> . id. simile, sed folijs latioribus, & in ternas primam profundas lacinijs diuisis, ibid. aliud cauliculo rotundo, semipalmari	1 id.
<i>Rubia angustifolia spicata</i> , 155. 1. IV. vbi nascatur	ib.	<i>Sedum tridactylites alpinum minus</i> , 131. 2. II. vbi reperitur	132. 1. II.
<i>Rubecola aruenfis carulea repens</i>	145. 2. V.	<i>Sedum montanum ericoides</i>	1 III.
<i>Rubecola saxatilis</i>	ib. VI.	<i>Sedum alpinum ericoides carulatum</i> , 152. 1. I. V. vbi nascatur	ibid.
<i>Rubecola maximam aspera</i> , 146. 1. VII. vbi legatur	ib.	<i>Sedum saxatile hirsutum purpureum</i> , ibid. V. vbi proueniat	ibid.
<i>Rubiacynancha saxatilis</i> , ibid. VIII. vbi proueniat	ib.	<i>Sedum saxatile arborulentibus floribus</i> , ib. VI. vbi non nihil altius excrestat	132. 2. VI.
Sa.		<i>Sedum saxatile variegato flore</i> , 132. 2. VII. vbi copiose proueniat	ibid.
<i>Salix alpina Pyrenaica</i>	159. 2. VI.	<i>Sedum</i>	
<i>Salix alpina angustifolia repens</i>	ib. V.		
<i>Salix fragilis</i>	159. 1. I.		
<i>Salix oblongo incano folio</i>	ib. II.		
<i>Salix subtrotundo argenteo folio</i>	ib. III.		
<i>Salix humilis latifolia erecta</i>	159. 2. IV.		

I N D E X.

<i>Sedum alpinum foliolis crenatis asperis</i>	132.2.VIII.	<i>Thlaspi saxatile rotundifolium</i>	ib.V.
<i>Sedum aruense flore rubente, ib. IX. vbi reperiatur</i>	ib.	<i>Thlaspi alpinum folio paruo crenato, vel Thlaspi alpinum minus capitulo rotundo</i>	48.2.VI.
<i>Serpentaria triphyll. Brasiliiana, 101.2. vbinam reperiatur ibid.</i>		<i>Thlaspi alpinum maius capitulis rotundis</i>	1149.1.
<i>Serpillum latifolium subbit. satum</i>	108.2.	<i>Thlaspi montanum incanum luteum</i>	49.2.
<i>Seseli montanum Cicuta folio hirsutum</i>	85.1.I.	<i>Thlaspi alpinum repens, 49.1. VII quomodo variet ratione loci</i>	ibid.
<i>Seseli pratense tenuifolium, siue Daucus pratensis tenuifolius</i>	85.1. & 2.II.	<i>Thlaspi bifurcatum villosum flore calcari donata</i>	49.2. VI I.
<i>Seseli palustre lactescens</i>	85.2.II.	<i>Thlaspi fruticosum Leucoij folio latifolium</i>	ib. IX.
<i>Sideritis folis oblongis glabris</i>	III.1.I.	<i>Thlaspi Alexandrinum</i>	50.1.X.
<i>Sideritis alfine trix. ginis folio</i>	III.2.II. vbi reperiatur, ib.	<i>Thymum inodorum</i>	158.2.
<i>Simapi paruum filiqua aspera</i>	41.2.I.	<i>Trachelium. Vide Campanula foliis subrotundis.</i>	
<i>Smyrniuum peregrinum folio oblongo</i>	82.1.	<i>Tragopogon folio sinuato</i>	129.1.I.
<i>Solanum tuberosum esculentum, 89.1.I. in Austria quale habeatur 90.1.I. odorem qualem referat</i>	ib.	<i>Tragopogon tenuissime laciniatum</i>	ib. II.
<i>Solanum somnificum secundum, ib. an veteribus cognitum</i>	90.2. huius radicibus Indi panis loco vtuntur ib.	<i>Trifolium montanum purpureum folio acuto crenato.</i>	140.
<i>Solanum racemosum ceraforum forma</i>	90.2.II.	<i>Trifolium montanum purpurascens folio obtuso crenato, ib. d. II.</i>	
<i>Solanum triphyllon Brasiliianum</i>	91.1.III.	<i>Trifolium montanum lupulinum, 140.1. III: vbi nascatur ibi.</i>	
<i>Solanum Mexioanum Iasminum Indicum dictum flore minore</i>	91.2.IV.	<i>Trifolium capitulo spumoso laui, ib. IV. quib. locis proueniat ibid.</i>	
<i>Sonchus asper laciniatus Creticus</i>	62.2.I.	<i>Trifolium capitulo spumoso aspero maius, 140.1.V. vbi reperiatur</i>	140.2
<i>Sonchus asper subrotundo folio ib. II qua eius species</i>	61.1.II.	<i>Trifolium capitulo spumoso aspero minus, 140.2. VI. vbi proueniat</i>	ibid.
<i>Sonchus lauis in plurimas tenuissimas lacinias diuisus, ib. III.</i>		<i>Trifolium capitulis Thymi, ib. VII. vbi nascatur</i>	ib.
<i>Sonchus angustifolius maritimus</i>	61.1.IV.	<i>Trifolium capitulo oblongo aspero</i>	140.2.VIII.
<i>Sonchus montanus leuis laciniatus minor</i>	ibid.V.	<i>Trifolium cochlearii folio minuto obtuso fructu latiore ib. IX.</i>	
<i>Sonchus villosus luc. us minor, ibid. VI à quibusdam Hieracium tomentosum dicitur</i>	61.2. VI.	<i>Trifolium cochlearium polycarpon, 141.1. X. huic simile alterum, ib. quomodo ab inuicem differant</i>	ib.
<i>Sparganium minimum</i>	24.2.	<i>Trifolium cochlearium echinatum minus</i>	141.1.XI.
<i>Sphondylium hirsutum foliis angustioribus, 83.1.I. à vulgari quomodo differat</i>	ibid.	<i>Trifolium fructu duro, spinis horrido, 141.2. XII. vbi legatur ibid.</i>	
<i>Sphondylium alpinum paruum</i>	ib. II.	<i>Trifolium folliculis coronæ simili. ib. XIII. vbi proueniat ib.</i>	
<i>Sphondylium alpinum glabrum</i>	83.1. & 2.III.	<i>Trifolium peltatum Creticum, 142.1. XIV. alias Trifolium Creticum odoratum</i>	ibid.
<i>Styrax liuida</i>	158.2.	<i>Trifolium spinosum Creticum, 142.2. XV. alias Trifolium spinosum semper virens</i>	143.1.
<i>Sumach angustifolium, 158.1. vbinam prouenire solet, ib. T.</i>		<i>Trifolium stellatum, 143.1. XVI. quo anni tempore & loco colligatur</i>	ibid.
T <i>aracetum alpinum</i>	70.1.	<i>Trifolium globoso flore, vel capitulo Lagopi rotundiore, 143.1. XVII. quo mense & quo loco proueniat</i>	ib.
<i>Tel. phium purpureum minus, 133.2. vbinam colligatur</i>	ibid.	<i>Trifolium globosum repens</i>	143.2. XVIII.
<i>Tenerium alpinum inodorum magno flore, 116. vbi nascatur ibid.</i>		<i>Trifolium saxatile hirsutissimum, ib. XIX. vbi legatur ibid.</i>	
<i>Thalictrum angustifolium folio</i>	146.2.I.	<i>Trifolium alpinum flore magno radice dulci,</i>	143.2. XX.
<i>Thalictrum minimum fetidissimum, 147.1. II. vbi reperiatur, ib. huic simile</i>	ibid.	<i>quib. locis nascatur, ib. eius radix quo sapore sit pradita ib.</i>	
<i>Thlaspi vacca. ia folio, Bursa pastoris filiquis</i>	47.1.I.	<i>Trifolium corniculatum minus pilosum, 144.1. XXI. vbi proueniat</i>	ibid.
<i>Thlaspi vacaria incano folio minus</i>	47.2.II.		
<i>Thlaspi villosum capillis hirsutis</i>	47.1. & 2.III.		
<i>Thlaspi Creticum flore albo</i>	48.1.IV.		

<i>Trifolium corniculatum frutescens tenuissimis foliis.</i> <i>ibid.</i> XXII.	<i>Valeriana alpina prima.</i> <i>ibid.</i> III.
<i>Trifolium angustifolium repens folliculis rotundis.</i> 144. I. XXIII.	<i>Valeriana alpina scrophularia folio.</i> 87. I. IV. in quo cum <i>Valeriana sylvestri conueniat.</i> <i>ibid.</i>
<i>Tussilago alpina folio oblongo</i> 101. 2. <i>vbi locorum proueniat</i> <i>ibid.</i>	<i>Valeriana alpina minor.</i> 87. 2. V.
<i>Tithymallus incanus hirsutus</i> 133. 2. I.	<i>Valeriana peregrina purpurea albave.</i> <i>ibid.</i> VI. in quo cum <i>Nardo montana conueniat.</i> 88. I. VI. <i>alias Valeriana Sicula.</i> <i>ibid.</i> item <i>Valeriana Indica Imperati, & Nardus Cretica, tandemq; Tripolium.</i> <i>ibid.</i>
<i>Tithymallus siue Esula exigua foliis obtusis, ibid.</i> II. <i>vbi reperitur</i> <i>ibid.</i>	<i>Valeriana rubra angustifolia.</i> 88. 2. VII.
<i>Tithymallus exiguus saxatilis</i> 133. 2. <i>vbi proueniat</i> <i>ibid.</i>	<i>Verbascum foliis rotundis flore blattaria.</i> 114. 2.
	<i>Verbena nodiflora.</i> 125. I.
V	<i>Veronica alpina bellidis folio hirsuta.</i> 116. I. I. <i>vbi reperitur.</i> 116. 2.
<i>Valeriana palustris maior profunde laciniata</i> 86. 2. I. in quo cum <i>Valeriana vulgari conueniat.</i> <i>ibid.</i>	<i>Vicia Onobrychidis flore.</i> 149. I. <i>vbinam proueniat.</i> <i>ibidem.</i>
<i>Valeriana palustris inodora parum laciniata.</i> <i>ibid.</i> II.	

ERRATA.

Fol. 18. l. 4. fecalina, ipsi fecali; *ibid.* l. 19. liliacea. fol. 19. l. 11. *retina*; *ibid.* l. 29. murino. fol. 19. l. 29. asperis. fol. 20. l. 12. donatur. fol. 22. l. 2. capillaceum. fol. 41. l. 12. appellauit. fol. 63. l. 6. quandoque. fol. 67. l. 14. brachiatos. fol. 69. l. 16. absque. fol. 79. l. 14. sub asperis. fol. 90. l. 36. vernalique. *ibid.* l. vlt. nomine.

F I N I S.

